တာရာမင်းဝေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ယန္တရားအရေခွံနဲ့လူ

BURMESE CLASSIC .com

design : bo bo htoon

မိုးခြိမ်းသံတို့ ငါ့ထံ လာကြသည်။

(၁)

နေဝင်ရီတရောအချိန် ကျော်ပြီမို့ မှောင်စပြုပြီ။ နေ့မဟုတ်သည့်တိုင် ညလည်း မဟုတ်သေး။ ကောင်းကင်မှာ မီးခိုးရောင်တွေ မှိုင်းမို့ပြီ။ ညီအစ်ကို မသိတသိအချိန်ဟုခေါ်လျှင် ရမည်လားမသိ။ ထိုအချိန်မှာ မြို့ကလေးအတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာပါသည်။

အညိုပြုပြု အလင်းတန်းများအောက်မှာ သူ့မျက်နှာက မသဲကွဲပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဝိုးတဝါး ရုပ်သွင်သာ ရှိခဲ့ပါ၏။ သူ့မှာ ခရီးဆောင်အိတ်တစ်လုံးမှအပ ဝန်စည်စလွယ် များများစားစား ပါမလာပါ။ သူကလည်း မည်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ သူ့လမ်းကိုသာသူ ခေါင်းငုံလျှောက်လှမ်းသွား၏။

လမ်းဆုံလမ်းခွတစ်ခုအရောက်တွင်..

“ဂူး…”

ခွေးတစ်ကောင်က ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်၏။ မည်သို့မည်ပုံ သဘောပေါက်ကြသည်မသိ။ အခြားခွေးများကလည်း ဆွဲဆွဲငင်ငင် လိုက်အူကြသည်။ မြို့ကလေးက ခွေးအူသံများနှင့် ဆူညံသွားသည်။

“ဂူး…ဂူး…ဂူး…”

ထိုလူကတော့ ဘာကိုမှ အရေးထားပုံမပေါ်။ သူ့လမ်းကိုသာသူ တစ်စိုက်မတ်မတ် ဆက်လျှောက်နေဆဲ။ ကျဲပါးနေသည့် လမ်းသွားလမ်းလာတစ်ချို့က ထိုလူ့ကို တစ်ချက် အကဲခတ်မိကြ၏။

သို့လော သို့လော ဖြစ်သော အမူအရာများနှင့် မျက်နှာပြန်လွှဲသွားကြသည်။ ထိုလူကလည်း အမှောင်ထဲသို့ တိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ထိုနောက်ပိုင်းမှာတော့ မိုးစုန်းစုန်းချုပ်ကာ အမှောင်ထုက မြို့ကလေးကို လွှမ်းအုပ်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

တစ်ညကုန်ဆုံးပြီးနောက် မိုးလင်းလာပါပြီ။ တစ်နေ့သည် နောက်တစ်နေ့ဆီသို့ ခုန်ကူးခဲ့ပါပြီ။ မြို့ကလေးကတော့ နေရောင်ခြည်က ဝတ်ပေးသော ရွှေအဆင်းဝတ်ရုံထဲမှာ လင်းစိုလှပနေဆဲ။ မြို့သူမြို့သားများကလည်း နေ့စဉ်ဝတ်မပျက် အစဉ်အလာအတိုင်း ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ရန် လှုပ်လှုပ်ထွက်လာကြမြဲ...။

မြို့ကလေးကတော့ ထိုသို့ပင် လှပလျက်ရှိပါသည်။

မြို့လယ်ခေါင်မှာ နာရီစင်တစ်ခုရှိသည်။ မြို့ကွက်က အခင်းအကျင်းသပ်ယပ်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တောင်ခြေ၊ တောအုပ်၊ လမ်းတစ်ဘက်တစ်ချက်မှာ အစီအရီပေါက်နေသောသစ်ပင်များ။ ထို့အပြင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများနှင့် ခရစ်ယာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများ၊ စည်စည်ကားကားရှိသည်။ ဗလီတော့မရှိ။ ထိုမြို့ကလေးမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ခရစ်ယာန်အများစု ရှိသည်။ ထိုသောနံနက်ခင်းမှာတော့...

မြို့လယ်ခေါင်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးမှာ မြို့သူမြို့သားတို့ထုံးစံအတိုင်း ဆုံဖြစ်ကြသည်။ တစ်ယောက်က စကားစသည်။

"ညဦးပိုင်းက ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူးနော်။ ခွေးတွေအူလိုက်တာ အရမ်းပဲ"

တစ်ယောက်က ရယ်သွမ်းသွေး၍ ပြန်ပြောသည်။

"မြို့ထဲကို မကောင်းဆိုးဝါး ဝင်လာလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ"

ခွေးအူသံများကို ပြန်ကြားယောင်ပြီး မေးသူက ကျောချမ်းသွားပုံရသည်။

"ကျုပ်ကအကောင်းမေးတာ။ နေပါဦး...။ အဲဒီခွေးအူသံတွေကို ခင်ဗျားကော မကြားဘူးလား"

"ကြားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... ဘာဖြစ်တာလိုက်လို့ ခွေးပဲဗျာ... လူမှမဟုတ်ဘဲ။ ဟောင်ရင်ဟောင် မဟောင်ရင် အူမှာပေါ့"

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှင်ကြီးက ဘာပြောရမှန်း သိပုံရသည်။ (တစ်စုံတစ်ခု သူသိထားပုံ ရသည်)။ သို့သော် သူက ဘာမှဝင်မပြော။ ခပ်တည်တည် မင်သေသေနှင့် ထိုင်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ နှစ်ယောက်တည်းရှိသော ထိုသူတို့၏ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းလေးဆီ လူတစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာသည်။ ထိုလူက...

"ဒီမြို့တော့ ဘာဖြစ်ဦးမလဲ မသိဘူးဗျို့"

"လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်က...။ ဘာဖြစ်တာလဲ"

"ဟိုအိမ်ကြီး ညက မီးလင်းနေတာ တွေ့ခဲ့တာဗျ။ နောက်ပြီး ပြတင်းတံခါးတစ်ချပ် ပွင့်နေတာ ကိုလည်း တွေ့ခဲ့တာ"

"ဘာ...ဟို...အိမ်ကြီး။ ဟုတ်လား..."

"ဟုတ်တယ်...ဟိုအိမ်ကြီး"

"ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့တာလား"

"ဟုတ်တယ်...။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်တွေ့ခဲ့တာ"

"ဟောဗျာ…"

ခေတ္တ ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ ထိုနောက်မှာမှ…

"ခင်ဗျား မျက်စိမှားတာမဟုတ်ပါဘူးနော်"

"ဒါ… မှားစရာမှမဟုတ်ဘဲဗျ။ အဲဒီအိမ်ရှေ့က ဖြတ်သွားမိတဲ့ လူတိုင်းမြင်ကြတဲ့ကိစ္စပဲ"

"ဟိုက်… ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

"မသိဘူး"

BURMESE CLASSIC .com

"သူတို့ပြန်လာရဲသေးလား"

"ရဲလို့ ပြန်လာတာပေါ့"

"ဦးအေးဆွေက ထောင်ထဲမှာသေသွားပြီဆို"

"ကျုပ်လည်း … အဲဒီလိုပဲ ကြားမိတာပဲ"

"ဒါဖြင့်…"

သူတို့စကားဝိုင်းဆီသို့ နောက်ထပ်လူတစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာသည်။ ဦးထုပ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်ပြီး…

"ညက… တေးဝေပြန်ရောက်လာတယ်"

✥ ✥ ✥

နွေဟာ...တစ်တောလုံးကို ပန်းဟုန်းဟုန်း ပွင့်စေခဲ့ပြီ ...။

(၂)

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကြုံဆုံရခြင်းသည် မုတ်သုန်မိုးအတွက် အထူးအဆန်းဖြစ်ရလေသည်။ သူမက ဤမြို့ကလေးရှိ ဦးလေးနှင့်အဒေါ် လင်မယားထံသို့ အလည်အပတ် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ပွင့်လင်းရဲရင့်သော ရန်ကုန်သူဖြစ်သောကြောင့် မြို့ကလေးရှိ မိန်းမဖော်ကလေးများနှင့် အချိန်တိုအတွင်းမှာ ရင်းနှီးသွားခဲ့သည်။ သူမတို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု အအေးဆိုင်မှာ ထိုင်ကာ ထုံးစံအတိုင်း လေပေါ်နေကြ၏။ ဒိုင်ခံပြောနေသူကတော့ မြို့ကြီးသူ မုတ်သုန်မိုးပဲဖြစ်လေသည်။

"ပလာဇာကြီးတစ်ခုမှာ ဈေးဝယ်ပြီး ပြန်ဆင်းလာတော့ အရမ်းရယ်ရတဲ့ကိစ္စနဲ့ ကြုံဖူးတယ်။ သိလား..."

ရီရီလွင်က ရယ်မောရန် ကြိုတင်အသင့်ပြင်လိုက်ပြီး စိတ်ဝင်တစားပြန်မေးသည်။

"ပြောပါဦးဟဲ့ ...။ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ယဉ်ကျေးက ရီရီလွင့်ကို မပြောမပြီး မတီးမမြည်ဆိုသလို ဝင်ရောက်သတိပေးသည်။

"နားထောင်ပြီးရင် အကျယ်ကြီး မရယ်ရဘူးနော်"

ရီရီလွင်က အင်တင်တင်နှင့် ...

"အေးပါ ..."

"အကြာကြီးလည်း မရယ်ရဘူး"

"အေးပါ..."

"သတိရတိုင်းလည်း ထပ်ထပ် မရယ်ရဘူးနော်"

"အေးပါဟာ ...။ နင်ကလဲ"

သူတို့၏ စကားအတုံးအတင်ပြီးမှပဲ မုတ်သုန်က သူပြောချင်ရာ စကားကို ပြောရတော့၏။

'ဈေးဝယ်ပြီးတော့ စက်လှေကားစီးပြီး ပြန်ဆင်းလာတော့ဟာ၊ ဟိုလေ… နင်တို့ သိတယ်မဟုတ်လား။ လူကအတက်အဆင်းလုပ်စရာ မလိုဘူးဟာ…။ အဲ့ဒီလှေကားကြီးရဲ့ ခြေနင်းပေါ် ကိုယ်တပ်ရပ်လိုက်ရုံပဲ။ သူ့ဘာသာ စက်နဲ့ ဆင်းလိုက်တက်လိုက် သွားနေတာ"

"အေး … သိတယ်။ ရုပ်ရှင်တွေ ဗီဒီယိုတွေထဲမှာ မြင်ဖူးတယ်"

"ငါတို့က ဆင်းလာကြတယ်။ အဲဒီမှာ လူကြီးတစ်ယောက်က အဆင်းလှေကားအတိုင်း တက်လာတယ်။ အတက်လှေကားကလည်း ဘေးမှာရှိနေတာပဲ။ အဲဒါကို ဘာကြောင်တာလဲ မသိဘူး"

"အင်း … အဲဒီတော့"

"ဟဲ့ … သူဘယ်လိုတက်လို့ ရမှာလဲ။ သူက တစ်ထစ်တက်လိုက် လှေကားက အောက်ကို ဆင်းလာလိုက်၊ ထပ်တက်လိုက် ပြန်ပြီးအောက်ကိုရောက်သွားလိုက် ဖြစ်နေတာပေါ့"

"အဲ … ဟောတော်"

"လုံခြုံရေးအစောင့်က မနေနိုင်တော့ဘဲ ဝင်ပြောရတယ်။ ခင်ဗျား အဲဒီက ပြန်ဆင်းလာပြီး ဒီဘက်လှေကားနဲ့ တက်သွားလိုက် … တဲ့။ အဲဒီတော့မှ မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်ကြီးလုပ်ပြီး အတက်လှေကားအတိုင်း တက်သွားတယ်။ ခစ်ခစ် … ရှက်လည်း မရှက်ဘူး။ အိတ်ကြီးဆွဲလို့"

သူမ စကားအဆုံးမှာ အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ အတန်တန် သတိပေးထားသည့်ကြားထဲမှပဲ ရီရီလွင်က အကျယ်ကြီးနှင့် အကြာကြီး ရယ်သေးသည်။

"မှတ်သုန်ရယ် … နင်ကလည်း ကြုံလိုက်ရင် အထူးအဆန်းကြီးပဲ"

"ငါ့ကို အပြစ်မပြောနဲ့ဟ။ လောကကြီးကိုက ထူးဆန်းနေတာ"

"လုပ်လာပြီ …"

"အကောင်းပြောနေတာ။ ဥပမာဟာ …"

"အင်း … ဆိုပါဦး"

"ဘာစ်တာဒ်ဆိုတဲ့ ပြိုင်ကားလေးအကြောင်း ကြားဖူးလား"

"ဘယ်လိုလုပ် ကြားဖူးမှာလဲ"

"အေး … အဲဒါဆို ငါပြောပြမယ်။ ဒီလိုဟ …"

ပြောအားရှိရန်အတွက် မှတ်သုန်က လက်ဖက်သုတ်တစ်ဇွန်းကို အရင် ဝါးလိုက်ရသေးသည်။ နားထောင်အားရှိရန် အတွက်လား မသိ၊ ရီရီလွင်နှင့် ယဉ်ကျေးကလည်း အလုည့်ကျ လိုက်ဝါးလေသည်။ လက်ဖက်တွေ အစာအိမ်ထဲ ရောက်သွားတာ သေချာသလောက်သည့်အချိန်ကျမှ မှတ်သုန်က…

"အဲဒီပြိုင်ကားလေးက အရမ်းပြေးတယ်ဟ။ ပိုင်ရှင်ကလည်း ပြိုင်ကားသမားပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ပြိုင်ကားလေးဟာ မောင်းသူကို သတ်ပစ်နိုင်တယ်လို့ ခန့်မှန်းချက်ရှိခဲ့တယ်။ တကယ်ပဲ … တစ်နေ့မှာ အဲဒီ ပြိုင်ကားမောင်းသမားဟာ အဲဒီကားလေးပေါ်မှာ သေခဲ့ရတယ်။ တစ်ခြားကားနဲ့ ခေါင်းချင်းဆိုင်တိုက်ပြီးတော့ သေတာ။ ကားမောင်း ကျွမ်းကျင်လှတဲ့ ပြိုက်ကားသမားဟာ ဒီလိုခေါင်းချင်းဆိုင်တိုက်ပြီး သေရတာ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲပဲ။ အားလုံးကအံ့အားသင့်ကြရတယ်။ ကားလေး ဘာစ်တာဒ်ကလည်း နာမည်ဆိုးနဲ့ ကျော်ကြားသွားတယ်။ ကားလည်း အထိအခိုက်ရှိသွားတာပေါ့"

"ဒါများ … သိပ်မထူးဆန်းပါဘူးဟယ်"

"ငါ့စကားက မဆုံးသေးဘူး"

"အဲဒီ … ပြိုင်ကားကလေးကို ထူးဆန်းတဲ့ အမှတ်တရပစ္စည်းအဖြစ်ဝယ်ချင်သူတွေ ပေါ်လာတယ်။ ကားရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတချို့ကို ဖြုတ်ယူဖို့ ကြိုးစားနေတုန်းမှာပဲ ဒဏ်ရာအနာတရတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ကားကို လုံးလုံးလျားလျား ရောင်းပစ်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြရတယ်"

"ဝပ်ရှော့ထိုးတုန်းမှာပဲ ကားက လိမ့်ဆင်းကျလာလို့ အလုပ်သမားတစ်ယောက် ခြေထောက်ကျိုးတယ်။ ကားရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတချို့ကို ပြန်သုံးဖို့ဆိုပြီး ဆရာဝန်နှစ်ယောက်က ဝယ်သွားတယ်။ တစ်ယောက်က အသတ်ခံရတယ်။ တစ်ယောက်က ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ်ရတယ်"

"ဟဲ့ … တစ်မျိုးပါလား"

"တာယာနှစ်လုံးကို လူတစ်ယောက်က ဝယ်သွားတယ်။ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘဲ အဲဒီတာယာနှစ်လုံးက ဝုန်းခနဲ ထပေါက်တယ်။ အဲဒီလူကိုလည်း ဆေးရုံတင်လိုက်ရတယ်"

"တစ်မျိုးပါလား …။ မဟုတ်ဘူး သုံးလေးမျိုးဖြစ်လာပြီ"

"လေးမျိုး၊ ငါးမျိုးအထိ ဖြစ်လာဦးမယ်ဟေ့။ အဲဒီကားလေးကို ပြပွဲတင်ဖို့ လုပ်ကြတယ်။ အဲဒီပြခန်းဟာ ပြပွဲမဖွင့်ခင် ညမှာပဲ မီးလောင်တယ်။ အဲဒီကားလေးကလွဲရင် ကျန်တဲ့ကားအားလုံး မီးလောင်တယ်။ သူကတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ အရာတောင် မယွင်းဘူး"

"သိပ်တော့ မဟုတ်ဘူးနော်"

"သူ့ကို ထရပ်ကားပေါ်တင်သွားတော့လည်း ထရပ်ကားမောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာက ပြုတ်ကျတယ်။ ထရပ်ကားက ပြန်ကြိတ်တာကို ခံလိုက်ရတယ်"

"ဟယ် … သေရောပေါ့"

"အဲဒီကားလေးကို ပြပွဲလုပ်ဖို့ထပ်ကြိုးစားသေးတယ်။ သေသေချာချာ တပ်ဆင်ထားတဲ့ ကြားကပဲ ကားဟာအကြောင်းမဲ့သက်သက် ဆယ့်တစ်ပိုင်း ကွဲထွက်သွားတယ်"

"ကောင်းတယ် … ။ ကိစ္စချောရောပေါ့"

"နောက်ဆုံးမှာ ဖရော်ရီဒါ ရဲတပ်ဖွဲ့က အဲဒီကားလေးရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေ အကုန်လုံး ထိန်းချုပ်လိုက်တယ်"

"ကားကို … ဖမ်းလိုက်တာလား"

"ဒါတော့ မသိဘူးလေ"

"နင့်လောက်စပ်စုတာ နင်ပဲရှိတယ်။ မသိဘူးလား"

"ဟဲ့ …ဒါကလည်း ငါ စာထဲ ဖတ်ဖူးတာကို ပြန်ပြောပြတာ"

"အဲဒီကားလေးက ဘယ်လိုပုံစံလဲ"

"နင့် ကြီးဒေါ်ကြီးနဲ့ စွတ်ချုပ်လို့ ပြောကြတယ်"

"… … …"

ရီရီလွင်က မုတ်သုန်ကို ကျိန်ဆဲတော့၏။ ယဉ်ကျေးကတော့ သူ့နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ရယ်နေသည်။ ကျမ်းဂန်ထဲမှာ ပါတတ်သော ရယ်နည်းခြောက်မျိုးထဲက

ရှေ့ပိုင်းရယ်နည်းများကဲ့သို့ ဖြစ်နိုင်သည်။ မျက်လုံး ဖွင့်ချည်ပိတ်ချည်ရယ်နည်း၊ သွားပေါ်ရုံ ရယ်နည်းတို့ ဖြစ်နိုင်သည်။ မုတ်သုန်ကတော့ အဲဒါမျိုးကို ခံစား၍မရချေ။ ရယ်စရာရှိလျှင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရယ်ချလိုက်သည်ချည်း။ ဣန္ဒြေမမဲ့လျှင် တော်ပြီပေါ့။

"ကဲ … ပြောပါဦး မစပ်စုရဲ့"

ယဉ်ကျေးတို့ ရီရီလွင်တို့က တစ်ခါတစ်ခါ မုတ်သုန်ကို ထိုသို့ပင် ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲတတ်ကြသည်။ သူတို့က 'ထွင်' ခေါ်ခြင်းမျိုးရယ်တော့ မဟုတ်ပါ။ မုတ်သုန် ရန်ကုန်က ပါလာသောနာမည်ဖြစ်ဧ၏။ စပ်စုတတ်လွန်းသော သူ့သဘာဝကြောင့် ရန်ကုန်မှာကတည်းက သူ့ကို ထိုသို့ ခေါ်ကြသည်။

"ဘာပြောရမှာလဲ"

"အဲဒီလို ရှာရှာဖွေဖွေ တောက်တီးတောက်တဲ့တွေပေါ့ဟာ"

"ဒါဖြင့် နင်တို့ကို တိုက်တန်းနစ်သင်္ဘောအကြောင်း ပြောပြမယ်"

"အာ … အဲဒါတော့ ငါတို့ ကြားဖူးပါတယ်။ ဗီဒီယိုခွေတောင် ကြည့်ဖူးသေးတယ်"

"မဟုတ်ဘူးဟ။ ငါပြောမှာက နင်တို့ မသိမယ့်ဟာ"

"ဘာလဲ"

"အဲဒီ တိုက်တန်းနစ်သင်္ဘောအကြောင်းကို စာရေးဆရာ တစ်ယောက်က (၁၄) နှစ်အကြာလောက် ကတည်းက ကြိုရေးထားတယ်ဟ"

"ဘယ်လို … ဘယ်လို"

"ဒီလိုလေ … ငါပြောပြမယ်"

"အင်း … ဆိုပါဦး"

"တိုက်တန်းနစ်သင်္ဘောကြီး နစ်တဲ့ကိစ္စ မဖြစ်ခင် တစ်ဆယ့်လေးနှစ် အလိုမှာကတည်းက 'တိုက်တန်းနစ်သင်္ဘောပျက်စီးခြင်း' ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတစ်အုပ် ထွက်လာခဲ့တယ်ဟ။ အဲဒီဝတ္ထုထဲက အတိုင်းပဲ အပြင်မှာ တကယ်ဖြစ်သွားတာ"

"တကယ့်ကို တူသလား"

"တူတယ်ဟ။ အဲဒီစာရေးဆရာနာမည်က 'မော်ဂန်ရောဘတ်ဆင်' တဲ့။ အကြားအမြင်ရပြီး ရေးထားသလား အောက်မေ့ရတယ်။ သင်္ဘောအလျား၊ မြင်းကောင်ရေအား၊ ပန်ကာနဲ့ အသက်ကယ်လှေတပ်ဆင်မှု၊ သင်္ဘောရဲ့ အမြန်နှုန်း အကုန်ဆင်တယ်။ ရေခဲတုံးကြီးနဲ့ တိုက်မိပြီး နစ်တယ်ဆိုတာလည်း တူတယ်။ ဧပရယ်တစ်ညမှာ နစ်တယ်ဆိုတာလည်း တူတယ်။ မြောက်အတ္တလန်တိတ် သမုဒ္ဒရာကို လွန်သွားပြီး နယူးဖောင်လန်ကမ်းခြေအနားမှာ ဖြစ်ပွားတယ်ဆိုတာလည်း တူတယ်"

"ဟယ် … ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို တူနေရတာလဲ"

"မသိဘူးလေ …"

"ဒီ တိုက်တန်းနစ်သင်္ဘောကို ဆောက်တဲ့ အင်ဂျင်နီယာတွေကကော ဝတ္ထုထဲက နစ်သွားတဲ့ တိုက်တန်းနစ်သင်္ဘောနဲ့ သူတို့သင်္ဘောနဲ့ တူနေတယ်ဆိုတာ သတိမထားမိဘူးလား"

"မသိဘူးလေ"

"ဒီသင်္ဘောကြီးကို စီးကြမယ့် ခရီးသည်တွေကကော အဲဒီဝတ္ထုကို မဖတ်ဖူးဘူးလား"

"မသိဘူးလေ"

"နင်သိတာ ဘာရှိလဲ"

"ငါသိသလောက်ကို ပြောပြီးပြီလေ ...။ မသိတာကိုတော့ ဘယ်လိုလုပ် ပြောရမလဲ"

"ကဲ ... ထားပါတော့။ အဲဒီကိစ္စကြီးက ထူးဆန်းမနေဘူးလား"

"မထူးဆန်းရင် နင်တို့ကို ငါပြောပြပါ့မလား။ ဝတ္ထုထဲမှာက သင်္ဘောမြုပ်လို့ လူ(၁၅၀၀)ကျော် သေတယ်တဲ့။ တကယ့်တကယ် အပြင်မှာက (၁၅၂၂)ယောက်သေတယ်။ ဘာပြောချင်သေးလဲ"

ယဉ်ကျေးက ...

"ဘာမှ မပြောချင်ပါဘူး၊ ဘာမှ မပြောချင်ပါဘူး။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ဒီကမ္ဘာကြီးထဲမှာ နေရတာ အသည်းယားလာသလိုပဲ။ ဘာတွေ မှန်းလဲမသိဘူး"

ရီရီလွင်က ...

"ဒါဖြင့် ... နင်က ဘယ်ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ သွားနေချင်လို့လဲ"

"ချစ်သူ့ရင်ခွင်ဆိုတဲ့ ကမ္ဘာကြီးထဲမှာပေါ့ဟာ ..."

ရီရီလွင့်ကို ဝိုင်းကျိန်ဆဲလိုက်ကြ၏။

ရီရီလွင်က မုတ်သုန်၊ ယဉ်ကျေးတို့နှင့် သက်တူရွယ်တူပဲဖြစ်၏။ သို့သော် ခုထက်ထိ ဆယ်တန်းမအောင်သေး။ ယဉ်ကျေးက ဆယ်တန်းကို နှစ်နှစ်ဖြေယူရသည်။ ယခုတော့ အောင်ပြီ။ မုတ်သုန်ကတော့ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတာ နှစ်နှစ်ရှိပြီ၊ သို့သော် ငွေကြေးတတ်နိုင်သည့် သူ့မိဘများက တက္ကသိုလ်ပညာကို နိုင်ငံခြားမှာ သွားထားပေးရန် စီစဉ်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်း၊ ကွန်ပျူတာသင်တန်းနှင့်တကွ အခြားသော ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲသင်တန်းများကို တက်ရောက်သင်ကြားနေရသည်။

ယခုကာလထဲမှာတော့ ကံကောင်းထောက်မစွာ အားလပ်ချိန်များ ရလာခဲ့သည်။ 'ဦးနှောက်ဆေးမည်' ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ဖေဖေ့ညီအရင်း ဦးဇော်လွင်ဦးရှိရာ ဤမြို့ကလေးသို့ အလည်အပတ် ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရီရီလွင်က သူတို့ ရေရွတ်ဆူပွက်သမျှကို အရေးတယူမရှိပါ။ 'ယူသော်ရဇ၏' ဟူသည့် စကားအတိုင်း မပြုသဖြင့် သူ ရပုံမပေါ်။ တစ်စုံတစ်ခုကို အရေးပေါ်တွေးမိသော ဟန်ပန်နှင့်သာ ...

"ဟဲ့ ... မုတ်သုန်"

"ဟေ...။ ဘာလဲဟ"

မုတ်သုန်က လန့်သွား၏။ ယဉ်ကျေးကတော့ ဝါးလက်စ လက်ဖက်သုတ်ကလေးကို ဆက်ဝါးရင်း ဣန္ဒြေလေးနှင့် လန့်ရုံလောက်သာ။

"နင်က ငါတို့ကို ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ပြောပြတော့ ငါတို့ကလည်းနင့်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း ပြန်ပြောပြရဦးမယ်"

"ဘာလဲ ...။ တောထဲမှာ လျှောက်လည်ရင်း ရွာပျောက်တွေ တွေ့တယ်ဆိုတာမျိုးလား။ နောက်နေ့မှ မနက်မိုးလင်းမှာ သွားပြန်ကြည့်တော့ အဲဒီနေရာမှာ ဘာရွာမှ မရှိဘူးလေ"

"အာ ... အဲဒါမျိုး မဟုတ်ဘူးဟ"

"မြို့တောင်ဘက်က လွမ်းစေတီမှာ ညသန်းခေါင်ဆို မွှေးရနံ့တွေကိုရတယ်။ နန်းတွင်းသူ အဝတ်အစား ဝတ်ထားတဲ့ ဥစ္စာစောင့်မလေးကို တစ်ခါတစ်ခါတွေ့ရတယ် ဆိုတာမျိုးလား"

"နင်ကလည်း ငါတို့ကို တောသူတွေဆိုတာမျိုး မနှိမ်ပါနဲ့ဟာ"

ရီရီလွင် ဒေါဖောင်းသွားပုံရ၍ မုတ်သုန်က ချော့ချော့မော့မော့ဖြင့် ...

"ကဲ ... ကဲ ... ဒါဖြင့် ပြောဦးဟာ နားထောင်ကြည့်ရတာပေါ့။ ဘာအကြောင်းများလဲ"

"တို့ မြို့အစွန်မြောက်ဘက်က အိမ်မဲကြီးအကြောင်း"

"အင်း ... အင်း ... ဆိုစမ်းပါဦး။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းမယ်လို့ ထင်လာတယ်"

✥ ✥ ✥

အမှားများစွာကို ရှာတွေ့လိမ့်မယ် ...
အမှန်တစ်ခုကိုလည်း ရှာရလိမ့်ဦးမယ်။

(၃)

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းလေးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ တရားဟောစင်၏ နောက်ဘက်တွင် လက်ဝါးကပ်တိုင်ကြီးကို ကပ်ထားသည်။ မလှမ်းမကမ်းမှာ ဆူးခက်သရဖူကို ဆောင်းလျက် သွေးချင်းချင်းနီသော ယေရှုခရစ်၏ပုံတော်ကိုလည်း ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ ကျမ်းချက်တစ်ပိုဒ်ကို ရေးထားသည်။

Verily I say unto you,
If ye have faith as a grain of mustard seed
ye shall unto this mountain,
Remove thee to yonder place:
and if shall remove;
and nothing shall be impossible unto you.
Matthew 17:20

ငါ မင်းကို စကားကုန်ပြောလိုက်မယ်။
မုန်ညင်းစေ့လောက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းမှာ ယုံကြည်မှုရှိတယ်ဆိုရင်ပေါ့။
ဒီတောင်တန်းကို ဟိုဘက်ရွှေ့ပေးဖို့ပြောရင် သူရွှေ့ပေးလိုက်လိမ့်မယ်။
မင်းအတွက် မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိပါဘူး။
ရှင်မဿဲ ၁၇း၂၀

ဆရာမလေးက ဘုရားဝတ်ပြုနေပုံရ၍ မုတ်သုန်အလိုက်တသိ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေပေးလိုက်သည်။ တစ်ခုခုမှ လုပ်မနေရလျှင် မနေတတ်သော သူမအဖို့ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေရခြင်းသည် အတော်ဒုက္ခကြီးလေသည်။ တော်ပါသေး၏။ သိပ်မစောင့်လိုက်ရခင်မှာပဲ ဆရာမလေးက ဘုရားဝတ်ပြုမှု ပြီးဆုံးသွားသည်။ မုတ်သုန်ကိုမြင်တော့ အေးအေးချမ်းချမ်း ပြုံးရယ်လျက် ...

"မုတ်သုန်ပါလား ...။ ရောက်နေတာ ကြာပြီလား"

"ခုနကလေးကပဲ ဆရာမ"

"ဘယ်သူမှ မပါဘူးလား"

"ဟုတ်ကဲ့။ တစ်ယောက်တည်းပဲ။ မေးစရာနည်းနည်းရှိလို့"

ဆရာမလေးက အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် ပြောသည်။

"စပ်စုဦးမယ် ဆိုပါတော့"

"အဟင်း ... ဟုတ်ကဲ့"

"ဆိုစမ်းပါဦး။ ဘာများလဲ ..."

ဆရာမလေးက ဤမြို့သူ မဟုတ်ချေ။ ဤမြို့ ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်းလေးဆီသို့ ရန်ကုန်က ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ရောက်လာသည်မှာ နှစ်နှစ်ကျော်မျှသာ ရှိသေးသော်လည်း နူးညံ့ရည်မွန်လှသော ဆရာမလေးသည် မြို့သူမြို့သားများ၏ ချစ်ခင်လေးစားမှုကို အပြည့်အဝ ရရှိထားလေသည်။

ဆရာမလေးက လူလှသလို နာမည်ကလည်းလှသည်။ သူ့မနာမည်က 'ဝါဆိုဖူး' ဟူ၏။

"ဆရာမတို့ ခရစ်ယာန်ဘာသာမှာ ရောဂါသည်တွေကို ဘုရားကု,ကုတယ်ဆိုတာ ရှိတယ်ဆို ..."

"အင်း ... ရှိတယ်။ Faith healing လို့ ခေါ်တယ်"

"ဘယ်လိုကုတာလဲ ဆရာမ"

"ဘုရားသခင်ရဲ့ မေတ္တာစွမ်းအားကို သုံးပြီး ကုတာပေါ့ကွယ်"

"အင်းလေ ...။ ဘယ်လိုကုတာလဲလို့"

"မစပ်စုလေးရေ ... ဘာကိုမေးနေမှန်းကို ဆရာမ မမှန်းတတ်တော့ဘူး"

အပြုံးစူးစူးဖြင့် ကြည့်ပြီး ဆရာမလေးက ထိုသို့ပြောလေတော့ မုတ်သုန်လည်း နားသယ်စပ်ကို လက်နှင့်ကုတ်မိသည်။ ပြီးမှ ...

"ဟိုလေ ... ဆရာမရယ်"

"အင်း ... ပြော"

"ဆေးကြိမ်လုံးနဲ့ထိုးပြီး ကုတာ၊ ရေမန်းတိုက်ပြီး ကုတာ။ အဲဒါမျိုးပေါ့"

"အမျိုးမျိုးပေါ့ကွယ်။ အရေးကြီးတာက ဘုရားသခင်ရဲ့ မေတ္တာတော်နဲ့ ယုံကြည်မှုပါပဲ။ များသောအားဖြင့်တော့ လက်နဲ့သပ်ပြီး ကုကြတာပဲ"

"သြော် ... သြော်"

ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်နေသော မုတ်သုန်ပုံစံကို ကြည့်ပြီး ဆရာမလေးက ...

"ဘာဖြစ်လို့ မေးတာပါလိမ့်ကွယ်"

"နေဦး ...။ အဲဒါကို ပြီးမှပြောမယ်။ မေးချင်တာတွေ မဆုံးသေးဘူး"

"ကဲ ... မေးပါရှင် မေးပါ"

"အဲဒီလို လက်နဲ့သပ်ပြီးကုတာကို ဆရာမ မြင်ဖူးလား"

"မြင်ဖူးရုံတင် ဘယ်ကမလဲ။ ဆရာမကိုယ်တိုင် အဲဒီလို အကုခံရဖူးတယ်"

"ဟယ် ..."

မုတ်သုန်ဇ၏ အသွင်သဏ္ဍာန်က အံ့သြရုံတင်မဟုတ်ဘဲ ဝမ်းသာမှုပါ ရောစွက်နေ၍ ဆရာမလေး ပြုံးမိသေး၏။ မစပ်စုလေးအတွက် စပ်စုစရာအကွက်တစ်ကွက် ရပြန်ချေပြီ၊ ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ၊ မုတ်သုန်မိုးက ကိုယ်နေဟန်ထားကို ပြင်ထိုင်၏။ မေးခွန်းများကို မြိန်ရည်ယှက်ရည် ဆက်မေးရန်ပြင်သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ...

"မုတ်သုန်နဲ့ ဆရာမနဲ့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ"

ဘုရားကျောင်းဝင်းထဲသို့ မိန်းကလေးတစ်ဦး ဝင်လာသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဝတ်ကောင်းစားလှများဖြင့် (ကွမ်းတောင်၊ ပန်းတောင် ကိုင်တော့မလို) ဆင်ယင်ထားသော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ မုတ်သုန်နှင့် ရွယ်တူခန့် ပါပဲ။ ဆယ်တန်းကို တဗိုင်းဗိုင်းကျပြီး ကျောင်းဆက်မတက်တော့သူ၊ မုတ်သုန်နှင့်လည်း သိပ်အစေးမကပ် လှသူ။

"သြော် ... လာလေ သဇင်"

ဆရာမလေးကတော့ အပြုံးနှင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ပါသည်။ မုတ်သုန်က မဲ့ပြီး နှုတ်မဆက်ပါ။ သို့သော် ... သူမသည် ဆရာမလေး မဟုတ်၍ ပြုံးပြီးတော့လည်း နှုတ်မဆက်နိုင်ပါ။ ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြလိုက်ရုံပဲ တတ်နိုင်သည်။ ဆရာမလေးနှင့် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြော၍ ရတော့မည်မဟုတ်သောကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်လည်း ဖြစ်သွားမိသည်။

'သဇင်' ဟု အတိုကောက်ခေါ်နေရသော ထိုသဇင့်သိမ့်သိမ့်ထွားကို မုတ်သုန် မနှစ်မြို့လှချေ။ စပ်စုလွန်းသောကြောင့်ဖြစ်၏။ အင်း ... သူမသည်လည်း စပ်စုတတ်သည်ပဲ။ မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်ပြီး မတည့်သည်မျိုးတော့ မဟုတ်။ ဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲ။ ရှင်းတော့ ရှင်းပြရလိမ့်ဦးမည်။

မုတ်သုန် စပ်စုသည်ဆိုတာက အကြောင်းအရာများ၊ အချက်အလက်များပေါ်တွင် စပ်စုခြင်းဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါးအတွင်းရေးကို သိလို၍ စပ်စုခြင်းမျိုးမဟုတ်။ သိပ္ပံပညာရှင်များ၊ ဒဿနပညာရှင်များလို စူးစမ်းလေ့လာခြင်းဟု ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အခိုင်အမာယုံကြည်သည်။

သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွား စပ်စုသည်ဆိုသည်က သူတစ်ပါးအတွင်းရေးကို ကျန်သူများအား ရှုပ်ရှုပ်ချွံချွံ ဖောက်သည်ချနိုင်ရန် သူမ၏အချိန်များကို စွန့်လွှတ်အစတေးခံပြီး ဦးဆွေးဆံမြေ့ စပ်စုခြင်းဖြစ်၏။ ပြီး ... အတင်းအဖျင်း လှည့်ပြောတော့သည်။ သူမတို့လို စပ်စုခြင်းနှင့် အတင်းအဖျင်းပြောခြင်းကို တွဲစပ် အကောင်အထည်ဖော်သူများကြောင့် ကိုယ်တို့လို ရိုးရိုးသားသား စပ်စုတတ်သူများ နာမည်ပျက်ရသည်ဟု မုတ်သုန်က ခံယူသည်။

ကိုယ့်စပ်စုနည်းက 'ဖရန်စစ်ဘေကွန်နည်း' ဖြစ်ပြီး သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွား၏နည်းက 'ဒေါ်ဘုမနည်း' ဟု မုတ်သုန်က သတ်မှတ်ထားသည်။

ယခုလည်း သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားက သူမနှင့်ဆရာမလေး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောနေသည်ကို လာရောက် နှောင့်ယှက်ဦးတော့မည်။ အခန့်မသင့်လျှင် ဟင်း ... ငြင်းကြရဦးမည်။

"ခုနက သဇင်ကြားလိုက်ပါတယ်၊ လက်နဲ့ ဆေးကုတာဆို ...။ ဟုတ်လား ..."

ဆရာမလေးက ခပ်ပြုံးပြုံးပဲ ဖြစ်သည်။

"အင်း ... ဟုတ်တယ်။ သဇင်က တော်တော်နားပါးတာပဲ"

"ဒီလောက်ဆိုရင် သဇင်တို့က သဘောပေါက်သွားပြီ။ မြို့မြောက်ပိုင်း အိမ်မည်းကြီးက အောက်လမ်း သားအဖအကြောင်း ပြောနေကြတာ မဟုတ်လား"

"အင်း ... ဘာရယ်"

ဆရာမလေးက ကြောင်တက်တက်ဖြစ်သွားသည်။ ဘာကိုမှ သိပုံမပေါ်။ မုတ်သုန်ကတော့ စိတ်တိုသည်။ ဆရာမလေးကို သူပြောပြ ဆွေးနွေးလိုသော အကြောင်းအရာအား သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားက ကြားဖြတ်ဝင်ဖောက်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

လူအရရော၊ မူအရရော လက်မခံနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် ဝင်အငေါ်တူးလိုက်သည်။

"မြို့မြောက်ပိုင်း ... ဟုတ်လား။ မြောက်ပိုင်းဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ"

"မြောက်ဘက်ကို ပြောတာပေါ့ဟဲ့"

"မြောက်ဘက်ဆိုတာကြီးကို ငါနားမလည်တာ"

"အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်ကို နင်မခွဲတတ်ဘူးလား"

"ဟင့်အင်း ... မခွဲတတ်ဘူး။ ပိုဆိုးတာက အဓိပ္ပါယ်လည်း မဖွင့်တတ်ဘူး"

"အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်တယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ"

"ကဲ ... မြောက်ဘက်ဆိုတာကို စာအရ၊ စကားအရပဲ ငါ့ကိုရှင်းပြလေ ...။ အဘိဓါန်ရှင်းနည်းမျိုးပေါ့"

သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားကလည်း ခေသူမဟုတ်ပါချေ။ ဆယ်တန်းတဘိုင်းဘိုင်း ကျသည်ဆိုတာက သူမ မကြိုးစား၍သာဖြစ်သည်။ ဉာဏ်နည်း၍ မဟုတ်။ မုတ်သုန်၏မေးခွန်းကို ချက်ချင်းတုန့်ပြန်သည်။

"အရှေ့အရပ်ကို မျက်နှာမူထားတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်ရဲ့ဝဲဘက်အခြမ်းဟာ မြောက်အရပ်ပေါ့"

"မြောက်အရပ်ကို နားမလည်ဘူးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ အရှေ့အရပ်ဆိုတာကိုရော ဘယ်နားလည်ပါ့မလဲ"

"အရှေ့အရပ်ဆိုတာ နေထွက်ရာအရပ်ဟာ"

"ထားလိုက်ပါဦး။ လက်ဝဲဘက်ဆိုတာက ဘယ်လက်ကို ပြောတာပေါ့"

"အေးပေါ့ ...။ ဒါတောင် မသိတော့ဘူးလား"

"အဲဒါဆိုရင်လည်း အဲဒီဘယ်လက်၊ လက်ဝဲဘက်ဆိုတာကို ရှင်းပြပေးစမ်းပါဦး"

"ဘယ်လိုရှင်းပြရမှာလဲ"

"အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ပြီး ရှင်းပြလေဟယ် ...။ မြောက်အရပ်ဆိုတာ နေထွက်ရာအရပ်ကို မျက်နှာမူထားသူရဲ့ ဘယ်ဘက်ခြမ်းလို့ နင် ပြောသွားတယ်လေ။ ဘယ်ဘက်ဆိုတာကိုမှ မခွဲခြားနိုင်တဲ့သူဆိုရင် ဒီဖွင့်ဆိုချက်ကို ဘယ်နားလည်ပါ့မလဲ။ ဘယ်ဘက်ဆိုတာကိုပါ ဆက်ရှင်းရမှာပေါ့"

သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွား အနည်းငယ် အကြပ်ရိုက်သွားသည်။ စဉ်းစားရင်း ... စဉ်းစားရင်း ပြဿနာက ကြီးထွားလာကာ 'အနည်းငယ်' ဆိုသောအဆင့်ကို ကျော်သွား၏။ နေထွက်ရာအရပ်ကို မျက်နှာမူချိန်မှာ မြောက်ဘက်ပိုင်းရှိ ခန္ဓာကိုယ်က 'ဘယ်ဘက်' ဆိုတာမျိုးကို သူမ ပြန်မဖြေပါ။ ထိုသို့ဖြေ၍ မရနိုင်မှန်း သူမ သိပါသည်။

ထိုသို့ဖြင့် မုတ်သုန်၏ မေးခွန်းကို မုတ်သုန်ဆီပဲ ပြန်ပို့လိုက်သည်။

"ကဲ ... နင့်ဘာသာနင်ပဲ ပြန်ရှင်းပြပါဦး။ ဘယ်ဘက်ဆိုတာကို ဘယ်လိုရှင်းအောင် ဖွင့်ဆိုမလဲ"

မုတ်သုန်ဧ၏ အပြုံးက အနောက်တောင်ထောင့်ဆီမှ ရွှေလျားလာသလိုမျိုး။

"ငါက စာပေဆောင်းပါးတွေ ဖတ်ထားတာဟ။ သိတယ် ... မှတ်ထား။ ဘယ်ဘက်ဆိုတာ နလုံးခုန်တဲ့ဘက်ကို ပြောတာ"

"ဒါဆို လူသေတွေ၊ နလုံးမခုန်တော့တဲ့ လူတွေဆီမှာ ဘယ် ညာ ဆိုတာ မရှိတော့ဘူးပေါ့"

သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွား၏ လျှပ်တပြက်တုံ့ပြန်နိုင်စွမ်းကလည်း ချီးကျူးလောက်ပါသည်။ ဆရာမလေးက အပြုံးချိုချိုနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဝင်တားရတော့၏။

"ကဲ ... ကဲ ... အဲဒါတွေကို ထားလိုက်ပါဦးကွယ်။ ပြောလက်စ စကားတောင် ဘယ်ရောက်သွားလဲ မသိဘူး"

အမှန်တော့ သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားကလည်း ထိုပြောလက်စ စကားကြီးကိုပဲ ဝင်ပြောနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အားပါးတရ ထောက်ခံကာ ပါဝင်ဦးဆောင် ဆွေးနွေးလေတော့သည်။

"အဲဒီ အောက်လမ်းဆရာသားအဖ ဒီမြို့ကနေ အပြီးထွက်သွားပြီ အောက်မေ့တာ။ အခုတော့ သားလုပ်သူက ပြန်ရောက်လာပြီတဲ့ ဆရာမရယ်။ တစ်မြို့လုံး တအုံ့နွေးနွေး ဖြစ်နေကြရတယ်"

ဆရာမလေးက မသိမသာ မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြုတ်ပြီး ပြန်မေးသည်။

"သဇင်ပြောနေတာတွေကို ဆရာမ ဘာမှနားမလည်ဘူးကွယ်။ ဆရာမကို ရှင်းအောင် ပြောပြပါဦး"

"သြော် ... အင်း ... ဒီလိုဆရာမရယ်"

သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားက ကိုယ်နေဟန်ထားပြင်၏။ လျှာကို ဗဟိုပြု၍ လှုပ်ရှားရန် စနစ်တကျအသင့်ပြင်ပြီးနောက် ...

"လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်က ဒီမြို့မှာပဲ နေကြတာ။ ဒီနယ်ဇာတိသားတွေတော့ မဟုတ်ဘူး၊ တရပ်တကျေးက ပြောင်းလာတာပဲ။ အဖေလုပ်သူရဲ့နာမည်က ဦးအေးဆွေတဲ့။ သားရဲ့နာမည်က တေးဝေတဲ့။ သူ့အမေ အဲ ... ဦးအေးဆွေရဲ့ မိန်းမကတော့ တေးဝေကို မွေးမွေးချင်း ဆုံးသွားသလိုလို ဆိုတယ်"

"အင်း ..."

"သူတို့သားအဖက ဒီမြို့ကိုရောက်တော့ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘူး။ ဟိုတုန်းက ချမ်းသာခဲ့ပုံ ရတယ်တဲ့။ ဘဏ်မှာ အပ်ထားတဲ့ငွေကိုပဲ အတိုးထုတ်စားပြီး သူတို့ လောက်လောက်ငငနေနိုင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တေးဝေကတော့ ဒီမြို့မှာ သိပ်မနေပါဘူး။ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းသွားတက်နေတာ။ တစ်ခါတစ်လေမှ ပြန်လာတယ်။ ဦးအေးဆွေတစ်ယောက်တည်းပဲ အနေများတယ်။ ဘယ်သူနဲ့မှ အဆက်အဆံမလုပ်ဘူး။ သူ့အိမ်မှာ ဘီလူးပန်းချီကားတွေ အများကြီး ကပ်ထားတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ မြို့ပြင်တောစပ်မှာ သွားသွား တရားထိုင်တယ်တဲ့ ...။ အားလုံးက သူ့ကို နားမလည်ကြဘူး"

ဆရာမလေးက စိတ်ဝင်စားလာပုံရသည်။ ဆံနွယ်မျှင်များကို လက်နှင့် သိမ်းသပ်တင်ရင်း သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားပြောသမျှကို မမိုတ်မသုန်နားထောင်နေသည်။ မုတ်သုန်က (ယဉ်ကျေးနှင့် ရီရီလွင်ပြောထား၍ သိနေပြီးသားဖြစ်သော်လည်း) ဆရာမလေးကို အားနာသဖြင့် ဘေးတိုက်ကြီး လိုက်နားထောင် နေရသည်။

"နောက်တော့ ... သူက မြို့ထဲက လူတချို့ကို ရောဂါကုပေးတာတွေ ဘာတွေ လုပ်လာတယ်။ ဆေးမသုံးဘူး။ လက်နဲ့ ဖေ့ယမ်း ပွတ်သပ်ပြီးတော့ပဲ ကုပေးတာတဲ့။ အံ့သြစရာကောင်းလောက်အောင်

အစွမ်းထက်တယ်တဲ့။ ရောဂါသည်တွေက ရောဂါပျောက်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက သိပ်လူအသိမခံဘူး။ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပဲ ကုပေးတယ်။ ငွေလည်း မယူဘူး။ ပစ္စည်းလက်ဆောင်ကိုတော့ အတင်းသွားပေးရင် ယူထားတယ်။ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ စကားရှည်ရှည်ပြောလို့ မရဘူး။ သူကလည်း အိမ်မှာရှိခဲတယ်။ တောစပ်က သစ်ပင်တွေ၊ ကျောက်တုံးတွေ ကြားထဲမှာ တရားထိုင်၊ အင်း ... သမထထိုင်တယ်လို့ပြောရင် ပိုမှန်မယ်ထင်တယ်၊ အဲဒီလို လုပ်ရင်လုပ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဘုရားအို ဘုရားပျက်တွေကြားက ဘီလူးရုပ်တွေကြား ရောက်နေ ...။ အဲဒီလိုမျိုးပေါ့"

"အင်း ... စိတ်ဝင်းစားစရာပဲ။ ဆက်ပြောစမ်းပါဦး"

"သူ ဘယ်လောက်ပဲ လူတွေကို ပျောက်အောင်ကုပေး ကုပေးနေ၊ တစ်နေ့မှာ သူကုတဲ့ လူတစ်ယောက်က သူ့လက်နဲ့ သပ်ပြီး ကုသပေးနေတုန်းမှာပဲ ဘီလူးဟိန်းသံလို အသံနက်ကြီးတွေအော်ပြီး ချက်ချင်းသေသွားတယ်။ အဲဒီကိစ္စမှာ အဖမ်းခံလိုက်ရတယ်။ ပုဒ်မတွေကတော့ အများကြီးပဲတဲ့။ နောက်ဆုံး သူ ထောင်ဒဏ်တစ်သက်တစ်ကျွန်းကျသွားတယ်"

"သြော် ... အို ... ဟုတ်လား"

ဆရာမလေး၏ မျက်နှာမှာ အရိပ်အရောင်အမျိုးမျိုး ဖြတ်ပြေးနေလေသည်။ အပြုသဘောလား၊ အပျက်သဘောလားဆိုတာကိုတော့ မှတ်သုန် မခွဲခြားတတ်ချေ။ သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားက အားကြိုးမာန်တက် ဆက်ပြောသည်။

"အဲဒီကိစ္စတွေ ဖြစ်တဲ့အချိန် သူ့သားက ဒီမြို့မှာ မရှိဘူး။ သူ့အဖေ ထောင်ကျသွားပြီး တစ်လလောက်အကြာမှာ သူ့သား တေးဝေ ဒီအိမ်ကို ရောက်လာတယ်။ ဦးထုပ်ဆောင်း၊ အိတ်တစ်လုံးဆွဲ၊ ဂျာကင်အရှည်ကြီးတစ်ထည်ဝတ်ပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်။ သူ့ဂျာကင်မှာ ဘီလူးခေါင်းပုံကြီး ဆွဲထားတယ်တဲ့။ အဲဒီလိုနဲ့ ပျောက်သွားလိုက်တာဟာ ခြောက်နှစ်လောက်ရှိပြီ။ အခုမှ ပြန်ရောက်လာတာတဲ့။ တစ်မြို့လုံး ကြောက်နေကြတယ်"

"သူ့သားကကော အစွမ်းအစရှိလို့လား"

"အိုး ... သူ့အဖေထက်တောင် သာဦးမယ့်ပုံပဲ။ သူ အနားရောက် လာတာနဲ့ အရှိန်အဝါတစ်ခုခုက လှမ်းဟပ်တာကို ခံလိုက်ရသလိုပဲတဲ့။ မျက်လုံးတွေကလည်း ဝင်းတောက်လို့တဲ့"

"သဇင်နဲ့တော့ မဆုံဖူးသေးဘူးပေါ့"

"ဟင့်အင်း ... မဆုံသေးဘူး။ အရင်ကတည်းကလည်း မမြင်ဖူးဘူး။ သူက တစ်ခါတစ်လေမှ ရောက်လာတဲ့သူကိုး။ နောက်ပြီး အဲဒီတုန်းက သဇင်က ကလေးပဲရှိသေးတယ်။ ဘာမှ သိပ်မသိလိုက်ဘူး။ အခု သဇင်ပြောပြတာကလည်း အပြည့်အစုံ မဟုတ်ဘူး။ သဇင် ကြားရသလောက်ကို အကြမ်းဖျင်း ပြန်ပြောတာ။ တစ်ခြား ကျန်တဲ့အချက်အလက်တွေ အများကြီး ရှိဦးမှာပေါ့။ သတိထားပေါ့ ဆရာမရယ်"

"ကွယ် ... ဆရာမက ဘာကို သတိထားရမှာလဲ"

"ဆရာမအိမ်နဲ့ သူ့အိမ်နဲ့က နီးနေတာကိုး။ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ ဆုံကြရဦးမှာပဲလေ"

"သြော် ..."

ဆရာမလေးနှင့်အတူ မှတ်သုန်ကပါ လိုက်လံ ငြိမ်သက်တွေဝေ သွားမိလေသည်။

ဘယ်တမန်တော်ကမှ ငါ့ရင်ခွင်ထဲကို အော်သံနဲ့
ပြုတ်ကျမလာဘူး။

(၄)

ညနေကို အဝါရောင်ပြေပြေများက လွှမ်းအုပ်ထားသည်။ မြို့ပတ်လမ်းမှာ နေလုံးတစ်ခြမ်းကို မကြာမီ မြင်ရတော့မည်။ တောရိပ်၊ တောင်ရိပ် ဝိုးတဝါးဖြင့် ဝန်းကျင်သည် အလှပါးလျားကလေးကို ပန်ဆင်ထားသည်။

ဝါဆိုဖူးသည် ကြိမ်ခြင်းကလေးနှင့်အတူ ဘုရားကျောင်းမှသည် သူမနေထိုင်ရာ အိမ်ကလေးဆီသို့ ကျော့ကျော့မော့မော့ လမ်းလျှောက်ပြန်သည်။ ဣန္ဒြေကြီးသည်နှင့်အမျှ တည်ငြိမ်လှပသော သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုများသည် ညနေခင်းကို ပိုမို၍ တောက်စားမှုန်ရီစေသည်။ သူမ၏ ဆံကေသာထက်မှာလည်း မွှေးမြသော နှင်းဆီတစ်ပွင့်နှင့်။

"ဟာ ... ဆရာမပါလား"

လမ်းချိုးတစ်ခုအကွေ့မှာ တစ်ဘက်မှလာသော လင်မယားစုံတွဲက သူမကို ဝမ်းပန်းတသာ နှုတ်ဆက်သည်။

"သြော် ... ကိုဇော်လွင်ဦးတို့ လင်မယားပါလား။ ဘယ်ကပြန်လာကြတာတုန်း"

"ဒီဘက် အသိအိမ်တစ်အိမ်က ပြန်လာတာ။ အအေးသောက် မလို့ဆိုပြီး ဒီဘက်ကို လှည့်ပြန်လာကြတာလေ ...။ ဆရာမလေး အအေးလိုက်သောက်ပါဦး"

"နေပါစေတော့။ ကျေးဇူးပဲ ...။ ကိုယ့်လင်မယား ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ကြပါခ

ဇနီးသည်ဖြစ်သူ မဝင်းဥမ္မာက သူ့လင်တော်မောင်ကို မျက်စောင်းချိတ်ကြည့်ရင်း ...

"အောင်မလေး … ဆရာမလေးရယ်။ ကျွန်မတို့က နေ့တိုင်းတွေ့နေရတဲ့ မျက်နှာတွေပါ။ ဆရာမလေးကိုသာ တစ်မြို့တည်းနေပြီး တွေ့ရခဲနေတာ။ လာပါ … အအေးလိုက်သောက်ပါဦး။ စကားလေးဘာလေး ပြောကြတာပေါ့"

ဝါဆိုဖူးက အားနာပါးနာပြုံးရယ်လိုက်ရင်း …

"ကဲ … ကဲ … ဒါဖြင့်လည်း ထိုင်ကြတာပေါ့"

လမ်းနံဘေးမှ လူရှင်းသော အအေးဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် သူတို့ ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့လင်မယားက လိုင်းချီးစ်။ ဝါဆိုဖူးကတော့ သူမထုံးစံအတိုင်း သံပုရာရည်ပဲ မှာသောက်သည်။

ကိုဇော်လွင်ဦးက စကားစသည်။

"ကျွန်တော့်တူမချောက ဆရာမလေးဆီကို ရောက်ရောက်လာတတ်တယ်ဆို"

"ဟုတ်တယ် …။ သူ သိချင်တာရှိရင် လာလာမေးတယ်"

"မလိမ္မာတာရှိရင် ဆုံးမပါနော် ဆရာမ"

"ဆုံးမစရာ မလိုပါဘူးရှင်။ သူက လိမ္မာပါတယ်"

"အရမ်းစပ်စုတာ ဆရာမရဲ့"

ဝါဆိုဖူး ရယ်မိသည်။ တစ်ဖက်သား ဖြေသာမည့်စကားကိုလည်း ချက်ချင်းပြန်ပြောလိုက်သည်။

"သူက စပ်စုတဲ့သဘောထက် စူးစမ်းတဲ့သဘောက ပိုပါတယ်။ လေ့လာတတ်တာ ကောင်းပါတယ်"

သူမတို့ ပြောဆိုနေကြသည်မှာ မုတ်သုန်မိုးအကြောင်းဖြစ်ဧ၏။

မုတ်သုန်က ကိုဇော်လွင်ဦးအစ်ကိုကြီး ကိုဇော်မင်းခေါင်ဧ၏ သမီးဖြစ်သည်။ ကိုဇော်မင်းခေါင်က ညီအစ်ကိုများထဲတွင် အကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး ကိုဇော်လွင်ဦးက အငယ်ဆုံး။ ထို့ကြောင့် အသက်ကွာသည်။ တူမဖြစ်သူ မုတ်သုန်မိုးက (၁၈)နှစ်ဝန်းကျင် ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ဦးလေးငယ်ဖြစ်သူ ကိုဇော်လွင်ဦးက အသက် (၂၈)နှစ်ဝန်းကျင်သာ ရှိဦးမည်။ ဝါဆိုဖူးထက်ပင် တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ် ငယ်နိုင်သေးသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုဇော်လွင်ဦးက မုတ်သုန်မိုးကို တူမလေးလိုကော ညီမလေးလိုကော တုန်နေအောင်ချစ်သည်။ သားသမီးမရနိုင်သည့် ဇနီးသည် မဝင်းဥမ္မာကလည်း မုတ်သုန်ကို ဖူးဖူးမှုတ်ထားသည်။ သူတို့အိမ်မှာ ကိုဇော်လွင်ဦးကတစ်ဖက်၊ မဝင်းဥမ္မာ နှင့် မုတ်သုန်မိုးတို့က တစ်ဖက်ဟု သိရဧ၏။ ပျော်စရာကောင်းပါသည်။ မုတ်သုန် ရန်ကုန်ပြန်သွားလျှင် သူတို့ ပျင်းရိဆွေးမြေ့ကျန်ခဲ့ရမည်ကို ခုချိန်ကတည်းက စိတ်မောနေကြသူများဖြစ်သည်။

သူတို့ဇနီးမောင်နှံကလည်း ရန်ကုန်သူ ရန်ကုန်သားများပင်ဖြစ်ဧ၏။ ကုန်သည်များဖြစ်၍ သူတို့အတွက် စီးပွားလမ်းကြောင်းသင့်ရာ ဤမြို့သို့ ရောက်နေခြင်းဖြစ်ပြီး ယခုဆိုလျှင် စီးပွားရေး အခြေကျနေပေပြီ။

"အဲဒီ တူမချောလေးက စပ်စုရတာကို ဂုဏ်ယူနေတာဗျ။ နေဦး … ဆရာမကို ပြမယ်"

ကိုဇော်လွင်ဦးက သူ့အပေါ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူပြဧ၏။ မုတ်သုန်မိုးဧ၏ လက်ရေးဖြစ်သည်။ မင်အနီကို သုံးပြီး စာလုံးအကြီးကြီးများဖြင့် ရေးထားသည်။

စပ်စုခြင်း၏ အကျိုးတရား(၅)ပါး

၁။ အဖြစ်အပျက် အရေးအရာများကို သိရခြင်း။
၂။ လူတို့၏သဘောသဘာဝကို သိရခြင်း။
၃။ အခြေအနေများပေါ်တွင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်ရန် အထောက်အကူပြုခြင်း။
၄။ တစ်ပါးသူ၏အခက်အခဲတွင် လိုအပ်သောအချက်အလက်များ ပေးကာ ကူညီနိုင်ခြင်း။
၅။ မိမိကိုယ်တိုင်အတွက်လည်း အရေးကြုံလျှင် သက်လုံကောင်းခြင်း။

ထိုစာသားများကို ဖတ်ပြီး ဝါဆိုဖူး ပြုံးမိသည်။ စာရွက်ကို ကိုဇော်လွင်ဦးဆီ ပြန်ကမ်းပေးပြီး …

“ဘယ်ကျမ်းထဲက အချက်အလက်တွေမှန်းတောင် ကျွန်မ မသိဘူး”

“ဘယ်ကျမ်းထဲကမှ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ရှင် …”

“သူ့ဘာသာသူ ဖော်ထုတ်ထားတာတဲ့”

“ဟောတော် …”

ဝါဆိုဖူး တသိမ့်သိမ့်ရယ်မိတော့သည်။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံကလည်း လိုက်ရယ်သည်။ အရယ်ဆုံးမှ ကိုဇော်လွင်ဦးက …

“တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကလေးမဗျာ။ ဒီစာရွက်ကြီးကို ဧည့်ခန်းမှာ ကပ်ထားမလို့တဲ့”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် …။ ဆရာမပဲ စဉ်းစားကြည့်ဗျာ။ အိမ်လာတဲ့ ဧည့်သည်က အဲဒီစာရွက်ကြီးကို မြင်ရင် ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ။ ကိုယ့်ကိုသာကြောင်း မာကြောင်းမေးရင် သူတို့က စပ်စုသလိုဖြစ်နေမယ်။ စာရွက်ကြီးကို အရွဲ့တိုက်ပြီး ကပ်ထားသလိုပဲ။ ကိုယ်က သူတို့ကို သာကြောင်း မာကြောင်းမေးရင်လည်း ကိုယ်က ဝါသနာပါပါနဲ့ စပ်စုသလိုဖြစ်မယ်။ ဘယ့်နှာကြီးမှန်းကို မသိဘူး။ ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေဘူးလေ”

ဝါဆိုဖူး ရယ်ရပြန်လေသည်။ ကိုဇော်လွင်ဦး ပြောသည်ကလည်း ဟုတ်သည်ပဲ။

“အဲဒါနဲ့ အဲဒီစာရွက်ကြီးကို အတင်းလုယူပြီး သိမ်းထားရတယ်”

“မှတ်သုန်က တော်တယ်။ ထက်လည်း ထက်တယ်။ ဘာကိုမှလည်း အကြောက်အလန့်မရှိဘူး။ ကျွန်မ သူ့ကို သဘောကျပါတယ်။ ဟိုတစ်နေ့ကတောင် ကျွန်မဆီ လာသွားသေးတယ်”

“ဘာတွေ … လာမေးပြန်တာလဲ”

“သြော် … လူနာကို ဆေးမသုံးဘဲ လက်နဲ့ဆေးကုတဲ့အကြောင်းပါ”

“အင်း … ဒါဆိုရင် သိပြီ”

ကိုဇော်လွင်ဦးက စကားအဆုံးမှာ မဝင်းဥမ္မာက ဝင်ပြောသည်။

“ဟို … အိမ်မဲကြီးက အောက်လမ်းဆရာ သားအဖအကြောင်း လာပြောတာ မဟုတ်လား ဆရာမ”

“အဲဒီလို ထင်ရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ ဘာမှ မပြောရသေးခင် သဇင်က ရောက်လာတယ်”

“သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားလား”

"အင်း … ဟုတ်တယ်"

"အဲဒါဆိုရင်တော့ ဆရာမ ဗိုလ်လုပွဲ ကြုံလိုက်ရတာပဲ။ သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားကလည်း အရမ်းစပ်စုတာ"

"အဟင်း … ဗိုလ်မလုလိုက်ရပါဘူး။ မုတ်သုန်က ဝင်မပြိုင်ဘူး၊ ဘေးဖယ်ပေးလိုက်တယ်။ သဇင်ကချည်းပဲ အကုန်ပြောသွားတယ်။ သူ သိထားသလောက်ပေါ့လေ …။ အအေးသောက်ကြဦးလေ။ လိုင်ချီးစ်တွေက ဒီအတိုင်းကြီးပဲ။ ကျွန်မ သံပုရာရည်ကဖြင့် ကုန်တောင်သွားပြီ"

သူတို့ဇနီးမောင်နှံက (အအေးသောက်ချင်သည်ဟု ပြောတုန်းကပြောထားပြီး) ဝတ္တရားကျေ မော့သောက်သည်။ အအေးခွက်ထက် စကားဘက်ကို ပိုအာရုံရောက်နေပုံပေါ်သည်။ သူတို့၏ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ အအေးခွက်များကို ကိုယ်စီကိုယ်စီ မော့သောက်ပြီးနောက် ကိုဇော်လွင်ဦးက …

"အဲဒီလူနဲ့ ကျွန်တော် မနေ့က ဆုံတယ်"

"ဘယ်သူနဲ့ ဆုံတာကို ပြောတာလဲ"

"ဟို … အောက်လမ်းဆရာကြီးရဲ့သား တေးဝေဆိုတဲ့ လူနဲ့ပေါ့"

ဝါဆိုဖူး၏ မျက်ခုံးများ အတွန့်ချိုးသွားသည်။

"ဘယ်နေရာမှာ သွားဆုံတာလဲ"

"ဘယဆေးဆိုင်မှာဗျ။ ကျွန်တော်က ဆေးဖော်စရာရှိလို့ နန္ဒွင်းတက် သွားဝယ်တာ။ သူက ကျွန်တော့်နောက်ကို ရောက်လာတယ်"

"ဘာကိစ္စလဲ"

"သူကလဲ ဘယဆေးဆိုင်မှာ ဘာတွေရနိုင်သလဲဆိုတာကို လာကြည့်တာဗျ။ ဘာမှတော့ မဝယ်သေးဘူး။ ဘာတွေရှိသလဲဆိုတာကို လာကြည့်ထားတဲ့သဘော"

"ကိုဇော်လွင်ဦးက သူ့ကို သူမှန်း ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ"

"အို … ကျွန်တော်က ဘယ်သိမှာလဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ ကျွန်တော့်နောက်ကို ရောက်လာတော့ ကျွန်တော့်ကို လှိုင်းတစ်ခုက လာရိုက်သလို ခံစားရတယ်ဗျ။ တစ်မျိုးပဲ …။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ယူရတယ်။ သူကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ဆိုင်မှာရှိတဲ့ ဆေးပစ္စည်းတွေကိုပဲ လိုက်ကြည့်နေတယ်။ ပါဝါတစ်ခုခုတော့ ရှိပုံရတယ်ဗျ။ မျက်လုံးတွေက ဝင်းနေတာပဲ"

"ဘယ်အရွယ်လောက် ရှိပြီလဲ"

"အို … ကျွန်တော့်ထက်ကြီးလု တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်ပေါ့။ အဲ … ဆရာမတို့ အရွယ်လောက်ပေါ့"

"သူ့ပုံစံက ကြောက်စရာကြီးလား။ ဟုတ်လား …"

"ဟာ … အဲဒီလိုမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးဆရာမရဲ့။ လူရည်သန့်ပါပဲ။ မျက်ခုံးထူထူနဲ့။ ရုပ်ရည်ကလည်း ကြည်လင်ပါတယ်။ အရပ်မြင့်တယ်။ ကိုယ်ခန္ဓာလည်း အချိုးအစားကျပါတယ်။ ဒီအတိုင်းသက်သက်ဆို သူ့ကို အောက်လမ်းပညာသည် ဘာညာဆိုပြီး ထင်စရာ အကြောင်း မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ …"

"ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ"

"ဟိုလေ ...။ စောစောက ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလိုပေါ့။ သူ့မှာ ပါဝါတစ်ခုခု ရှိနေတယ်။ သူ့အနားက လူက အလိုလို လှိုင်းအရိုက်ခံနေရတယ်။ သူ့ကို ရှိန်သွားစေတယ်ပေါ့ ဆရာမရယ်။ ဘယဆေးဆိုင်ပိုင်ရှင်ဆိုရင် သူ့ကို အတော်ကြောက်နေတာ။ သူ ပြန်ထွက်သွားပြီးမှ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။ အဲဒါ ... တေးဝေပေါ့တဲ့"

ဝါဆိုဖူးက မျက်တောင် ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း ...

"ကျွန်မအိမ်နဲ့ သူ့အိမ်နဲ့ သိပ်မဝေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သူ့ကိုတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ အင်းလေ ... ကျွန်မကလည်း ဘုရားကျောင်းမှာပဲ အချိန်ကုန်နေတာကိုး"

"တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့တော့ ဆုံရမှာပေါ့ ဆရာမရယ် ...။ ကျွန်တော့စိတ်ထဲမှာ လေးနေတာကတော့ တစ်ခုရှိတယ်။ အဲ ... ဆရာမလေးနဲ့လည်း ပက်သက်လိမ့်မယ်"

ဝါဆိုဖူး စဉ်းစားရကြပ်သွားသည်။ ကိုဇော်လွင်ဦးကို စူးစူးကြည့်လျက် ...

"ဘာများပါလိမ့်"

"သြော် ... အဲဒီ ကိုတေးဝေကသာ ဒီမြို့မှာ မဟုတ်တာ တစ်ခုခု လုပ်ခဲ့ရင်ပေါ့လေ ...။ သူက ရန်ကုန်က လာတဲ့သူကိုး။ ရန်ကုန်ကရောက်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့တွေရယ်၊ ဆရာမလေးရယ်ကိုပါ ဒီမြို့ခံလူတွေက တစ်မျိုး သဘောထားပြောင်းသွားမလားလို့ စိုးရိမ်မိတာပါ။ ကျွန်တော် အစိုးရိမ်ကြီးနေတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့"

ဝါဆိုဖူးက ဘာမှပြန်မပြောချေ။ ခဏအကြာ စကားဆက်ကြပြီးနောက် ကိုဇော်လွင်ဦးက အအေးဖိုးရှင်းပေးပြီး ဆိုင်မှ ထွက်ကြ၏။

"နည်းနည်းတောင် မှောင်တော့မယ်။ ဆရာမလေးကို ကျွန်တော်တို့ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ"

"ရပါတယ် ... ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ပြန်နေကျ လမ်းပဲဟာ။ နော်ဝါးကလည်း ထိပ်မှာ လာကြိုရင် ကြိုမှာ"

နော်ဝါးဆိုသည်က ဝါဆိုဖူးနှင့်အတူ အိမ်မှာလာနေပေးသော ကရင်မကြီးဖြစ်၏။ ကိုဇော်လွင်ဦးလင်မယား နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားကြသည်။ သူမ တစ်ယောက်တည်း ဟိုတွေးဒီတွေးနှင့် ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။ လမ်းမှာက လူသူအသွားအလာ ကျဲပါးနေပါပြီ။ အမှောင်မျှင်တန်းတွေလည်း ပက်ဖြန်းစပြုပြီ။ လမ်းချိုးတစ်ခုကို ထပ်ကွေ့ပြီးနောက် ...

သူမ၏ အရှေ့နားမှာ ခေါင်းငိုက်စိုက် ငိုက်စိုက်နှင့် လျှောက်လှမ်းသွားနေသော အမျိုးသားတစ်ယောက်ကို ကြုံသည်။ သူ့နောက်သို့ သူမ ရောက်သွားချိန်မှာ မဆိုစလောက်လေး ခြေလှမ်း တုံ့နှေးသွားသည်။ သို့သော် လှည့်မကြည့်ဘဲ ဣန္ဒြေမပျက် ဆက်လျှောက်သွားသည်။ သွားစရာကလည်း ဒီတစ်လမ်းပဲရှိတော့သဖြင့် သူ့အနောက်မှ လျှောက်လိုက်သလို ဖြစ်နေတော့သည်။ ဤအနေအထားကြီးဖြင့် ခြေလှမ်းအနည်းငယ် ဆက်လျှောက်လိုက်ပြီးနောက်မှာ ...

ရှေ့မှလူက (သူမကို လှည့်ကြည့်သည်မဟုတ်ဘဲ) ခေါင်း အနည်းငယ်ငဲ့ကာ ပြောသည်။

"ခင်ဗျားရဲ့ နှင်းဆီပန်း လွင့်ကျခဲ့ပြီ ထင်တယ်"

"ရှင် ..."

ယောင်ယမ်းပြီး ခေါင်းကို လက်နှင့် စမ်းကြည့်တော့ အမှန် တကယ်ပင် နှင်းဆီပန်းက မရှိတော့။ နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်တော့ နှင်းဆီပန်းကလေးက လမ်းမပေါ်မှာ ...။ ကမန်းကတန်းသွားပြီး ပြန်ကောက်ပြီးချိန်မှာ ထိုလူက ခပ်လှမ်းလှမ်း အကွာအဝေးသို့ ရောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

"အံ့သြစရာပါလား ...။ လှည့်လည်းမကြည့်ဘဲ သူက ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ"

စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့်ပင် ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။ နာမည်ကျော် အိမ်မဲကြီးရှေ့အရောက်မှာ ခြံတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ထိုလူဝင်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုအခါကျမှ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားရသည်။

"သြော် ... လက်စသပ်တော့ သူကိုး"

ထိုအိမ်ကြီးရှေ့မှ သူမအဖြတ်၊ သူမကို လိုက်ကြိုရန် ထွက်လာသော နော်ဝါးနှင့် တိုးသည်။

"ကျွန်မ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်။ ပေး ဆရာမလေး ဆွဲခြင်းကို"

နောက်ထပ် လေးငါးအိမ်ကို ကျော်လျှောက်ပြီးသောအခါ သူမတို့ အိမ်သို့ ရောက်လေသည်။

❖ ❖ ❖

အမှန်ကို မမြင်နိုင်တဲ့မျက်လုံးထက်စာရင်
ကန်းနေတဲ့မျက်လုံးက ပိုကောင်းတယ်။

(၅)

"စေတနာက ဝေဒနာဖြစ်သည်ဆိုတာ ဒါမျိုးနေမှာပဲ"ဟု မုတ်သုန် တွေးမိသည်။ ချော့တစ်ခါ ခြောက်တစ်လှည့်ဖြင့် သူမ ဘယ်လိုပြောပြော အန်တီဝင်းဥမ္မာကလည်း လက်မခံပါချေ။

"လာပါ ... အန်တီလေးရယ်။ ရောဂါဆိုတာ မွေးထားလို့ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး"

"အာ ... ခေါင်းကိုက်တာ ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါဘူး"

"မဟုတ်ဘူးလေ ...။ ခေါင်းကိုက်တာလောက်ကိုပဲ အန်တီလေးက သိတာကို။ နောက်ကွယ်မှာ ဘာရောဂါအခံတွေ ရှိနေသလဲဆိုတာ အန်တီလေးမှ မသိဘဲ။ သွားကုလိုက်တော့ ရှင်းသွားတာပေါ့။ ဟုတ်လား။ လာပါ"

"မလာဘူး"

"သွားလိုက်ကြရအောင်ပါ"

"မသွားဘူး"

"ဘယ်လိုမှ ပြောမရဘူးလား"

"မရဘူး"

သူတို့ ပူညံပူညံဖြစ်နေရာသို့ ဇော်လွင်ဦး ရောက်လာသည်။ သူတို့ ပူညံပွက်ထိုးနေကြသဖြင့် ဧည့်ခန်းမှာ သတင်းစာ ကောင်းကောင်းဖတ်၍ မရတော့သောကြောင့် အိမ်တွင်းခန်းထဲသို့ လာကြည့်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

"ဒီတူဝရီး ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ"

မုတ်သုန်က အလျင်ဦးအောင် ပြောမည်စိုး၍ ဝင်းဥမ္မာက ခေါင်းကိုက်နေသည့်ကြားထဲမှ အလျင်အမြန် ဖြေရှင်းလိုက်သည်။ ပြတ်သားရမည့် အခြေအနေတစ်ရပ်တွင် လက်ဦးမှုရယူဖို့လည်း လိုသည်မဟုတ်လား။

"ဒီမှာ ... ရှင့်တူမပေါ့လေ"

"ဘာဖြစ်လဲ"

"ကျွန်မ ခေါင်းကိုက်တာကို အတင်းဆွဲခေါ်နေတယ်"

"ဘာလုပ်ဖို့လဲ"

"ဆေးသွားကုဖို့တဲ့"

"အေးလေ … အဲဒါဘာဖြစ်လဲ။ သွားရင်လည်း သွားလိုက်ပါလား"

ဝင်းဥမ္မာက ကြုံးအော်လိုက်သည်။ (ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိ ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် 'ကြုံး' ဟု အော်ထည့်လိုက်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါ။ ဖြေရှင်းချက်ကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြန်ပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။)

"ရှင် … ဘာသိလို့လဲ။ ရှင့်တူမက ကျွန်မကို ဆေးကုဖို့ခေါ်နေတာ ဟိုအိမ်မဲကြီးကို"

"ဘာ …"

"လက်နဲ့ဆေးကုတာကို သူကြည့်ချင်လို့တဲ့။ ဟို … တေးဝေ ဆိုတဲ့လူဆီမှာ ပြခိုင်းမလို့တဲ့"

"ဗုဒ္ဓေါ … "

ဇော်လွင်ဦးက မုတ်သုန်ကို အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်၏။ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရွလှုပ်ရွ ဖြစ်နေသော်လည်း စကားသံက ထွက်မလာ။ ဘာပြောရမည်မှန်း မသိ ဖြစ်နေပုံပေါ်သည်။ မုတ်သုန်က မျက်နှာကို ခပ်တင်းတင်း လုပ်ထားသည်။ ဝင်းဥမ္မာကလည်း ဆက်ပြောသည်။

"ခမ္မတာ မမှန်လို့ ခေါင်းလေးကိုက်နေတာ။ ဆေးသောက်ထားတယ် ပျောက်သွားမှာ။ အဲဒါကို အိမ်မဲကြီးဆီကို အတင်းသွားပြခိုင်းတယ်။ အဲဒီက ကုပေးခါမှ ကျွန်မက မိန်းမတန်မယ့် ဘီလူးဟိန်းသံကြီးနဲ့အော်ပြီး … သေသွားရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ"

"သြော် … အန်တီလေးရယ်"

မုတ်သုန်က ရေရွတ်သလိုပဲ ကိုဇော်လွင်ဦးကလည်း ရေရွတ်ရပါသည်။

"သြော် … မုတ်သုန်ရယ်"

ထိုသို့ဖြင့် ပွစိပွစိ အတိုက်အခံတွေ ဖြစ်ကြပြီး နောက်ဆုံးမှာ မုတ်သုန် ရှုံးသွားသည်။ မုတ်သုန်က မကျေနပ်။

ပွစိပွစိ တန်ပြန်ထိုးစစ်တွေ ဆင်နေတုန်း။

"အန်ကယ်လေးတို့ အန်တီလေးတို့ကလေ၊ အကြောက်အလန့်ကြီးတာ လွန်နေတာပဲ။ ကိုယ်ကလည်း အသုံးမကျပါဘူး။ အခုမှ ကျန်းမာနေလိုက်တာ ဘာရောဂါမှကို မဖြစ်ဘူး"

ဇော်လွင်ဦးနှင့် ဝင်းဥမ္မာခမျာ သူတို့၏ တူမချောကိုကြည့်ပြီး ရယ်ရခက်၊ ငိုရခက် ဖြစ်ကြရသည်။

"တော်ပါပြီ။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေဆီပဲ ကိုယ်သွားတော့မယ်"

"ဘယ်သူငယ်ချင်းဆီ သွားမှာလဲ"

"ယဉ်ကျေးတို့၊ ရီရီလွင်တို့ဆီပေါ့"

"စက်ဘီးယူသွား"

"မယူဘူး။ လမ်းလျှောက်သွားမယ်"

မုတ်သုန် စိတ်ကောက်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ လောကကြီးကိုကလည်း ခက်ပါသည်။ ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်ထားချင်၍ လည်းမရ၊ နေရင်းထိုင်ရင်း ကောက်ရသည်။

"ဟော့ ... မုတ်သုန်"

ယဉ်ကျေးနှင့် ရီရီလွင်ကို လမ်းမှာပဲဆုံသည်။ သူမတို့နှစ်ယောက်လုံးက စက်ဘီးကိုယ်စီနှင့်။

"နင်တို့က ဘယ်သွားမလို့လဲ"

"နင့်ဆီလေ ... "

"ဘာကိစ္စလဲ"

"အောင်မာ ... ကိစ္စရှိမှ လာရမှာလား"

"မေးကြည့်တာပါ"

"နင်ကကော ဘယ်သွားမလို့လဲ"

"နင်တို့ဆီကို လာတာလေ"

"ကိစ္စရှိလို့လား ... "

"သြော် ... နင်တို့က ဒီလိုကြေးလား၊ ကိစ္စရှိမှ လာရမှာလား"

သူမတို့ တိုင်ပတ်သွားကြသည်။ ပြီးမှ ရယ်ဖြစ်ကြသည်။ မုတ်သုန်က ...

"အခုလောလောဆယ် အသုပ်စုံ ချဉ်ငန်စပ်လေး တစ်ပွဲလောက် သွားစားရအောင်ဟာ"

စားသောက်ဆိုင်တန်းများရှိရာဘက်သို့ သူမတို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ မုတ်သုန်က ရီရီလွင့်စက်ဘီးနှင့် လိုက်သည်။ ယဉ်ကျေးနှင့်တော့ မလိုက်။ ယဉ်ကျေးက စက်ဘီးနင်းသည့်နေရာမှာလည်း နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ယဉ်ကျေးလွန်းသည်။ သူ ယဉ်ကျေးမှုက နှေးနှေးကြီးဖြစ်၍ စက်ဘီးကတော်တော်နှင့် ရှေ့မရောက်။

စားနေကြဆိုင်မှာပဲ အသုပ်စုံ ဝင်စားကြသည်၊ ဒါနဲ့တင် ပြီးသည်တော့ မဟုတ်။

"အအေးသောက်ဦးမယ်ဟာ"

အနီးအပါးမှ အအေးဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ကြပြန်သည်။ အအေးဆိုင်က လူရှင်းပြီး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ရှိသဖြင့် ထိုင်၍ ကောင်းသည်။ ထိုအခါကျမှပဲ စကားစမြည် ပြောဖြစ်ကြသည်။ မုတ်သုန်က ...

"လက်နဲ့သပ်ပြီး ဆေးကုတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကို ဆရာမလေးဆီ ငါမေးကြည့်တယ် ... သိလား"

"ဟေ ... ဟုတ်လား"

ယဉ်ကျေးနှင့် ရီရီလွင်တို့၏ ဦးခေါင်းများက ရှေ့သို့ တိုးထွက်လာကြသည်။

"ဆရာမလေးက ဘာပြောလဲ"

"အဲဒီလို ဆေးကုတာမျိုးက ရှိတယ်တဲ့။ သူတောင် ခရစ်ယာန် မယ်သီလရှင်ကြီးတွေက အဲဒီလိုဆေးကုတာကို ခံခဲ့ရဖူးတယ်တဲ့။ ရောဂါလည်း တကယ်ပျောက်သွားတယ်တဲ့။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ပေါ့သွားတယ်တဲ့"

"ဟယ် ... ဟုတ်လား"

"ဆရာမလေးကို အဲဒီကိစ္စတွေ ငါသေသေချာချာမေးမလို့ လုပ်နေတုန်း သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားက ရောက်လာတယ်ဟယ်။ သူပြန်သွားမှပဲငါ ... စကားကောင်းကောင်းပြောလို့ ရတော့တယ်"

"အခုကော ကောင်းကောင်းပြောလို့ရမှာလား"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"သဇင် ... ဆိုင်ထဲဝင်လာပြီ"

"ဟယ် ..."

ဆိုင်ကို မျက်နှာမူပြီး လမ်းကို ကျောပေးထိုင်လျက်သားဖြစ်နေသည့် မုတ်သုန်က သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွား ဝင်လာသည်ကို မသိလိုက်ချေ။ ထို့ကြောင့် အငိုက်မိသွားသည်။ သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားကလည်း သူမတို့ဝိုင်းဆီ တန်းလာကာ . . .

"ငါ ... နင်တို့ကို တွေ့လို့ ဝင်လာတာ"

ရီရီလွင်က လူမှုရေးအရ မေးသည်။

"ထိုင်လေ ... ။ ဘာသောက်မလဲ"

"ဟင့်အင်း ... ။ ငါ မုန့်ပဲစားတော့မယ်"

သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားကလည်း ဝမ်းရေးအရ ပြန်ဖြေသည်။ ရီရီလွင်၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု ဒီဇိုင်းကို ကြည့်သလိုနှင့် ရီရီလွင့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို သွယ်ဝိုက်အကဲခတ်ကာ အအေးဆိုင်မှာ ရနိုင်သမျှ မုန့်များကို မှာလေသည်။ သူမအဖို့ စားသောကြောင့်သာ ပါးစပ် မအားရသည်မဟုတ်။ စကားပြော သောကြောင့်လည်း ပါးစပ် မအားရချေ။

သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွား၏ ပါးစပ်ဖြစ်ရတာ မသက်သာချေ။ အိုဗာတိုင်လည်း ဆင်းရသေးကြောင်း သိရသည်။ (သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားက အိပ်ပျော်လျှင်လည်း ဟောက်တတ်သည်တဲ့)

"မုတ်သုန်"

"ဘာလဲ"

"လက်နဲ့ ဆေးကုတယ်ဆိုတာကို ငါစုံစမ်းကြည့်တယ်၊ သိလား"

"အင်း ... ပြောပါဦး"

"ဒေါက်တာခင်ထွန်းက ငါ့ကိုပြောတယ်။ အဲဒါမျိုးတွေရှိတယ်တဲ့။ Witch Doctor လို့ ခေါ်တယ်တဲ့။ စုန်းဆရာဝန် ပေါ့ဟယ်...။ အင်ဒိုနီးရှားဘက်က ဘာလီကျွန်းတို့ ဘာတို့မှာဆိုရင် ဈေးထဲမှာ လမ်းဘေးဆိုင်းဘုတ်ထောင်ပြီး ကုတာတဲ့"

"အဲဒီတော့ ... ဘာဖြစ်သလဲ"

"ချိုတယ်"

"ဘာ"

"သြော် ... ငါအခုစားနေတဲ့ သစ်သီးကိတ်က အတော်ချိုတယ်လို့ ပြောတာ"

"ဒါပဲလား"

"ရွှေရင်အေးထဲမှာပါတဲ့ ပေါင်မုန့်ကလည်း အတော်နူးညံ့တယ်"

"သဇင်"

"အေး ... ပြော မုတ်သုန်"

"အဲဒီလို လက်နဲ့ဆေးကုတာမျိုးပေါ့ဟာ။ နင်လည်း လျှာနဲ့ ဆေးကုပါလားဟာ"

"အောင်မာ . . . နင်က ငါ့ကို လာမပြောင်နဲ့။ အဲဒါမျိုးလည်းရှိတယ်။ ဒေါက်တာခင်ထွန်းပြောတဲ့ အထဲမှာပါတယ်။ တချို့စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်ဆိုရင် လူနာကို စကားပဲပြောပြီး ကုတာတဲ့"

မုတ်သုန်က မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။ ယဉ်ကျေးက အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသော်လည်း ရီရီလွင်က အကင်းပါးသူဖြစ်သဖြင့်...

"ကဲ ... ကဲ ... သဇင် စား ... စား။ ငါတို့က သွားစရာရှိသေးတယ်"

"ဘယ်ကို သွားကြမှာလဲ"

"တောစပ်ကို"

"ဘာ ... မြို့ပြင်တောစပ်ကိုလား"

"အေး ..."

"အဲဒါဆိုရင် နင်တို့ မုတ်သုန်ကို ဂရုတစိုက်ခေါ်သွား။ သူက အရှေ့အနောက်၊ တောင်မြောက်ကိုတောင် ခွဲတတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ တော်ကြာ လူချင်းကွဲသွားရင် ခက်နေဦးမယ်။ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ပါရင် သူ့ကို ပေးထားလိုက်"

"သံလိုက်အိမ်မြှောင်က ဘာလုပ်ရမှာတုန်း"

"သူက မြောက်အရပ်ကို အမြဲညွှန်ပြနေတော့ နင်လမ်းရှာလို့ လွယ်တာပေါ့"

"သံလိုက်အိမ်မြှောင်က မြောက်အရပ်ကို တကယ်ညွှန်ပြလို့လား"

"ကျောင်းစာတွေကို နင်မေ့ကုန်ပြီ ထင်တယ်"

နိုင်ငံခြားမှာ တက္ကသိုလ်ပညာသွားသင်ကြားရန် အစစအရာရာ ပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်နေသော သူမကို ဆယ်တန်းတဘိုင်းဘိုင်းကျခဲ့သော သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားက ထိုသို့ပြောခြင်းနှင့် ပက်သက်၍ မုတ်သုန်က မည်သို့မျှ မခံစားရပါ။ တခစ်ခစ်ရယ်လျက် ...

"နင့်ကို ငါပြောပြမယ်။ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ဟာ North Pole လို့ခေါ်တဲ့ မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းကို ညွှန်ပြတယ်ဆိုပြီး လူသိများတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ့်တကယ်ကျတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ Magnetic Pole လို့ခေါ်တဲ့ သံလိုက်ဝင်ရိုးစွန်းကို ညွှန်ပြတာ။ မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းနဲ့ သံလိုက်ဝင်ရိုးစွန်းဟာ မိုင် ၁၅၀၀ ဝေးတယ်"

သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားက မုန့်နင်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပြန်'ပက်'သည်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ ...။ မြောက်အရပ်ဘက်မှ ဒေသဆိုတာမျိုး ဆိုတာကို သံလိုက်အိမ်မြှောင်က ပြနိုင်တာပါပဲ"

"သံလိုက်အိမ်မြှောင်က အဲဒီဘက်ကိုလည်း ညွှန်ပြနေရော၊ အရှေ့အနောက် တောင်မြောက် သူ ဘာမှမသိဘူး။ သူသိတာ သံလိုက်ပဲ"

ယဉ်ကျေးက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပဲ ဝင်ရောက်ဖြန်ဖြေသည်(ဟု ယူဆရပါသည်)

"ကဲ ... မလျှာရှည်တွေ။ မြောက်အရပ်နဲ့ သံလိုက်အိမ်မြှောင်အကြောင်းကို လင်လုဘက်တွေလို ပြောနေလိုက်ကြတာ တော်တော့။ စားစရာရှိတဲ့သူကလည်းစား၊ သွားစရာရှိတဲ့လူကလည်း သွားဖို့လုပ်တော့။ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ ကဲ ... ရီရီ၊ နင်ကျွေးတာဆိုရင်လည်း ပိုက်ဆံ ရှင်းထားလိုက်တော့။ ငါ ... နားနှစ်ဘက်လုံး ပူတယ်"

ထိုအခါကျမှ နှစ်ယောက်သား စကားစ ပြတ်သွားကြသည်။ 'နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး တစ်တောင့်ဝယ်ရန်'ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားက သူ စားထားသည့်ခွက်တွေကို ထားခဲ့ပြီး အရင်ထပြန်သွားသည်။ မရေးမနှောင်းမှာပင် မုတ်သုန်တို့ သုံးယောက်လည်း ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းပေါ်သို့ ယောင်လည်လည် ရောက်လာခဲ့ပြီးမှ ...

"ဟဲ့ ... ငါတို့ ဘယ်သွားကြမှာလဲ"

ရီရီလွင်က ထိုသို့ပြောတော့ မုတ်သုန်က နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်သွားသည်။

"နင်ပဲ ခုနက သဇင့်ကိုပြောတော့ တောစပ်ကို သွားမှာဆို"

"ဟာ ... အဲဒါတော့ တစ်ခြားနေရာဆိုရင် သူလိုက်နေဦးမှာစိုးလို့ ပြောလိုက်တာဟဲ့"

"မထူးပါဘူးဟယ် ...။ အဲဒီကိုပဲ သွားကြရအောင်"

မုတ်သုန်၏ ထိုစကားကြောင့် ရီရီလွင်နှင့် ယဉ်ကျေးမေတို့ မျက်လုံး ယိမ်းကသွားကြသည်။ ကကွက်၏ အမည်က 'ပြူးတယ်ဆိုတာ လွယ်ပါတယ်'ဟူ၍ဖြစ်၏။

ယဉ်ကျေးက ကပျာကယာပင် ...

"ဟဲ့ ... တောစပ်ကို ငါတို့က ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ"

မုတ်သုန်ကလည်း သန္နိဋ္ဌာန် ခိုင်မာနေသောအသွင်ဖြင့် ...

"အဲဒီကိုပဲ သွားမယ်ဟာ။ ဒီမြို့မှာ ငါလည်စရာတွေ ကုန်သွားပြီ၊ ပျင်းနေပြီ၊ အဲဒီတစ်နေရာပဲ ကျန်တော့တယ်။ သွားကြည့်ရအောင်ဟာ ... ငါ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးဘူး"

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မြင်ဖူးသူများဖြစ်ကြသော်လည်း ယဉ်ကျေးမေနှင့် ရီရီလွင်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြလေသည်။ သူတို့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရ ခက်နေပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် မုတ်သုန်ကပဲ ...

"နင်တို့ပဲ စပေးတဲ့ ကိစ္စနော်။ ငါ့ဘာသာ ငါက အဲဒီလို တောစပ်ကိုသွားဖို့ဆိုတာကို စဉ်းတောင် မစဉ်းစားမိဘူး။ အခုတော့ ငါသွားချင်စိတ် ပေါ်သွားပြီ။ နင်တို့ မလိုက်လဲ ငါ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း သွားမှာပဲ"

ယဉ်ကျေးက လေပူကြီးတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်သည်။ (လေအေးများကို စုတ်မသွင်းပါ) မလွဲသာသော လေသံဖြင့် ...

"ကဲ ... ရီရီရေ။ လိုက်ပို့လိုက်ကြတာပေါ့"

"ဂိုး"

မုတ်သုန်က ဝမ်းသာအားရ ထအော်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရှုပ်ကုန်ပြီ။ ထအော်သည်ဆို၍ သူမက လမ်းမပေါ်မှာ ထိုင်နေရာမှ မတ်တပ်ထရပ်ပြီး အော်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါ။ ဝမ်းသာအားရ ရင့်ကျူးလိုက်သည်မျိုးဖြစ်ပါသည်။ ဝမ်းသာလျှင် သူမက အများတကာလို 'ဟေး'ဟု မအော်ပါ။ ဘောလုံးပွဲမှာလို 'ဂိုး'ဟုပဲ အော်လေ့ရှိပါသည်။

သူမတို့သုံးယောက် စက်ဘီးနှင့်အတူ တောစပ်သို့ ထွက်လာကြ၏။ လာခါစတုန်းကအတိုင်းပင် မုတ်သုန်က ရီရီလွင့်စက်ဘီးနှင့် လိုက်လာသည်။ လမ်းမှာ သူမက ရီရီလွင့်ကို မေးမြန်းခြင်းဖြစ်သည်။

"တောစပ်ကိုသွားမှာများ နင်တို့က ဘာလို့ မသွားချင်တာလဲ"

"မသွားချင်ဘူးရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာရှိလို့လဲဟာ။ ဘာမှလည်း မထူးခြားပါဘူး။ သစ်ပင်ကြီးတွေရှိတယ်၊ တောင်တန်းကြီးကို လှမ်းမြင်ရတယ်။ အဲဒါပဲပေါ့။ ပျင်းစရာကြီး"

"အိုး ... ငါတို့ရန်ကုန်မှာ ဒါမျိုး တွေ့ရခဲတယ်။ ငါတွေ့ချင်တာပေါ့။ နေစမ်းပါဦး ... အဲဒီတောစပ်မှာ ခါးတောင်းကျိုက်ပြီး ဒူးလေးထမ်းထားတဲ့ မုဆိုးတွေ ဘာတွေရော ရှိလား"

"နင်ကတော့ ပြဿနာရှာပြီ။ အဲဒါ ကာတွန်းထဲမှာပဲရှိမယ်။ ငါပြောပြမယ် ... အဲဒီတောစပ်မှာ ဆေးမြစ်တူးတဲ့ လူတို့၊ ပျားအုံရှာတဲ့လူတို့၊ ဖွပ်၊ ပဒပ်ရှာတဲ့လူတို့ပဲ ရှိတယ်။ တောပန်းလိုက်ခူးတဲ့ အမျိုးသမီးတွေလည်း ရှိတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါမှာ ပျော်ပွဲစားထွက်လာတဲ့လူတွေ၊ မိသားစုတွေ ရှိတတ်တယ်။ စာလာကျက်တဲ့ ကျောင်းသားလေးတွေ ရှိတတ်တယ်။ ဒါပဲ"

"အဲဒါများ နင်တို့က ဘာတုံ့နှေးနေစရာ အကြောင်းရှိလဲ။ ငါ့ကို လိုက်ပြပေးရောပေါ့"

"ဟဲ့ ... နင့်အတွက် အထူးအဆန်းဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမယ်၊ ငါတို့အတွက်က ပျင်းတယ်ဟ"

"ဘာမှ ဝေးတာလဲ မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ ခဏတဖြုတ် သည်းခံပေးကြပါဟာ"

"အေးပါ ... အေးပါ။ ဝဋ်ရှိတော့လည်း ခံရမှာပေါ့။ သြော် ... နင့်ကိုပြစရာတစ်ခုရှိတယ်။ ဟိုရှေ့က အိမ်မဲကြီးက ငါတို့မြို့ရဲ့ နာမည်ကျော် အိမ်မဲကြီးပေါ့"

"ဟာ ... ဟုတ်လား"

အောက်လမ်းဆရာ သားအဖ နေခဲ့ကြသည်ဆိုသော၊ ယခုအချိန်မှာ တေးဝေဆိုသူ နေထိုင်နေသည်ဆိုသော အိမ်မဲကြီးဖြစ်၏။ မုတ်သုန် စူးစိုက်စွာ လှမ်းကြည့်ရှုမိသည်။ အိမ်ကြီးက ခန့်ညားသော်လည်း အိုဟောင်းနေပြီ။ အချို့နေရာများတွင် ပြိုကျ ပျက်စီးနေပြီ။ ခြံတံခါးကို သော့ပိတ်ထားသည်။ အပြင်မှ ပိတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ထဲမှာ ဘာလူရိပ်လူယောင်မှ မရှိ၊ ရီရီလွင်က ပုံမှန်အတိုင်း စက်ဘီးကို ဆက်နင်းသွားရင်း ...

"ဒါက ... ဆရာမလေးနေတဲ့ အိမ်"

သေသပ်ခိုင်ခန့်သော ပျဉ်ထောင်အိမ်စပ်စပ်ကလေးဖြစ်၏။ အိမ်မဲကြီးနှင့် လေးငါးအိမ်ပဲ ခြားမည်။ ရှေ့ဆက်နင်းသွားပြီး ဘာမှ မကြာလိုက်ခင်မှာပဲ တောစပ်သို့ ရောက်လေသည်။ လမ်းက မကောင်းတော့ချေ။ ရီရီလွင်က စက်ဘီးကို အတော်သတိထားနင်းရသည်။ နောက်မှ လိုက်စီးရသည့် မမုတ်သုန်ကလည်း မီးညှောင့်ရိုး အောင့်သည်။ ချစ်သူလက်ကိုဆို မည်သို့ကိုင်မလဲ မသိ။ ခုတော့ စက်ဘီးကယ်ရီယာခုံကို မြဲမြဲဆုပ်ထားရလေသည်။

အတော်ကြာကြာဒုက္ခခံပြီးမှ လုံးလုံးလျားလျားပီပြင်သော တောအစပ်သို့ ရောက်၏။ စက်ဘီးကိုလည်း ဆက်နင်း၍ မရတော့ချေ။ ဆင်းတွန်းရသည်။ ယဉ်ကျေးကလည်း စက်ဘီးကို တွန်းရင်း နောက်မှ လိုက်လာသည်။ တောရိပ်တောငွေ့က တစ်မျိုးတမြည် လင်းမွှေနေ၏။ လူနေမြို့ပြနှင့် ဘာမှကို မဆိုင်တော့ချေ။

"ဘယ်မှာလဲ ... နင်တို့ ပြောတဲ့လူတွေ"

"ဟဲ့ ... ရှိတတ်တာကို ပြောတာ။ တွေ့ရင်လည်းတွေ့မယ်၊ မတွေ့ရင်လည်း မတွေ့ဘူး။ ဟော ... ဟိုရှေ့က သစ်ပင်ပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်။ တွေ့လား ..."

ဟုတ်ပါ့ ... ။ သစ်ပင်ခွကြားပေါ်မှာ တက်ပြီး စာဖတ်နေသည်။ အင်မတန်ဈာန်ဝင်စားနေပုံဖြင့် သူတို့ကို ဂရုမစိုက်။ ရှေ့ကို နည်းနည်းဆက်သွားတော့ ပုတီးဆွဲထားသည့် မယ်သီလရှင်ကြီးတစ်ပါးကို တွေ့ရသည်။

"ဟဲ့ ... သူတို့ အပေါ့အလေးသွားချင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်သလဲ"

"ခြုံနောက်ကို ဝင်လိုက်တာပေါ့ဟာ"

"ဟယ် ... ဘယ့်နှာကြီးလဲ"

"ဘာမှ ... လာမပြောနဲ့။ အခု တို့တွေ အပေါ့အလေးသွားချင်ရင်လည်း ဒီလိုပဲ လုပ်ရမှာ"

"ဖွဟဲ့။ လွဲပါစေ ... ဖယ်ပါစေ"

နောက်မှ ယဉ်ကျေးက လှမ်းပြောသည်။

"နင်တို့ ... ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ"

ရီရီလွင်က အကျိုးအကြောင်း ပြန်ပြောပြသည်။ ယဉ်ကျေးက ခလုတ်ဖွင့်လိုက်သော ပန်ကာလို တဝီးဝီးပြုံးသည်။ သူ့အယူအဆကိုလည်း တုန့်ပြန်ပြောဆိုသည်။

"ငါတို့ကတော့ ဒီပြဿနာမျိုး ကြုံမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲ ... သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားပါလာရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ သူစားထားတာက နည်းတာမဟုတ်ဘူး"

ထိုစကားကြောင့် ရယ်ကြရသေးတော့၏။ ရှေ့တောက်လျှောက်မှာတော့ လူသူအရိပ်အယောင် သိပ်မတွေ့ရတော့ပါ။ တောပန်းများ၊ ရှဉ့်ကလေးများ၊ အမည်မဖော်နိုင်သော တိရိစ္ဆာန်များ၊ အမျိုးမခွဲခြားနိုင်သော အသီးအနှံများ၊ တစ်စွန်းတစ်စ ခံယူတိုးဝင်ရသော တောင်ခိုးတောင်ငွေ့များနှင့် မုတ်သုန်လို မြို့ကြီးသူလေးအတွက်တော့ ရင်ခုန်ဘွယ်ရာ ကောင်းလှပေတော့သည်။ သို့သော် ...

မုတ်သုန်ခမျာ ပျော်မယ်လို့ စဉ်းစားရုံရှိသေး ၊ ဖြုန်းဆို ရာသီဥတုက အုံ့မှိုင်းကျလာသည်။ မိုးမှောင်ကြီးကျလာသည်ကို သုံးယောက်သား အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရသည်။

"ဟာ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

"အေး ... ဘယ်လိုပါလိမ့်"

သုံးယောက်စလုံး စဉ်းစားရကြပ်သွားသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် လေပြင်းတွေကလည်း တိုက်ခတ်လာသည်။ သစ်ရွက်သစ်ကိုင်းတွေ တဝေါဝေါလှုတ်ခတ်သည်နှင့်အမျှ ရွက်ကြွေတွေကလည်း ဖျောကနဲ ၊ ဖျောကနဲ ချာချာလည်အောင် လွင့်ထွက်သွားသည်။ သူတို့သုံးယောက် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရသည်။

ဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာတော့ ရန်ကုန်သူ မမုတ်သုန်မိုးက ကြောက်လေသည်။

“ယဉ်ကျေး၊ ရီရီ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“သိဘူးလေ။ အချိန်အခါမဟုတ် မိုးရွာတော့မယ် ထင်တယ်”

ယဉ်ကျေးက ပြန်ဖြေခြင်းဖြစ်၏။ ရီရီက တဝေါဝေါတိုက်နေသည့် လေကြားမှာ လှမ်းပြောသည်။

“ပြဿနာပဲ။ တို့မှာ ထီးလည်းမပါဘူး”

“ဘယ်သူက ထင်မိမှာလဲဟဲ့။ ဒီလိုဖြစ်မယ်လို့”

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ပြောနေဆိုနေရင်းကပင် တိုတ်ခတ်နေသော လေကြမ်းများထဲတွင် မိုးစက်မိုးမှုန်များ ပါလာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အသားတွေ တရှရှ နာကျင်သည်အထိ ဖြစ်လာသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်လိုနေရမှန်းပင် မသိတော့။

“ဝေါ ...”

“ဟဲ့ ... မိုး ..ကို ရွာပြီဟဲ့”

“ဗုဒ္ဓေါ ... ဟိုသစ်ပင်ကြီးဆီကို ပြေးကြရအောင်”

မုတ်သုန်ညွှန်ပြသော သစ်ပင်ကြီးက မြင့်မြင့်မားမား အုံ့အုံ့ဖားဖားကြီးဖြစ်၏။ အနီးအပါးမှာလည်း မိုးခိုစရာကလည်း ဤသစ်ပင်ကြီးပဲရှိသည်။ ခြေလွတ်လက်လွတ် ပြေးရသော မုတ်သုန်က သစ်ပင်ကြီးအောက် အရင်ရောက်သည်။ စက်ဘီးတွေ တွန်းလာရသော ရီရီလွင်နှင့် ယဉ်ကျေးက နောက်ကျသည်။ ယဉ်ကျေးက နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ယဉ်ကျေးနေသဖြင့် ဖရိုဖရဲဖြင့် နောက်ဆုံးမှ ရောက်လာသည်။ သစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ ကျုံ့ကျုံ့ကလေးရပ်ရင်း မိုးကောင်းကင်ကို ထိတ်လန့်တကြား ကြည့်မိကြသည်။

တကယ်ဆို မုတ်သုန်က အကြောက်အလန့် သိပ်ရှိတတ်သော မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်။ တောထဲတောင်ထဲမှာ ပတ်ဝန်းကျင်က ညိုမှောင်အုံ့မည်းပြီး မိုးလေတချိန်းချိန်းပြိုကျနေသော ယခုလို အခြေအနေမျိုးတွင်တော့ မကြုံဘူး၍ ကြောက်သည်။ ကြောက်သည်ထက် အားငယ်သည်ဟုဆိုလျှင် ပိုမှန်မည်။

“ယဉ်ကျေး၊ ရီရီ”

“ဟေ ...”

“တို့ ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“မိုးစဲအောင် စောင့်ရမှာပေါ့ဟာ”

လူချင်းနီးနီးလေးဖြစ်ပါလျက်နှင့် လေတဝေါဝေါ၊ မိုးတအုံးအုံး ကြားထဲမှာကို အော်ပြောနေရသည်။

“အခုတောင် ရွှဲနေပြီဟဲ့”

“ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့ဟာ။ ဘယ်တတ်နိုင်တော့မလဲ”

မိုးကောင်းကင်ကလည်း လျှပ်စီးတွေ ဝင်းတလက်လက်ဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အတိပြီး နေတော့သည်။

“မိုးကြိုးပစ်တော့မယ် ထင်တယ်။ မင်းတို့ ငြိမ်ပြီး ထိုင်နေကြ”

ကြည်လင်သည့်နှင့်အမျှ သြဇာသံပါသော စကားတစ်ခွန်းကို သူမတို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသည်။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူတို့အနီးသို့ရောက်နေသည့် လူတစ်ဦးကို မိုးရေစက်တွေကြားမှာ တွေ့လိုက်ရသည်။ မိုးလေတွေကြားထဲမှာမို့ အမြင်အာရုံ မသဲကွဲ။ သို့သော် မိုးကြိုးပစ်တော့မည်ဟူသော စကားကိုကြောက်၍ ဘာမှ မစဉ်းစားအားတော့ဘဲ သူမတို့သုံးယောက် သစ်ပင်အောက်မှာ အလျင်အမြန်ပင် ဆောင့်ကြောင့်လေးတွေ ထိုင်ချလိုက်ကြသည်။

အချိန်မီရုံပဲ ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။

"ဒိန်း … ဒလိန်း … ဂျိုး … ဝုန်း"

မိုးကြိုးကြီး ပစ်ချပါလေတော့သည်။ သူမတို့ တစ်ကိုယ်လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွား၏။ သူမတို့ကို သတိပေးသူကိုယ်တိုင်ကတော့ မိုးရေထဲမှာ မတ်တပ်ရပ်နေသည်ကို ဝိုးတဝါး တွေ့မြင်ရလေသည်။

"အား …"

ယဉ်ကျေးက ကြောက်လန့်တကြား အော်သည်။ အော်မည်ဆိုလျှင်လည်း အော်စရာပဲဖြစ်၏။ မိုးကြိုးပစ်ချသည်က သူမတို့ မိုးဝင်ခိုသည့် သစ်ပင်ကြီးကို ဖြစ်၏။ သစ်ပင်ကြီး၏ အညွန့်အဖျားပိုင်းက ဖြောင်းကနဲကျိုးကျ၏။ တော်ပါသေးသည်။ သူမတို့ ဘက်ခြမ်းကို မကျ၍။ ခဏကြာသည်အထိ မိုးက ဝုန်းဒိုင်းကြဲ ဆက်ရွာသေး၏။ ပြီးမှ (စောစောက သူမဟုတ်သလို) ခပ်တည်တည်ကြီး တိတ်သွားသည်။

ထိုအခါကျမှ သူမတို့တွေ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေသေသပ်သပ်ဖြစ်အောင် မနည်းပြုပြင်ပြီး အသံရှင်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ လှမ်းကြည့်ဖြစ်ကြ၏။ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ဆွဲဆောင်မှုရှိသော အမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ရှပ်အင်္ကျီ လက်ရှည်အဖြူနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီ အပြာတစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ မိုးရေစိုရွှဲထားသဖြင့် ဖို့ရိုးဖားရားဖြစ်နေသော်လည်း ဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးများနှင့်အတူ အရှိန်အဝါရှိသူဖြစ်သည်။ အသက်က သုံးဆယ်ဝန်းကျင်ခန့် ရှိလိမ့်မည်။

သူက ကိုယ်ပေါ်မှ ရေတွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း သပ်ခါချပြီး ထွက်ခွာမည်အပြု …

"ဦး … ခဏနေပါဦး"

ထိုသို့ လှမ်းတားသူက ယဉ်ကျေးဖြစ်၏။ ထိုလူက ခြေလှမ်းတုန့်သွားပြီး မသိမသာ ငဲ့ကြည့်သည်။

"ဟို … ဟိုလေ မိုးကြိုးပစ်မှာကို ဦးက ဘယ်လိုလုပ် ကြိုသိတာလဲ"

"ဘယ်လိုလုပ်ပြီးမှ ကြိုမသိဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ချေရှိတာကို ပြောတာ"

"သမီးတို့ကျတော့ ထိုင်ခိုင်းပြီး ဦးကျတော့ မတ်တပ်ကြီး"

ထိုလူက မသိမသာ ပင့်သက်ရှူက်လိုက်ပြီး …

"မိုးကြိုးပစ်ရင် မြင့်တဲ့သစ်ပင်တွေကို ပစ်တတ်တယ်။ မင်းတို့ သစ်ပင်အမြင့်ကြီးအောက်မှာ ရောက်နေတယ်။ အဲဒါကို မြင်လို့ လှမ်းသတိပေးလိုက်တာ။ အမှန်တကယ်ပဲ မင်းတို့ သစ်ပင်ကြီးကို မိုးကြိုးပစ်တယ်။ မိုးကြိုးပစ်လို့ရှိရင် ထွက်မပြေးရဘူး။ ရောက်နေရာမှာ ငြိမ်ဝပ်ပြီး ထိုင်နေရတယ်။ သစ်ပင်ကို မိုးကြိုးပစ်တယ် ဆိုပါစို့ … ။ အဲဒီမိုးကြိုးလျှပ်စစ်လှိုင်းဟာ သစ်ပင်ကနေတဆင့် မြေကြီးတောက်လျှောက်ကိုပါ ပြေးလွှားစီးဆင်းတတ်တယ်။ ထွက်ပြေးတဲ့သူဟာ ခြေလှမ်းလှမ်းတဲ့ အလျင်နှုန်းပေါ်တည်ပြီး ဓါတ်လိုက်ခံရတတ်တယ်။ Tension Step လို့ခေါ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် မင်းတို့ကြောက်လန့်ပြီး အန္တရာယ်တွေ့မှာစိုးလို့ ကြိုပြောထားတာ။ ထိုင်နေလို့"

"သြော် … ဟုတ်ကဲ့ ၊ ဟုတ်ကဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဦးကျတော့ မတ်တပ်ကြီး"

"ငါ့ဖိနပ်က မိုးကြိုးလျှပ်စီးဓါတ်တွေ စီးဝင်လို့မရတဲ့ ဖိနပ်။ မင်းတို့ဖိနပ်တွေလို မဟုတ်ဘူး"

ထိုသို့ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသောအခါ သူမတို့သုံးယောက်မှာသာ ...

"ဟဲ့ ... သူက ယောကျ်ားဆိုတော့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့က မကောင်းဘူး။ အကျီ လုံချည်တွေ စိုလို့"

သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်မလှပမှုများ ပေါ်လွင်မှာကို ရီရီလွင်က စိုးရိမ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မုတ်သုန်က ..

"မိုးမှ မရွာတော့တာဟာ။ တောစပ်မှာ ဒီလိုပဲ လျှောက်လည်ကြတာပေါ့။ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်ပေါ့။ အဝတ်အစားတွေ ခြောက်မှ မြို့ထဲကို ပြန်ဝင်ကြတာပေါ့"

မုတ်သုန်ပေးသည့်အကြံက ဟုတ်တုတ်တုတ်ဖြစ်နေသဖြင့် မငြင်းနိုင်ကြ။ မုတ်သုန်က အခုတော့လည်း ပျော်နေပြန်သည်။ တခစ်ခစ်ရယ်လျက်ပြောသည်။

"သစ်ပင်ပေါ်မှာ စာဖတ်နေတဲ့သူ ဘယ်လိုဆင်းပြေးမလဲဆိုတာကို တွေးမိတိုင်း ရယ်ချင်နေတယ်"

ယဉ်ကျေးနှင့် ရီရီလွင်တို့ကပါ သတိတရဖြစ်ပြီး လိုက်လံရယ်မောကြသည်။ သူမတို့ အရယ်ဆုံးချိန်မှ မုတ်သုန်က မထင်မှတ်သော မေးခွန်းကို ကောက်ခါငင်ခါ မေးလေသည်။

"ဟဲ့ ... ယဉ်ကျေး။ နင်က အဲဒီ ... ဦးတေးဝေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေတာလဲ"

✥ ✥ ✥

လမိုက်ညတို့ လာတော့မယ်
လမင်းကိုပဲ လွမ်းရမလား၊
မီးအိမ်ကိုပဲ ထမ်းရမလား။

(၆)

အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ မုတ်သုန် အဆူခံ ထိလေတော့သည်။

“တွေ့ကရာ ကိုးတွင်းကိုးကျင်း လျှောက်သွားတယ်။ အခု ကံကောင်းလို့ မသေတာ မဟုတ်လား”

ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မို့ မုတ်သုန်မိုး ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“နင် ... တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် အစ်ကိုကြီးကို ငါ ဘယ်လိုမျက်နှာ ပြရမှာလဲ”

ဖော်လွင်ဦးက တော်ရုံတန်ရုံ မုတ်သုန်ကို ဆူပူလေ့ရှိသည်မဟုတ်။ တတ်နိုင်သလောက် အလိုလိုက်ထားသည်။ ယခုကိစ္စမှာတော့ အတော့်ကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဆူလေသည်။ ခါတိုင်း ဖော်လွင်ဦးက ဆူမည်လုပ်တိုင်း ဝင်တားတတ်သူ ဝင်းဥမ္မာကလည်း ယခုလို အသက်ဘေးနှင့်ပက်သက်သော ကိစ္စမျိုးမှာဖြင့် ဘာမှဝင်မပြောသာ။ မျက်လုံး ပေကလပ် ပေကလပ်နှင့် နံဘေးမှ ငြိမ်နေသည်။ ဖော်လွင်ဦးက မုတ်သုန်ကို မေးသည်။

“အဲဒီတုန်းက နင်တို့ တေးဝေဆိုတဲ့သူနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ဆို”

“ထင်တာပဲ”

“ဘာ ... ထင်တာပဲလဲ”

“တေးဝေဆိုတဲ့ လူကြီးလို့ ထင်တာပဲလို့”

“နင်တို့နဲ့ ... စကားတောင်ပြောကြသေးတယ်ဆို”

"အင်း … ဟုတ်ကဲ့။ ယဉ်ကျေးနဲ့ ပြောကြတာ"

"သူတို့ချင်း သိလား"

"အင်း … မုတ်သုန်လည်း ယဉ်ကျေးကို အဲဒါမေးကြည့်တယ်။ ယဉ်ကျေးပြောတာတော့ အရင်က မသိပါဘူးတဲ့"

"မသိဘူးဆိုတာ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးတော့ ရှိကြတယ်။ အသိအကျွမ်းတော့ မဟုတ်ကြဘူး။ အဲဒီလိုလား"

"အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး"

"ဒါဖြင့် … ဘာလဲဟာ ရှင်းရှင်းပြောစမ်း"

"သူလည်း အဲဒီလူကြီးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ မြင်မြင်ချင်းမှာပဲ တေးဝေဆိုတာကို စိတ်ထဲက အလိုလိုသိလိုက်တာတဲ့။ ဟုတ်မယ် အန်ကယ်လေးရဲ့။ သမီးနဲ့ ရီရီလွင်လည်း အဲဒီဦးလေးကြီးကို တွေ့တွေ့ချင်း ဦးတေးဝေဖြစ်ရမယ်လို့ ခံစားရတယ်။ သူ့ဆီက အင်အားပါတဲ့ အရှိန်အဝါတစ်ခု လွင့်ထွက်နေသလိုပဲ။ မျက်နှာကလည်း ရှင်းပြီး ငြိမ်နေတာပဲ"

"မိုးကြိုးပစ်ခါနီးမှာ နင်တို့ကို သူက ထိုင်ခိုင်းတယ်ဆို"

"ဟုတ်ကဲ့။ တော်သေးတာပေါ့ … ။ သမီးတို့ဘာသာဆို ဘာလုပ်ရမယ်မှန်းတောင် မသိဘူး။ သစ်ပင်ကြီးကို မိုးကြိုးပစ်ပြီး သမီးတို့ ထထွက်ပြေးမိရင်လည်း အန္တရာယ်တွေ့ဦးမှာ"

"နင်တို့က ဘီလူးဒူးတုပ် ထိုင်ကြတယ်ဆို"

ထိုအမေးစကားကြောင့် မုတ်သုန် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

"ဘာ … ဘာတုပ်"

"ဘီလူးဒူးတုပ်လေ"

"ဘယ်လိုဟာကို ပြောတာလဲ"

"အာ … ဘီလူးတွေ သံလျက်ထမ်းပြီး ထိုင်နေတဲ့ ရုပ်တုတွေ နင် မမြင်ဖူးဘူးလား။ ဘုရားတွေမှာ ရှိတတ်တာပဲ။ နင်တို့ အဲဒီလို ထိုင်ကြတာလားလို့ မေးတာ"

"အန်ကယ်လေးကလဲ … ဒီလောက်ကြောက်လန့်နေကြရတာ ကိုယ့်ဘာသာ ခေါင်းကလေးပုပြီး ကြုံသလို ကမန်းကတန်း ထိုင်လိုက်ကြရတာပါပဲ။ ဘယ်က ဘီလူးက ပါလာတာလဲ"

"အေး … ထားပါတော့။ မိုးလေစဲသွားတော့ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ပြန်မလာတာလဲ"

"သုံးယောက်စလုံး အဝတ်အစားရေစိုကြီးတွေနဲ့ကိုး။ နေပွင့်လာတော့ အခြောက်ခံတဲ့သဘောနဲ့ နေနေရတာပေါ့။ နေပါဦး … ။ သမီး မေးပါဦးမယ်။ ဘေးကနေ ငုတ်တုတ် လာထိုင်ကြည့်တဲ့ အတိုင်းပဲ။ ဘာလဲ … သမီးတို့ကို လိုက်ချောင်းတာပေါ့လေ … ။ ဟုတ်လား"

ဇော်လွင်ဦးက ဒေါ်ပွလျက်က ရယ်လည်းရယ်ချင်သွားသည်။

"နင်တို့ကို ငါက ဘာမှ လိုက်ချောင်းစရာမလိုဘူး။ နင်တို့အကြောင်းကို တစ်မြို့လုံးကတောင် သိကုန်ပြီ"

"ဟင် … ဘယ်လိုဖြစ်လို့တုန်း"

"အဲဒီတုန်းက ထင်းရှာထွက်လာတဲ့လူတွေ နင်တို့အနားမှာ ရှိနေတယ်။ နင်တို့ ဖြစ်တာ ပျက်တာ၊ ပြောတာဆိုတာတွေ အကုန်လုံး သူတို့ကြားနေမြင်နေရတာ။ သူတို့ခမျာလည်း မိုးလွတ်အောင် ခိုနေရတာကတစ်ပိုင်း၊ တေးဝေကို မြင်နေရတာက တစ်ပိုင်းကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ပျာယာခတ်နေကြရတာ။ နင်တို့ ထွက်သွားပြီးမှ မိုးကြိုးပစ်ခံထားရတဲ့ သစ်ပင်အကိုင်းကြီးကိုပဲ ဆွဲပြီး ပြန်လာခဲ့ကြတာ။ ဈေးထဲမှာ ဒီသတင်းတွေက ပွနေပြီ။ နေပါဦး ..."

"နေပါတယ် ... ။ ဘာလဲ"

"အဲဒီ ... တေးဝေဆိုတဲ့ လူက မိုးကြိုးပစ်တာတောင် အကြောက်အလန့်မရှိဘူးဆို။ ဣန္ဒြေမပျက် လက်နှစ်ဘက်နောက်ပစ်ပြီး ရပ်နေတာဆို"

"ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ ... ။ ဖင်ဘူးတောင်းထောင်ပြီး နောက်မလုပ်တော့ပါဘူးလို့ အော်နေတာ"

"ဟင် ... ဟုတ်လား"

မုတ်သုန် ရယ်မိတော့သည်။

"မဟုတ်ပါဘူး။ တောက်တီးတောက်တဲ့"

"အဲဒါဆို ဘာလို့ ငါ့ကို မဟုတ်တာတွေ ပြောနေရတာလဲ"

"အန်ကယ်လေးကလည်း ... ။ အန်ကယ်လေး သိပြီးသားတွေ သမီးကို ဘာပြန်မေးနေတာကိုး။ ဒါနဲ့ အဲဒီ ထင်းခွေသမားတွေက ဦးတေးဝေကို သိလို့လား"

"သိလို့ပေါ့"

"သမီးကိုရော ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိလဲ"

"နင့်နာမည်တော့ ဘယ်သိမလဲ။ မြို့က သိပ်မကြီးလို့ ရန်ကုန်ကလာတဲ့ ဧည့်သည်မိန်းကလေးမှန်းတော့ နင့်ကို သိတာပေါ့။ ယဉ်ကျေးမေနဲ့ ရီရီလွင်ကိုဆို လူနာမည်နဲ့ တစ်ခါတည်း တွဲသိတာပေါ့။ ဘယ်မှာနေတဲ့ ဘယ်သူ့သားသမီးဆိုတာကအစ သိတယ်"

"သူတို့က ဘာကြောင့် အဲဒီအကြောင်းကို ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်ပြီး လျှောက်ပြောနေရတာလဲ"

"နင်တို့ကို ပြောချင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဟို ... တေးဝေဆိုတဲ့ လူအကြောင်းကို ပြောချင်တာ"

"ဟင် ... သူ့ဘာသာ သူနေတာပဲ။ သူတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"ဒါတွေ နင်မသိပါဘူးဟာ ..."

"ဒါဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့။ အင်း ... ခက်တော့ခက်ပြီ။ အန်ကယ်လေးကတောင် သိပြီးပြီဆိုမှတော့ ဒီအကြောင်းကို သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားကလည်း သိပြီးလောက်ပြီ"

"အရေးထဲ နင့်ပြြိုင်ဘက်ကို နင် သတိရနေသေးတယ်"

"အန်ကယ်လေး မသိပါဘူး။ သူက သမီးတို့ကို ဘာတွေ လာပြောဦးမယ်မှန်း မသိဘူး။ ဆရာလည်း အရှမ်းလုပ်တာပဲ။ သိပ်စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းတာ"

"အေး ... ။ လောလောဆယ်တော့ နင် တစ်ရက်နှစ်ရက် အပြင်မထွက်ဘဲ အိမ်ထဲမှာ ကုပ်နေတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒါဆို ဘယ်သူကမှ နင့်ကို ဘာမှ လာမေးမှာမဟုတ်ဘူး။ နားညီးသက်သာမယ်"

"အင်း ... ဟုတ်တယ်နော်"

နောက်ဆုံးကျတော့လည်း တူဝရီးနှစ်ယောက် သဘောတူညီချက်ရသွားကြသည်။ ဝင်းဥမ္မာက နံဘေးမှ စောင့်ကြည့်နေရင်း ပြုံးမိ၏။ အစကတော့ လင်တော်မောင်က ဒေါင်းတင်မောင်းတင်နှင့် ဒေါသအိုး ဖောက်ခွဲတော့မည့်ပုံစံရှိ၍ စိတ်တထင့်ထင့် ပူနေရသည်။ ဆုံးသွားတော့လည်း ဘာမှမဟုတ်။ မုတ်သုန်က သူမကို နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး မျက်စိမှိတ်ပြသမြင့် မျက်နှာထိ မျက်နှာထားဖြင့် လှမ်းဟန့်ရသေးသည်။

ခဏကြာတော့ ဇော်လွင်ဦးက အပြင်သွားရန် ပြင်ဆင်သည်။ ဘယ်သွားမည်ဟုပင် အရင်လို ပြောဆို အသိပေးခြင်းမရှိဘဲ ထထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ပေါက်ဝရောက်မှ မုတ်သုန်ကို တစ်ခွန်းလှည့်ပြောသည်။

"အဲဒီမိုးကြိုးကို သိကြားမင်း ပစ်ချတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ကောင်းကင်စောင့်ဘီလူးက ပစ်ချတာတဲ့။ ဈေးထဲမှာ အဲဒီလိုပြောနေကြတယ်"

"ကောင်းကင်စောင့်ဘီလူးတဲ့ ... ။ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ။ ကြားတောင် မကြားဖူးဘူး။ မိုးကြိုးပစ်တယ်ဆိုတာကလည်း လေထုအပူချိန်တို့၊ လေထု စိုထိုင်းမှုတို့၊ မိုးတိမ်ထဲက လျှပ်စစ်ဓါတ်တွေရဲ့ ရှန်းကန်မှုတို့ကြောင့် ဖြစ်တဲ့ကိစ္စပဲ။ သိကြားမင်းပစ်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အန်ကယ်လေး ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ"

သိပ္ပံဘွဲ့နှင့်ကျောင်းပြီးခဲ့သူ ဇော်လွင်ဦး ခံလိုက်ရလေသည်။

သို့သော်လည်း ဇော်လွင်ဦးစကားကို မုတ်သုန် နားထောင်ပါသည်။ နှစ်ရက်သုံးရက် အပြင်မထွက်ဘဲ အိမ်ထဲမှာပဲ ကုပ်နေလိုက်ပါသည်။ ပသတ်ဖြင့် 'ကုပ်' နေလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တသတ်ဖြင့် 'ကုတ်' နေခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဘယ်ကမှလည်း မယားပါ။ ယဉ်ကျေးတို့၊ ရီရီလွင်တို့လည်း ရောက်မလာကြ။ သူမတို့လည်း သူမတို့အိမ်မှာ ကုပ်နေရသည် ထင်ပါသည်။

မအောင့်နိုင်တော့သောတစ်နေ့မှာမှ ဖီးလိမ်းအလုပြင်ကာ မုတ်သုန် အပြင်ထွက်ရန် တာစူသည်။ ဆိုင်မှ ခဏပြန်လာသော ဇော်လွင်ဦးနှင့် တန်းတိုးသည်။ (ဇော်လွင်ဦးနှင့် ဝင်းဥမ္မာတို့က စတိုးဆိုင်နှစ်ဆိုင် ဖွင့်ထားသည်)

"မုတ်သုန်"

"ရှန် ..."

"ဒါက ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ"

"အန်ကယ်လေး စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ဘယ်ကိုများ ဖြစ်မလဲလို့"

ဇော်လွင်ဦးကလည်း ဇော်လွင်ဦးပါပေ။ ထ 'ဟောက်' လိုက်လျှင် ပြီးသောကိစ္စကို သူ့တူမချော ပြောသည့်အတိုင်း သူမို့ လိုက်စဉ်းစားနေသည်။

"ဘာလဲ ... ။ ယဉ်ကျေးတို့၊ ရီရီလွင်တို့ဆီကိုလား"

"ဟင့်အင်း ... မဟုတ်ဘူး"

"အိမ်မဲကြီးဆီကိုလား"

"အောင်မာ ... ဘာကိစ္စ သွားရမှာတုန်း"

"တောစပ်ကို ပြန်သွားဦးမလို့လား"

"အာ ... မသွားပါဘူး"

"ဟား ... မသိတော့ဘူးဟာ။ ပြောမှာသာပြောစမ်း။ ဘယ်လဲ"

"ဟား … ဟား … အန်ကယ်လေး ထင်မထားဘူးမို့လား။ အန်ကယ်လေးဆီလိုက်လာမလို့"

'ဘာ … ငါ့ဆီကို"

"ဟုတ်"

"ငါက ဘယ်ဆိုင်မှာ ထိုင်နေမယ်ဆိုတာ နင်သိလို့လား"

"တစ်ဆိုင်မဟုတ်ရင် ကျန်တဲ့တစ်ဆိုင်ပေါ့"

"တော် … တော်။ မလိုက်နဲ့၊ မလာနဲ့"

"ဟင် … ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"နင်ရှိနေရင် ငါအလုပ်ပျက်တယ်။ နင်က အငြိမ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ နင့်ကို လှည့်ကြည့်နေရတာက တစ်မှောင့်နဲ့၊ ငါအာရုံပျက်တယ်။ မလိုက်နဲ့၊ မလာနဲ့"

မုတ်သုန်၏မျက်နှာက မိုးကြီးညိုသလို မဲမှောင်သွားသည်။ ဘောက်ဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့် …

"ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရော …။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ အပြင်သွားတော့မယ်"

မေးခွန်းကို အစမှ ပြန်မေးရပါသည်။

"ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ"

"အန်ကယ်လေး ခုနက စဉ်းစားပြနေတဲ့ နေရာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး"

"ဒါဖြင့် … ဘယ်ကိုလဲ"

"ဆရာမလေးဆီကို"

"ဩော် … အေး အဲဒါဆိုရင်တော့ သွား"

မုတ်သုန် ကျေကျေနပ်နပ် အပြင်ထွက်ခဲ့၏။

အမှန်တကယ်ပဲ ဆရာမလေးရှိရာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဆီသို့ ဦးတည်ထွက်ခဲ့ပါသည်။ အတိအကျပဲ ရောက်ပါသည်။ ဆရာမလေးကလည်း အမှန်တကယ်ရှိနေပါသည်။ မုတ်သုန်ကို မြင်သောအခါ မချိုမချဉ်အပြုံးကို လုလုလေးပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လေသည်။

"မုတ်သုန် ဒီကိုပဲ လာတာလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဘာကြောင့် မိုးကို ခေါ်လာတာလဲ"

"ရှင် …"

"မိုးရွာတော့မယ်။ အေးလေ … ဘာထူးဆန်းသလဲနော်။ မုတ်သုန်လာမှတော့ မိုးရွာတော့မှာပေါ့"

"ဟောတော်"

ဆရာမလေးပြောတာက အမှန်ပင်။ မုတ်သုန် ဘုရားကျောင်းထဲ ဝင်ဝင်သွားချင်းမှာပင် အပြင်မှာက မိုးရိပ်လေရိပ် ပြေးလာတော့သည်။ မုတ်သုန်ပင်လျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသင်္ကာဖြစ်မိတော့၏။ သူမ ဇဝေဇဝါနှင့် ရှိုးတိုးရှန့်တန့်ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ပြီး ဆရာမလေးက ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်သည်။

"ကဲ ... လာပါ။ ထိုင် ... ထိုင်။ ကိစ္စပါသေးလား"

"မပါပါဘူး။ ဆရာမလေးနဲ့ တွေ့ရင် စိတ်အေးချမ်းလို့ ဒီကိုပဲ သက်သက်လာတာ"

"တော်သေးတာပေါ့။ မိုးလွတ်လို့"

ဟုတ်ပါရဲ့။ အပြင်မှာ မိုးက တကယ့်ကို ရွာလေပြီ။

"ရာသီဥတုက မမှန်ဘူးနော် ဆရာမလေး"

"သြော် ... ကွယ်။ မိုးနဲ့ နွားသိုး အစိုးမရဆိုတဲ့ စကားလည်း အရှိသားပဲ"

"ဆရာမလေးတို့ ဘုရားကျောင်းမှာ လူတွေက ရှိရင်လည်းအများကြီး။ ဘယ်သူမှမရှိတဲ့ အခါကျတော့လည်း ဆရာမလေးတစ်ယောက်တည်း။ မပျင်းဘူးလား"

"ဆရာမတစ်ယောက်တည်းလို့ မုတ်သုန်ကို ဘယ်သူက ပြောသလဲ"

"မြင်နေတဲ့ဟာကို"

ဆရာမလေးက အပြုံးစိုစိုကလေးကို ညှိထွန်းသည်။ ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

"ဆရာမလေးနဲ့အတူ ဘုရားသခင် ရှိပါတယ်ကွယ်"

ထိုအချိန်မှာပဲ ...

"ကျွန်တော် မိုးခဏ ခိုပါရစေ"

နှစ်ယောက်သားလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ကြက်သေသေသလို ဖြစ်သွားကြ၏။ တံခါးပေါက်ဝတွင် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်က တေးဝေ။ အညိုမှိုင်းမှိုင်းအင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီရှည်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး မိုးရေစက်အချို့ ပေကျံနေသည်။ သူ့ပုံစံက ဘီလူးသံလျက်လို ဝင်းပပြောင်သက်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

ဆရာမလေးက ပြန်လည်သတိဝင်လာသလို အပြုံးချိုချိုနှင့် ...

"ရပါတယ်ရှင် .. ။ ထိုင်ပါ"

သူက ခုံတန်းတစ်ခုအစွန်းမှာ ဝင်ထိုင်၏။ အပြင်ဘက်မှာ ရွာနေသောမိုးကို ကြည့်နေ၏။ မုတ်သုန်က သူ့ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်နေမိရင်းက ...

"ဦး ..."

နှစ်ခါ မခေါ်ရပါ။ သူက လှည့်ကြည့်သည်။

"သမီးကို မှတ်မိသလား"

"မှတ်မိပါတယ်"

"တောစပ်မှာ မိုးကြိုးပစ်တဲ့နေ့က ဆုံဖူးတယ်လေ"

"မှတ်မိပါတယ်"

မုတ်သုန် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ပုံမှန် အနေအထားရဆိုလျှင် မုတ်သုန်က အလွန်စကားပြောသူဖြစ်၏။ ယခုလို အနေအထားမျိုးကို ဖြစ်ခဲသည်။ မုတ်သုန်က အမ်းတမ်းတမ်းဖြစ်နေချိန်မှာပဲ ဆရာမလေးက ...

"ဟိုးတစ်နေ့က ညနေစောင်းမှာ ကျွန်မ ဆုံလိုက်ရတာလည်း ရှင်ပဲထင်တယ်"

"ဘယ်နေ့ကလဲ"

သူက ခပ်အေးအေးပဲ ပြန်မေးခြင်းဖြစ်၏။

"ရက်တွေကတော့ ခြားခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မ နှင်းဆီပန်းကျကျန်ခဲ့တာကို ရှင် လှည့်ပြောတယ်လေ"

"သြော် ... အင်း ... မှတ်မိတယ်။ လူကိုတော့ သေသေချာချာ မကြည့်လိုက်မိဘူး"

ဆရာမလေးက သူ့ထုံးစံအတိုင်း အပြုံးဖူးဖူးလေးနှင့် ...

"အဲဒါ ... ကျွန်မ မေးချင်တာလေးရှိလို့"

"ဘာများလဲ ... ။ မေးပါ"

"ရှင်က ကျွန်မကို လှည့်လည်းမကြည့်ဘဲနဲ့ ကျွန်မခေါင်းပေါ်က နှင်းဆီပန်းလွင့်ကျတာကို ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ။ ကျွန်မတောင် မသိလိုက်တဲ့ဟာကို"

တေးဝေ၏အမူအရာက တည်တည်အေးအေးပဲဖြစ်၏။

"အဲဒီတုန်းက ... ခင်ဗျားပန်တဲ့ နှင်းဆီပန်းက အတော်မွှေးတယ်ဗျ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ခင်ဗျားရဲ့ခြေသံနဲ့အတူ နှင်းဆီပန်းက ကျွန်တော့်နောက် ပါလာတာကိုး။ နှင်းဆီရနံ့ကလည်း တစ်ပွင့်တည်းရဲ့ ရနံ့။ ပြီးတော့ ... အနံ့လာတာကလည်း ဦးခေါင်းပိုင်းလောက်ဆီက။ အဲဒါကြောင့် နှင်းဆီပန်းပန်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကျွန်တော့်နောက်က ပါလာတယ် ဆိုတာကို ကျွန်တော်သိတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"နောက်တော့ ခြေသံဆက်ပါလာပြီး နှင်းဆီရနံ့က နောက်မှာကျန်ခဲ့တယ်။ အထက်ပိုင်းလောက်ကလာတဲ့ ရနံ့လည်း မဟုတ်တော့ဘူး။ အောက်ဘက် မြေကြီးဆီကလာတဲ့ ရနံ့မျိုးဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားနှင်းဆီပန်း ပြုတ်ကျကျန်ခဲ့ပြီထင်တယ်လို့ လှည့်ပြောလိုက်တာပါ။ အကြားအမြင်ဗေဒင်ဆရာ မဟုတ်ပါဘူး"

ဆရာမလေးက အရယ်တစ်ဝက်နှင့် ပြန်ပြောသည်။

"အကြားအမြင်ဗေဒင်ဆရာတောင် ရှင့်လောက်ပြောဆိုနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်က အာရုံခံစားမှုပိုင်းမှာ တော်တော်အားကောင်းလွန်းတာပဲ။ တစ်ဆက်တည်းမှာ ကျေးဇူးတင်စကား ထပ်ပြောလိုက်ပါဦးမယ်ရှင်။ တောစပ်မှာ မိုးကြိုးပစ်တုန်းက မုတ်သုန်တို့ကို ကူညီခဲ့တဲ့အတွက် ... ။ ဒီကလေးမက ကျွန်မရဲ့ တူမလေးဆိုလည်းဟုတ်၊ ညီမလေးဆိုလည်း ဟုတ်တယ်လေ။ ဆိုးလွန်းလို့ သူ့အိမ်က ကျွန်မလက် အပ်ထားတာ"

မုတ်သုန်က ရှက်သွားသည်။ တေးဝေကို မသိမသာ ဝေ့ကြည့်ရင်း ...

"ဟာ ... ဆရာမကလဲ"

တေးဝေက သူမတို့စကားကို အေးတိအေးစက် နားထောင်နေရင်း မျက်လုံးက တရားဟောစင်ထောင့်သို့ ရောက်သွား၏။ ဝင်းသော မျက်လုံးအစုံတို့ ဟုန်းခနဲ ထပ်လင်းသွားပြီး မေးသည်။

“ဟိုထောင့်မှာ ... အဝတ်နဲ့အုပ်ထားတာ စန္ဒယားလား”

“သြော် ... ဟုတ်တယ်”

အတန်ကြာမှ စန္ဒယားဆီမှ အကြည့်ကို လွှဲသည်။ သူ့မျက်နှာ တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်နေလေသည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် မတ်တပ်ထရပ်သည်။ နှုတ်ဆက်စကား ဆိုသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ... ။ မိုးခိုခွင့်ပေးတဲ့အတွက်။ မိုးလည်းတိတ်ပြီမို့ ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

“သမီးတို့လည်း ဦးအိမ်မှာ တစ်ရက်ရက် မိုးလာခိုဦးမယ်နော်”

သူ့မျက်နှာမှာ အပြုံးငွေ့ငွေ့ ရှပ်ပြေးသွားလေသည်။

❖ ❖ ❖

တချို့လူတွေရဲ့ စိတ်ထားက
စကတ်ရှည်ရှည် ဝတ်ထားကြတယ်။

(၇)

ထိုသော တစ်ရက်သည်(မကြာမီမှာ) မထင်မှတ်ပဲ ရောက်ရှိလာသည်။ မုတ်သုန်က ဝင်းဥမ္မာနှင့်အတူ စတိုးဆိုင်ကို ဖွင့်ပြီး အိမ်သို့ တစ်ယောက်တည်း ပြန်အလာမှာဖြစ်သည်။ ဆိုင်မှာနေရစ်ခဲ့သော ဝင်းဥမ္မာက အိမ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ပြန်ရန် မုတ်သုန်ကို သေသေချာချာ မှာလိုက်ပါသည်။

သေသေချာချာမှ သေသေချာချာ။ တလွဲဖြစ်ရခြင်းကိုတော့ မုတ်သုန်လည်း မတတ်နိုင်ပါ။ (ဝတ်ကျေတန်းကျေလောက်တော့ ဝမ်းနည်းမိပါသည် ... အန်တီလေး ဝင်းဥမ္မာ)

ပြန်လာတော့ အိမ်ကို ပြန်တာပဲဖြစ်ဇေ်။ လမ်းမှာ ...

"မုတ်သုန်။ ဟေ့ ... မုတ်သုန်"

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွား။ လမ်းလျှောက်ပြန်လာသော မုတ်သုန်ကို နောက်မှ စက်ဘီးနှင့် အမောတကော လိုက်လာပြီး ခေါ်ခြင်းဖြစ်ဇေ်။ မုတ်သုန်ပင် လန့်သွားသည်။

'ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်တာလဲ"

"နင့်ကို တွေ့လို့ လိုက်လာတာ"

"ဘာဖြစ်လို့တုန်း"

"ငါနဲ့ အဖော်လိုက်ခဲ့ပေးစမ်းပါဟာ"

"ဘယ်ကိုတုန်း"

“အိမ်မဲကြီးကို”

“ဗုဒ္ဓေါ ... ။ အိမ်မဲကြီးကို ...။ ဟုတ်လား”

“အေးလေ ...။ ဟို ... ဦးတေးဝေတို့ အိမ်မဲကြီးကို”

“နင်က ဘာသွားလုပ်မလို့တုန်း”

“အလုပ်ကိစ္စဟ”

“ဟင် ... ဘာအလုပ်ကိစ္စလဲ”

သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားက စက်ဘီးကို လမ်းဘေးမှာ ဒေါက်ထောက်ပြီး မုတ်သုန်ကို လိပ်ပတ်လည်အောင် ရှင်းပြ၏။

“ငါ့ဦးလေးက စိုက်ပျိုးရေးပစ္စည်း အရောင်းဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်လေဟာ”

“အေးလေ ... ငါသိသားပဲ”

“အဲဒါဟာ ငါ့ဦးလေးဆိုင်မှာ ဦးတေးဝေက မျိုးစေ့တွေ၊ မျိုးပင်တွေ၊ ကိရိယာတန်ဆာပလာတွေ ဝယ်တယ်။ တစ်ချက်မှ ဈေးမဆစ်ဘဲ ငွေကို ချက်ချင်းပေးသွားတယ်။ ပစ္စည်းတွေကို သယ်မသွားဘူး။ သူ့အိမ်ကို လာပို့ပေးပါတဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့ သူ့ဘာသာ သယ်မသွားတာလဲ”

“သူတစ်ယောက်တည်း ဘယ်နိုင်မလဲဟ။ သူ့မှာက စက်ဘီးတောင် မရှိဘူး။ မဝယ်ရသေးဘူးတဲ့။ နောက်ပြီး နင်စိတ်ဝင်စားမယ့် အချက်တစ်ချက်ရှိသေးတယ် ... သိလား။ ငါ့ဦးလေးကို ဦးတေးဝေရဲ့ အဖေက ဆေးကုပေးဖူးတယ်တဲ့”

အမှန်တကယ်ကို မုတ်သုန်စိတ်ဝင်စားသွားပါသည်။

“ဟုတ်လား ...။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လက်တစ်ဖက်က လှုပ်လို့မရလို့ဟဲ့။လက်တစ်ဖက် လေဖြတ်သွားလို့ ဆိုပါစို့ဟာ”

“ကုလိုက်တော့ ပျောက်သွားရောလား။ လက်ကလေး သပ်ပေးရုံနဲ့လေ”

“အိုး ... တစ်ခါတည်းကို ဘာအနာအကျင်မှ မရှိဘဲ ပျောက်သွားတာတဲ့”

“ဟင် ... အထူးအဆန်းပဲ”

“ကဲ ... အဲဒါကို ထားလိုက်ပါဦးဟာ။ အဲဒီပစ္စည်းတွေ ဦးတေးဝေတို့ အိမ်ကို သွားပေးပေးဖို့ အခက်တွေ့နေတယ်။ နင် ... နည်းနည်းပါးပါး ကူညီပါဦး”

“ဘာအခက်အခဲတွေ့တာတုန်း။ ပစ္စည်းတွေ ကူသယ်ပေးရမှာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟဲ့။ သယ်မယ့်အလုပ်သမားတွေက ရှိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ... ငါက ဘာကို ကူညီရမှာလဲ”

“အလုပ်သမားတွေက အဲဒီအိမ်မဲကြီးကို မသွားရဲဘူး။ ဦးတေးဝေကိုလည်း ကြောက်နေကြတယ်။ မကြောက်နဲ့ ... ငါ ရှေ့က ဦးဆောင်သွားပေးပါ့မယ်ဆိုမှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားကြတယ်။ အဲဒီလို သူတို့ကို

ငါပြောနေတုန်း နင် ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်သွားတာတွေ့လို့ လိုက်လာပြီး ခေါ်တာ။ အားရင် နင်ပါ လိုက်ခဲ့ပါလား။ နင်ပါတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့"

"ဟ … ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"ဆိုင်တာပေါ့ဟဲ့ …။ ငါနဲ့ ဦးတေးဝေနဲ့က သိမှမသိဘဲ။ နင်တို့က သိကြတယ်လေ"

"နင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ"

"ငါ သိပါတယ်ဟာ။ တောစပ်မှာ နင်တို့ဆုံကြတာ၊ ဆရာမလေးနဲ့ နင်နဲ့ရှိနေတုန်း ဘုရားကျောင်းကို သူလာတာ ငါအကုန်သိပါတယ်။ နင်တို့ ရန်ကုန်က လာတဲ့သူချင်းဆိုတော့ ပိုရင်းပင်းကြတာပေါ့။ လိုက်ခဲ့ပေးစမ်းပါနော် …။ မကြာပါဘူးဟာ"

"နင့် … ပစ္စည်းတွေ၊ အလုပ်သမားတွေကော"

"ဟိုမှာ … သယ်ပိုးပြီး လိုက်လာကြပြီ။ ငါ့ဦးလေးက သူတို့ကို စက်ဘီးပေးမသုံးဘူး"

အလုပ်သမားနှစ်ယောက်က ပစ္စည်းတွေ သယ်ပိုးပြီး သူတို့အနောက်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ သဇင်က စက်ဘီးကို ဒေါက်ဖြုတ်၍ လမ်းမပေါ်တွန်းတင်လိုက်ပြီး …

"မုတ်သုန်။ နင် … နောက်ကတက်"

"နင် ငါ့ကို … တင်နင်းနိုင်ပါ့မလား။ လူမကြီးပေမယ့် ငါက အချိန်စီးတယ်နော်"

"ရပါတယ်။ မိန်းမသားဆိုပေမယ့်လည်း ငါက ထွားပါတယ်"

သူတို့နှစ်ယောက်ဆုံလျှင် အဲဒီလိုချည်းတွေပဲဖြစ်၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားအကောင်း သိပ်မပြောကြ။ သဇင်က သူ့အလုပ်သမားတွေကို လှည့်ပြော၏။

"ကျွန်မတို့ ရှေ့က စက်ဘီးနဲ့ ကြိုသွားနှင့်မယ်။ နောက်က လိုက်ခဲ့ကြပေါ့"

ပြီး … မုန်သုန်နှင့် သဇင်တို့ တေးဝေရှိရာ အိမ်မဲကြီးဆီသို့ စက်ဘီးတစ်စီးနှင့် ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

"သိပ်မကြာဘူးမို့လား။ ငါက အိမ်မှာ လုပ်စရာအလုပ်လေးတွေ ရှိသေးလို့"

"မကြာပါဘူးဟ"

သဇင်က ထိုသို့ ပြန်ဖြေသည့်တိုင် မုတ်သုန်က စိတ်မချနိုင်သေး။

"နင်က စပ်စုတတ်လွန်း၊ စကားရှည်တတ်လွန်းလို့ ပြောနေရတာ"

"အောင်မာ … နင်ကများ ပြောရတယ်ရှိသေး"

ထိုသို့ပင် ပူညံပူညံနှင့် သူတို့တွေ အိမ်မဲကြီးရှေ့သို့ ရောက်သွားကြသည်။ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်တော့ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်က ပါမလာသေး။ ခဏစောင့်ရဦးမည်။ အိမ်မဲကြီးကို စူးစိုက်ကြည့်မိတော့ မှိုင်းညိုတိတ်ဆိတ်ကာ လူသူအရိပ်အယောင် ဘာမှမမြင်ရ။ ခြံဝင်းတံခါးကိုတော့ အတွင်းမှ ပိတ်ထားခြင်းဖြစ်၍ အိမ်ထဲမှာ လူရှိပါလိမ့်မည်။

"ခေါင်းလောင်းကြိုးတွေ ဘာတွေလည်း တပ်မထားဘူး။ ငါတို့က ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ"

သူကပဲ ခေါ်လာပြီး သူကပဲ ကိုယ့်ကို ပြန်မေးနေသည် သဇင်ဖြစ်သည်။ မုတ်သုန်က စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် …

“ဦးတေးဝေ ဦးတေးဝေ … လို့ အော်ခေါ်ပေါ့ဟာ”

“သူက ‘ဟေ’ ‘ဟေ’ လို့ပဲ ပြန်ထူးပြီး ထွက်မလာရင်ကော”

“တို့ကလည်း ‘နေ … နေ။ ရတယ်’ ဆိုပြီး လှည့်ပြန်ရုံပဲပေါ့ဟာ”

သဇင် စိတ်ညစ်သွားသည်။ လမ်းကြောတောက်လျှောက် လူသူရှင်းနေသည်မို့ သဇင်တို့ဆိုင်မှ အလုပ်သမားတွေ ထမ်းထမ်းပိုးပိုး လျှောက်လာသည်ကို မြင်နေရသည်။ အိမ်မဲကြီးဆီ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ‘တေးဝေ’ တံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းလာသည်ကို မြင်ရလေသည်။ သူကတော့ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် အေးဆေးပြီး ဣန္ဒြေရလေသည်။

ခြံတံခါးဝဆီသို့ လျှောက်လာပြီး မုတ်သုန်နှင့် သဇင့်ကို တွေ့တော့ မထူးဆန်းသလို မေးသည်။

“ပစ္စည်းတွေက ဘယ်မှာလဲ”

“နောက်မှာ အလုပ်သမားတွေ သယ်လာကြပြီ။ ဒီမှာ ရောက်လာပါပြီ”

တေးဝေက ခြံတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ အလုပ်သမားတွေက အနည်းငယ်ရွံ့တွန့်တွန့် ဖြစ်နေသည်။ တေးဝေကဖြင့် သူတို့ကို ဘာမှလုပ်သည်မဟုတ်။ အသေအချာပင်မကြည့်။ ဒါကိုတောင် ကြောက်နေကြသေးသည်။ တေးဝေကသာ ပါးစပ်ကို လက်သို့းနှစ်ချောင်းဖြင့် ဆွဲဖြဲပြီး ‘ဝဲ’ဟု လျှာထုတ်ပြလျှင် တစ်ချိုးတည်း ထွက်ပြေးကြလိမ့်မည် ထင်သည်။ သဇင်က မုတ်သုန်ကို အကူအညီတောင်းသလို လှမ်းကြည့်သဖြင့် …

“ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်နားမှာ ချပေးခဲ့ရမလဲ ဦး”

မုတ်သုန်က တေးဝေကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တေးဝေက မတုန်မလှုပ်အမူအရာဖြင့် …

“ရတယ် …။ ဘေးဘက်ကွက်လပ်မှာပဲ ချထားလိုက်။ ပြီး … ဟိုပလပ်စတစ်ကြီးနဲ့ အုပ်ပေးသွား”

အလုပ်သမားတွေကို သဇင်က လှည့်ခိုင်းသည်။ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်က ကပျာကယာ လှုပ်ရှားမှု စသည်။ ကပျာကယာပင် လှုပ်ရှားမှု ဆုံးသည်။ ခြံထဲမှ အလျင်စလို ပြန်ထွက်မည်အလုပ် …

“နေဦးလေ”

“ဗျာ …”

တေးဝေက လှမ်းတားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အလုပ်သမားနှစ်ယောက် လေငန်းဆွဲသလို ဖြစ်သွားကြ၏။ တေးဝေက မတ်တပ်ရပ်လျက် လက်သည်းငုံ့ညှပ်နေရင်း လှမ်းတားခြင်းဖြစ်သည်။ လက်သည်းညှပ်နေတာကလည်း လက်သည်းညှပ်နှင့်မဟုတ်။ မောင်းချဓားငယ်ကလေးနှင့် ဖြစ်၏။ လက်သည်းလှီးသည်ဟု ပြောလျှင် ပိုမှန်မည်။

“ဘယ်မျိုးစေ့တွေကို ဘယ်လိုထားရမယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်၊ ဘယ်လိုစိုက်ရမယ်ဆိုတာလေးတွေကို နည်းနည်းရှင်းပြပေးသွားပါဦး”

“ဟုတ် … ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“ခဏလေး … ကျွန်တော် လက်သည်းလှီးနေလို့၊ ပြီးတော့မှာပါ”

“ဟုတ် … ဟုတ်ကဲ့”

ထိုအချိန်မှာပဲ မိုးရနံ့သင်းသောလေတို့က ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်လာလေသည်။ ချက်ချင်းပင် မိုးရွာတော့မည့် အသွင်အပြင်တို့က ထင်ဟပ်လာသည်။ မုတ်သုန်နှင့်သဇင်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိသည်။ သဇင်က တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောမည်အပြုမှာပဲ တေးဝေက လက်သည်းလိုး၍ ပြီးသွားပြီး ...

"ကဲ ... ပြောပြကြပါဦး"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့"

အလုပ်သမားနှစ်ယောက်က တေးဝေကို လိုအပ်သည့် အချက်အလက်များကို ပြောပြကြသည်။ တေးဝေက ငြိမ်သက် နားထောင်နေသည်။ ဘာမှလည်း ပြန်မမေး။ လိုအပ်မှပဲ ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ညိတ်ပြသည်။ သူ့အကြည့်ကို မခံနိုင်သော အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ကလည်း ရှင်းပြပြီးသော အကြောင်းအရာများကို ထပ်ခါထပ်ခါ ရှင်းပြနေသောကြောင့် နံဘေးမှ နားထောင်နေရသော မုတ်သုန်နှင့်သဇင်တို့ပင်လျှင် အလွတ်ရသလိုဖြစ်နေပြီ။

မိုးဖွဲ မိုးမှုန်များကလည်း ကျဆင်းလာပြီဖြစ်၏။ တေးဝေက ...

"မိုးကျလာပြီ၊ မိုးကြီးရွာမယ့်ပုံစံ ရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ အိမ်ထဲဝင်ပြီး မိုးခိုလေ။ မိုးတိတ်မှ ပြန်ပေါ့"

"အို ... မခိုတော့ဘူး။ ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဆိုင်မှာ အလုပ်ရှိနေလို့"

"ဒီအတိုင်းပြန်ရင် ရွှဲသွားမှာပေါ့"

"ရပါတယ်။ ဆိုင်ပြန်ရောက်တော့လည်း ကျွန်တော်တို့က မိုးရေထဲမှာ အလုပ်လုပ်ရဦးမှာပဲ"

တေးဝေက မုတ်သုန်နှင့် သဇင်ကို လှည့်ကြည့်ကာ ...

"မင်းတို့ကကော ..."

မုတ်သုန်က ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"အိုး ... သမီးတို့က မိုးစဲမှ ပြန်လို့ဖြစ်မှာပေါ့"

"ဒါဆိုရင်လည်း အိမ်ပေါ် တက်ထိုင်ကြလေ"

မုတ်သုန်က သဇင့်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ သဇင်က အနည်းငယ် တွန့်ဆုတ်ပြီးမှ ...

"အေးလေ ... ဒီလိုပဲ လုပ်ရမှာပေါ့"

မုတ်သုန်က ဦးဆောင်၍ အိမ်ပေါ်တက်လိုက်သည်။ သဇင်က မရဲတရဲနှင့် လိုက်တက်သည်။ တေးဝေက နောက်ဆုံးမှ လိုက်တက်ပြီး ...

"ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြည့်ကျက် ထိုင်ကြ"

မုတ်သုန် အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားသည်။ သူမတို့ကပဲ အောက်စလွတ်ပြီး ထိုင်မှာလိုလို။ အမှန်တော့ တေးဝေက ထိုင်ချင်သည့်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ဆိုသောသဘောမျိုး ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သူမတို့ကို လှည့်လည်းမကြည့်။ အိမ်ပေါက်ဝမှာ ထိုင်ပြီး သူ့ဘာသာသူ ခြေသည်းလှီးနေပြန်သည်။ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိနေသလိုလို။

မိုးက သည်းကြီးမည်းကြီး ရွာပြီ။ မိုးလိုရွာ၍မရသော လေသည် တစ်ဖြုန်းဖြုန်း ဝင်တိုက်ခတ်သည်။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တဝေါဝေါ ဆူညံနေတော့သည်။ တေးဝေရှေ့မှာလည်း ဘာစကားမှ မပြောလိုသဖြင့် သူမတို့ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ကြသည်။ အိမ်ထဲသို့ မသိမသာ လှည့်အကဲခတ် လိုက်ကြ၏။ ခြောက်သွေ့အေးစိမ့်နေသော ဤအိမ်ကြီးထဲမှာ ...

အိုး ...

အိမ်နံရံအပြည့် ဘီလူးပန်းချီကားပေါင်းများစွာ ...။ ဒူးထောင်နေသောဘီလူး၊ မတ်တပ်ရပ်နေသော ဘီလူး၊ ကခုန်နေသောဘီလူး၊ အိပ်ပျော်နေသောဘီလူး၊ တင်းပုတ်ထမ်းသောဘီလူး၊ သံလျက်ကိုင်ထားသော ဘီလူး၊ ပုံစံမျိုးစုံနှင့် ဘီလူးများ၊ ဘီလူးပန်းချီကားများ၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဟန်ပန်နိမိတ်များ။

ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သော်လည်း အသက်ဝင်ကာ အားမာန်ပြည့်ဝလျက် ...။

ထို့အပြင် အိမ်၏ ဟိုထောင့်ဆီမှာ နံရံကို မှီးကပ်လျက် ထောင်ထားသော ဘီလူးရုပ်ထုများ၊ ရွှံ့နှင့် လုပ်ထားသည့် ဘီလူးခေါင်းများ စီရီ ပြန့်ကျဲနေသည်။ ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်ကြည့်ရင်း သဇင့်စိတ်တို့ မအီမသာ ဖြစ်လာပုံရသည်။ အိမ်ပြင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဝုန်းဒိုင်းကြဲ ရွာနေသော မိုးကို အပြစ်ဖို့သည်။

“ရွာလိုက်တဲ့မိုး။ မိုးတွေကလည်း ခြိမ်းလိုက်တာ ...။ ဘီလူး ဗုံတီးတာ ကျနေတာပဲ”

‘ဘီလူး’ဆိုသော စကားလုံးပါလာ၍ထင့်။ တေးဝေက သဇင့်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ သဇင်ကလည်း ပြောပြီးကာမှ သတိရပြီး မလုံမလဲလှည့်ကြည့်မိတော့ မျက်လုံးချင်းဆုံကြသည်။ မျက်လုံးချင်းဆုံတော့ (ကြောက်လန့်ပြီး) သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွား ရင်တုန်လေသည်။ မျက်နှာချိုသွေးပြီး ...

“ဟို ... မိုးခြိမ်းတာကို ပြောတာပါ”

တေးဝေက ဘာမှ ပြန်မပြော။ ခြေသည်းလှီး၍ ပြီးသွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ထိုင်ရာမှ ထ၍ မောင်းချခားလေးကို ခေါက်ပြီး နံရံမှာ မှီရပ်နေသည့် ဘီလူးရုပ်ထုတစ်ခု၏ ဖွင့်ဟထားသည့် ခံတွင်းထဲ သွားထည့်သည်။ အနီရောင်မောင်းချခားလေးက ဘီလူးခံတွင်းထဲမှာ လျှာကလေးလို ဖြစ်နေသည်။ အသည်းယားစရာ ကောင်းလှသည်။

သဇင်က ကောက်ကာငင်ကာ(အနည်းငယ်တုန်ယင်သော လေသံဖြင့်)

“မုတ်သုန်”

“ဟင်”

“တို့ ... ပြန်ကြရအောင်ဟာ”

“ဟယ် ... မိုးတွေ ဒီလောက်ရွာနေတဲ့ဟာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ ...။ ပြန်ရအောင်”

“ဟဲ့ ... မိုးက ခဏကြာရင် တိတ်သွားမှာပဲ”

“အို ... အခုကို ပြန်ကြရအောင်ဟာ”

“ရွှဲကုန်မှာပေါ့”

“ရွှဲ ... ရွှဲ။ နင်နေရင် နေခဲ့ဟာ။ ငါတော့သွားပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားက အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက် သွားလေသည်။

“ဟဲ့ ... သဇင်။ ဟာ ... ဟဲ့ ... သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွား”

မည်သို့မျှ ခေါ်၍မရတော့ချေ။ မိုးရေထဲမှာပဲ သူ့စက်ဘီးကို လမ်းမပေါ်ဆွဲတင်ပြီး တရှူးထိုး နင်းထွက်သွားတော့၏။ မုတ်သုန် ကြောင်တက်တက်ဖြစ်သွားပြီး အိမ်ထဲမှာပဲ ငေးကြည့်ကျန်ရစ်သည်။

နောက်မှ သတိဝင်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ပြန်လှည့်ကြည့်တော့ သူ့လက်သည်းတွေကို သူပြန်ငုံ့ကြည့်နေသော တေးဝေကို တွေ့ရ၏။ တေးဝေက သူမကို မကြည့်ဘဲ နူးညံ့အေးချမ်းသောလေသံဖြင့် ...

"ဦးက ငယ်ငယ်ကတည်းက ထီးမဆောင်းတတ်တော့ ဒီအိမ်မှာ ထီးမရှိဘူး။ ဒီမိုး ဒီလေထဲမှာ သမီး လမ်းလျှောက်ပြန်မယ်ဆိုရင်လည်း မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်အတွက် ဣန္ဒြေပျက်စရာဖြစ်မယ်။ အအေးမိသွားပြီး ဖျားနာတာမျိုးလည်း ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဦး အထင်ပြောရရင် နောက်(၁၅)မိနစ်လောက်ဆို မိုးက တိတ်သွားမှာပါ။ စောင့်ရင် စောင့်လိုက်ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

"ဗိုက်ဆာတယ်ဆိုရင်တော့ ကျွေးစရာ အသီးအနှံတွေပဲ ရှိတယ်"

"ဟို ... မဆာပါဘူး။ ဒါ့ထက် ဦးက ကိုယ်တိုင်ချက်စားတာလား"

"ဦးက အသားမစားဘူး။ မီးသင်းစာကိုလည်း မစားဘူး။ သစ်သီးပဲ စားတယ်"

သူ ဟောကိန်းထုတ်ထားသည့် အတိုင်းပင် (၁၅)မိနစ်ခန့် အကြာတွင် မိုးတိတ်သွား၏။ ထိုင်နေရတာ ညောင်းညာလှပြီဖြစ်သော မုတ်သုန်လည်း သူ့ကို နှုတ်ဆက်ကာ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ အိမ်ပြန်ခဲ့လေတော့သည်။

✣ ✣ ✣

နက်ဖြန်ခါဟာ(လူတိုင်းအတွက်)
ကောက်ရတဲ့ပိုက်ဆံ ဖြစ်မလာဘူး။

(၇)

တစ်ရက်မှာ ယဉ်ကျေးနှင့် ရီရီလွင်တို့ မုတ်သုံဆီကို ရောက်လာသည်။ မုတ်သုံက ပျင်းပျင်းရှိသဖြင့် အန်တီလေးဝင်းဥမ္မာကို အငြင်းအခုံသွားလုပ်နေချိန်မှာဖြစ်၍…

“အန်တီလေး”

“ဟေ…”

“အန်တီလေး တီကောင်တွေကို ကြောက်လား”

“ကြောက်တော့ မကြောက်ပါဘူး။ ရွံတယ်”

“ကိုင်ကြည့်ဘူးလား …”

“ဟယ်…တောက်တီးတောက်တဲ့။ ဟိုး ကလေးလေးဘဝတုန်းကတော့ ကိုင်ဖူးသလားတော့ မသိဘူး။ အသိဉာဏ်ရှိလာပြီးမှတော့ မကိုင်ဖူးပါဘူး။ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“တီကောင်ကို ဘယ်လောက်အကြီးကြီး တွေ့ဖူးသလဲ”

“တွေ့တော့တွေ့ဖူးတယ်ဟဲ့။ လက်သန်းလုံးလောက်ရှိတဲ့ တီကောင်ကြီးတွေကိုတောင် တွေ့ဖူးတယ်”

“ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံးတီကောင်က ဘယ်အရွယ်ရှိသတုန်း”

“အာ…ဘယ်သိမလဲဟ”

“အန်တီလေး စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ဘယ်အရွယ်လောက် ရှိနိုင်မတုန်း”

“မတွေးတတ်ပါဘူးဟာ…။ မြွေလောက်တော့ ဘယ်ရှိမလဲ”

“ဟား…ဟား…ဟား”

မုတ်သုန်က အောင်မြင်သူတစ်ယောက်လို ရယ်သည်။ မျက်နှာကိုမော့၍ ပါးစပ်ကို ဖွင့်ပြီးရယ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ၂၁ရာစုခေတ်မှ မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးနှင့်မတူဘဲ ဝေဿလီခေတ်မှ မုဆိုးကြီး တစ်ယောက်ပုံ ပေါက်နေ၍ ဝင်းဥမ္မာ စိတ်ညစ်ရသေးသည်။

“နင်က…ဘာရယ်တာလဲ”

“ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံးတီကောင်က ဟီးနိုးကားလေးစင်းစာလောက် အရှည်ရှိတယ် အန်တီလေးရဲ့”

“ဟဲ့…”

“အဲဒီလောက်ရှည်မှတော့ လုံးပတ်ဘယ်လောက်ရှိမယ်ဆိုတာကို အန်တီလေး စဉ်းစားကြည့်ပေါ့”

“နင့်ကို ဘယ်သူပြောသလဲ”

“ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ပါတာ”

မုတ်သုန်က သူဝှက်ယူလာသော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ခေါက်ထားသောစာမျက်နှာကို ဖွင့်ပေးပြီး ပြလိုက်သည်။ ဝင်းဥမ္မာက မျက်လုံးအပြူးသားနဲ့ ဖတ်ကြည့်ပြီး…

“အမယ်လေး အသည်းယားစရာကြီးပါလား။ ဘုရား… ဘုရား”

ထိုအချိန်မှာပဲ ယဉ်ကျေးနှင့် ရီရီလွင်တို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟော့…မစပ်စု”

“အောင်မာ…။ ဘာလဲ မတက်ပု”

အရပ်ကလေး ‘တို’နေသော ယဉ်ကျေးကို သူမတို့က တစ်ခါတစ်ရံ မတက်ပုဟု ခေါ်ကြသည်။ မိဘများက မှည့်ခေါ်သည့် နာမည်မဟုတ်သည့်တိုင် လူ့အသိုင်းအဝိုင်းက မှည့်ခေါ်သောနာမည်ဖြစ်၍ အတော်တွင်ကျယ်လေသည်။

သူမတို့က စက်ဘီးများကို အိမ်အဝင်လှေကားထစ်နားမှာ ရပ်ထားခဲ့ပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာကာ…

“နင့်ကိုလာခေါ်တာ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဆရာမလေးက ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“မသိဘူးလေ…။ ရောက်မှပဲ နင့်ဘာသာ နင်မေးကြည့်။ မလိုက်ချင်ရင်လည်းနေ ရတယ်။ ငါတို့က ဒီအတိုင်း ဆရာမလေးကို ပြန်ပြောလိုက်ရုံပဲ”

“နင်တို့ကို ဘယ်သူက မလိုက်ဘူးလို့ ပြောနေလို့လဲ၊ ခဏစောင့် ဒီမှာ ငါ့အန်တီလေးကို ကမ္ဘာ့အရှည်ဆုံးတီကောင်ကြီးက လာတွေ့မယ်ဆိုလို့ စောင့်ပေးနေတာ”

ကျောထဲမှာ ယားကနဲဖြစ်သွားပြီး ဝင်းဥမ္မာက ထအော်လေသည်။

"မုတ်သုန်နော်...။ နဂိုကမှ တွေးတွေးပြီး လန့်နေရတဲ့ကြားထဲ"

မုတ်သုန်က သဘောကျပြီးရယ်သည်။ ယဥ်ကျေးနှင့် ရီရီလွင်က အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေ၍ ရှင်းပြရသေးသည်။ သူမတို့အားလုံး သဘောတူညီမှုရသွားတာ တစ်ခုရှိသည်။ ထိုကမ္ဘာ့အရှည်ဆုံးတီကောင်ကို မည်သူကမျှ မြင်ဖူးလိုစိတ် မရှိကြခြင်းပင်။

"နေဦး... ငါ အဝတ်အစား သွားလဲလိုက်ဦးမယ်၊ အန်တီလေး မုတ်သုန် ဆရာမလေးဆီ လိုက်သွားဦးမယ်"

"ထမင်းကို အိမ်မှာ ပြန်လာစား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ..."

သုံးယောက်သား စက်ဘီးတစ်ယောက်တစ်စီးစီနှင့် ဆရာမလေးရှိရာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဆီ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ သူမတို့ရောက်သွားချိန်မှာ ဆရာမလေးက တရားဟောပြီးသွားပြီ။ ဘုရားဝတ်ပြုလာကြသူများ အလျှိုအလျှိုပြန်သွားကြသည်။ ဆရာမလေးက သူမတို့ကို မမြင်သေး။ စန္ဒရားနံဘေးမှာ မျက်လွှာချပြီး ရပ်နေသည်။ ဖယောင်းတိုင်လေးကဲ့သို့ ကြည်လင်သိမ်မွေ့လှလေသည်။

"ဆရာမ"

ရီရီလွင်က အသံပေးလိုက်မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းချင်းလှည့်ကြည့်သည်။

ခုံတန်းရှည်တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ကြရင်း စပ်စုတတ်သော မုတ်သုန်က အနီးအပါးမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲယူ၍ လှန်လှောဖတ်ရှုလေသည်။ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ အချက်များကို သွားတွေ့ရလေသည်။

ဂျော့ဂျေ၊ လေစီ

မယုံသင်္ကာဖွယ် စာရွက်စာတမ်းများကို စစ်ဆေးရေးအရာရှိ

ရှယ် အဆောက်အဦ

ဟူစတန်၊ တက်ကစက်(စ်)

ဇန်နဝါရီ ၂၉၊ ၁၉၅၀

တင်ပြချက်နှင့် ထင်မြင်ယူဆချက်

ရည်ညွှန်း။ မယုံသင်္ကာနဂ္ဂတစ်ဖလင်လိပ်

ဇန်နဝါရီ ၂၈၊ ၁၉၅၀ခုနှစ်တွင် သိက္ခာတော်ရ ဆရာတော် ဝီလျံ(မ်)ဘရင်(န်)ဟမ် (ဂျက်ဖာဆန်ဗီအင်ဒီအဲနား)ကို ကိုယ်စားပြုသော သိက္ခာတော်ရ ဆရာတော် ဂေါ်ဒန်လင်း(ဒ်) (Rev. Gordon Lindsay) ၏ တောင်းဆိုချက်အရ ဒေါက်ကလတ်စ် စတူဒီယို(၁၆၁၀ ရက်စအဲဗင်နယူး) ထံမှ ၄"x၅" လက်မရှိသော ဖလင်တစ်လိပ်ကို လက်ခံခဲ့ပါသည်။ ယင်းဖလင်လိပ်အားဖြင့် ဤမြို့၌ ဆမ်ဟူစတန် ဗိမာန်တွင် ဟောပြောခဲ့သော သိက္ခာတော်ရ ဆရာတော် ဝီလျံ(မ်)ဘရင်(န်)ဟမ်ကို ဒေါက်ဂလတ်စ် စတူဒီယိုက ဓာတ်ပုံရိုက်ယူခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံထားခဲ့ပါသည်။ အချိန်ကာလမှာ ဇန်နဝါရီ ၁၉၅၀ ဖြစ်ပါသည်။

မေတ္တာရပ်ခံခြင်း

သိက္ခာတော်ရ ဆရာတော် လင်း(ဒ်)စေးက ထိုဖလင်လိပ်တွင် ပါရှိသော ဓာတ်ပုံကို စစ်ဆေးပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ပါသည်။ သိက္ခာတော်ရ ဆရာတော် ဘရင်(န်)ဟမ်၏ ဦးခေါင်းပေါ်၌ အလင်းစက်ဝိုင်းသည် အတုအယောင်ပြုလုပ်ခြင်း ဟုတ်မဟုတ်ကို စစ်ဆေးပြီး အကြောင်းကြားပါရန် တောင်းဆိုခဲ့ပါသည်။

စစ်ဆေးခြင်း

ကျွန်ုပ်သည် ဖလင်လိပ်တစ်လိပ်လုံးကို အသေးစိတ် သေချာစွာ စစ်ဆေးခဲ့ပါသည်။ ထိုဖလင်လိပ် အမျိုးအစားမှာ အိစ်မင်ကိုဒတ် လုံခြုံရေး ဖလင်(Eastman Kodak Safety Film) ဖြစ်ပါသည်။ ဖလင်လိပ်မျက်နှာနှစ်ဖက်ကို ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်ဖြင့် စစ်ဆေးပြီး အနီအောက်ရောင်ခြည်ဖြင့် ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး စစ်ဆေးပါသည်။

အသေးစိတ်စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်အရ မည်သည့်ပြုပြင်ထားသော လက်ရာမှ မတွေ့ရှိခဲ့ပါ။ ဓာတ်ပုံထဲ၌ တွေ့ရသော အလင်းစက်ဝန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုင်တွယ်ခြင်း၊ ပြုပြင်ခြင်း လက္ခဏာများ မတွေ့ရှိခဲ့ပါ။ ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်ဖြင့် ဖလင်လိပ်ကို စမ်းသပ်သောအခါ အပြင်မှဓာတ်သဘောလက္ခဏာ တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ မတွေ့ရှိရပါ။ ဖလင်လိပ်သည် ဓာတ်ပေါင်းဖလင် သို့မဟုတ် ပူးတွဲထားသောနဂိုတစ် မဟုတ်ကြောင်းကို တွေ့ရှိခဲ့ရပါသည်။

ထင်မြင်ယူဆချက်

အထက်ပါစစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်အမျိုးမျိုးတွင် ထင်မြင်ယူဆချက် ချမှတ်ရလျှင် စစ်ဆေးရန်ပေးပို့သော နဂိုတစ်ဖလင်လိပ်သည် မသာမာသောနည်းဖြင့် အလင်းစက်ဝိုင်းဖြစ်စေရန် ပြုလုပ်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သက်သေခံပါသည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်စဉ် အလင်းစက်ဝိုင်းပုံရိပ်သည် နဂိုတစ်ဖလင်ကို ထိတွေ့၍ ဤကဲ့သို့ ပုံပေါ်ကြောင်း ထင်မြင်ချက် ပေးပါသည်။

ရိုသေစွာ အစီရင်ခံအပ်ပါသည်။

ပုံ

ဂျော့လေစီ

ဝါဆိုဖူးကလည်း သူမတို့အပါးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီဖြစ်သောကြောင့် မုတ်သုန်က…

"ဒါတွေက… ဘာတွေတုန်း ဆရာမရဲ့"

ဆရာမလေး ဒေါ်ဝါဆိုဖူးက ခပ်လဲ့လဲ့ပြုံးပြီး ဖြေသည်။

"ဝီလျံ(မ်)ဘရင်(န်)ဟမ်တဲ့ အမေရိကားက သိက္ခာတော်ရ ဆရာတော်တစ်ပါးလေ၊ သူတရားဟော နေတာကို ဓာတ်ပုံရိုက်တော့ ခေါင်းပေါ်မှာ အလင်းစက်ဝန်းတစ်ခု ပေါ်နေတာကို တွေ့ရတယ်"

"သူ့မှာ တန်ခိုးရှိတာပေါ့နော်"

"အင်း…။ သူ့မှာက ဘုရားသခင်ပေးသနားတော်မူထားတဲ့ တန်ခိုးတစ်ချို့ရှိတယ်။ လူတွေကို ဆေးကုပေးနိုင်တယ်။ ရောဂါပေါင်းစုံပျောက်တယ်။ ကင်ဆာက အစပေါ့။ ကန်းနေတဲ့သူတွေလည်း ပြန်ကောင်းသွားတယ်။ ခြေလက်ခွင်နေတဲ့လူတွေ မျက်စိစွေနေတဲ့ လူတွေလည်း ပြန်တည့်သွားတယ်"

"တော်တယ်နော်"

"ဟဲ့…. ဆရာတော်ကြီးကို ဒီလိုပြောရလား"

ရီရီလွင်က ဝင်ဟန့်သဖြင့် ရယ်ကြရသေးသည်။ အရယ်ဆုံး ကြတော့မှ မုတ်သုန်က ဆက်လေသည်။

"ခု…ကု၊ ခု ပျောက်တာလား ဆရာမ"

"အေးပေါ့"

"နိပ်တာပေါ့၊ သူနဲ့တွေ့ရတဲ့ လူနာတွေ ကံကောင်းတာပဲ။ ဒါ့ထက် သူက ဘယ်လိုကုပေးတာလဲ"

"ဘုရားဆီမှာ ဆုတောင်းပြီး ကုတာပေါ့ကွယ်။ လက်နဲ့သပ်ပြီးတော့လည်း ကုတာပဲ"

"ဦးတေးဝေတို့ အဖေလိုပေါ့"

ဆရာမလေးက ဘာမှ ပြန်မပြောချေ။(တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောမည်ပြု၏။ သို့သော်…မပြော) ထိုအချိန်မှာပဲ ဘုရားကျောင်းမှာ ညဘက်စောင့်အိပ်လေ့ရှိသော အဖိုးကြီးက အပြင်မှာ ပြန်လာသည်။ ဆရာမလေးက

"ဘယ်လိုလဲ ဦးပေါလု… အဆင်ပြေရဲ့လား"

ဦးပေါလုက လက်သမားသေတ္တာကြီးဆွဲပြီး ပြန်ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ခပ်နှိမ့်နှိမ့်မျက်နှာဖြင့်….

"ဟုတ်ကဲ့၊ ပြေပါတယ်"

"သူနဲ့ ဆက်ဆံရတာကော"

"အဆင်ပြေပါတယ်"

"အဆင်ပြေတယ်သာဆိုတယ် ဦးပေါလုမျက်နှာက"

"နည်းနည်းပင်ပန်းသွားလို့ပါ။ တစ်ယောက်တည်းလုပ်ရတာဆိုတော့…"

"သူက ဝင်မကူဘူးလား"

"ကူပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ငြင်းထားလိုက်တာ။ သူအနားမှာရှိရင် ကိုယ်က နေရတာတမျိုးကြီးပဲ။ နေရင်းထိုင်ရင်း အားငယ်လာတယ်"

ဆရာမလေးက ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်သည်။

"ဦးပေါလုကလဲ"

ဦးပေါလုက ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ဆရာမလေးရှေ့မှ ခပ်ရို့ရို့ဖြတ်ကာ ဘုရားကျောင်း နောက်ဘက်သို့ ဝင်သွားသည်။ ဆရာမလေးက မုတ်သုန်တို့ဘက် လှည့်ပြောသည်။

"အိမ်မဲကြီးက ပြန်လာတာလေ"

မုတ်သုန်တို့သုံးယောက် မျက်လုံးဝိုင်းသွားကြသည်

"ဦးပေါလုက အိမ်မဲကြီးကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ"

"အဲဒီအိမ်မှာ ပျက်စီးနေတာလေးတွေကို သွားပြင်ပေးတာ"

"ဘယ်လို အဆက်အသွယ်နဲ့များ သွားတာပါလိမ့်"

"ဆရာမပဲ လွှတ်လိုက်တာပါ။ မနေ့က ကိုတေးဝေ ဘုရားကျောင်းကို ရောက်လာတယ်လေ။ လာတာကတော့ တခြားကိစ္စပါ။ သူ့အိမ် အပျက်အစီးကလေးတွေ ပြင်ချင်တဲ့အကြောင်း ပြောတယ်။ ဘယ်လက်သမားကိုမှလည်း ငှားလို့မရဘူးတဲ့။ အေးပေါ့...။ အဲဒီအိမ်ကြီးထဲကို ဘယ်သူကမှ မဝင်ရဲပဲ။ အဲဒါနဲ့ ဦးပေါလုကို ဆရာမလေးက ချော့မော့ပြီး သွားခိုင်းလိုက်တာ"

"သူက...ဘုရားကျောင်းကို ဘာကိစ္စလာတာလဲ"

"အင်း... အခုမှတ်သုန်တို့ကို ခေါ်လိုက်တာ အဲဒီကိစ္စပဲ"

"ဩော်... ပြောပါဦး ဆရာမရဲ့"

"သူက သူ့မွေးနေ့ပွဲအတွက် လာဖိတ်တာ"

မှတ်သုန်တို့သုံးယောက်သား အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ရီရီလွင်က...

"သူက မွေးနေ့ပွဲ လုပ်ဦးမလို့။ ဟုတ်လား...။ ဘယ်သူက သွားမှာလဲ"

"အေးလေ...အဲဒါကို သူကလည်း သိပါတယ်။ လုပ်တယ်ဆိုရုံလေး လုပ်မှာပါ။ ဆရာမကို ဖိတ်တာ သမီးတို့ သုံးယောက်ကိုလည်း ဖိတ်လိုက်ပါတဲ့"

"ဟောတော်..."

"သူ့မှာက အသိအကျွမ်းလည်း မရှိဘူးတဲ့၊ ဆရာမလေး လာခဲ့စေချင်တယ်တဲ့။ ဟို...မိုးကြိုးပစ် ညီအစ်မ သုံးဖော်ကိုလည်း ခေါ်လာခဲ့ပါတဲ့"

ယဉ်ကျေးက အလန့်တကြား ထအော်သည်။

"အောင်မာ...ကျွန်မတို့ကိုများ မိုးကြိုးပစ်ညီအစ်မသုံးဖော်တဲ့။ ဟုတ်လား...ဆိုးလိုက်တဲ့နာမည်"

မှတ်သုန်ကလည်း မကျေမချမ်း ရေရွတ်သည်။

"သိုင်းဝတ္ထုထဲကနာမည် ကျနေတာပဲ။ တို့ကလည်း သူ့ကို 'ဘီလူးဦးရီးတော်' လို့ ပြန်ခေါ်မယ်"

ရယ်ကြရသေးသည်။ ဆရာမလေးက...

"အဲဒါကို ခေါ်ပြောတာ။ သမီးတို့ သဘောက ဘယ်လိုလဲ"

"ဆရာမကကော..."

ဆရာမလေးသည် ဆံပင်များကို လက်နှင့်သပ်တင်ရင်း...

"ဆရာမကတော့ မသွားလို့ မကောင်းဘူးလေ။ သမီးတို့ သွားမယ်ဆိုရင်တော့ သမီးတို့နဲ့ အတူတူ သွားတာပေါ့။ သမီးတို့ မသွားဘူးဆိုရင်တော့ ဦးပေါလုကိုပဲ အဖော်ခေါ်သွားရမယ်"

သူမတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မေးခွန်းထုတ်သလို ပြန်ကြည့်မိကြသည်။ မှတ်သုန်က...

"သူ့မွေးနေ့က ဘယ်တော့လဲ"

"နက်ဖြန်။ ဘယ်နနှစ်ပြည့်လဲ ဆိုတာတော့ မေးမကြည့်မိဘူး"

"ဟင်...ကပ်နေပြီ။ ပြီး...နက်ဖြန်ဆို(၁၃)ရက်နေ့ကြီး။ သူက(၁၃)ဂဏန်းသမားကြီးပေါ့"

"အင်း"

"သမီးကတော့ လိုက်ရပါတယ်။ သူတို့ကတော့ မသိဘူး"

ယဉ်ကျေးနှင့် ရီရီလွင်ကလည်း တွေးတွေးဆဆပုံစံဖြင့် ပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်သည်။

"လိုက်ခဲ့မယ်လေ...သွားကြတာပေါ့"

"သူကတော့ မှာသွားတယ်နော်။ လက်ဆောင်တွေ ဘာတွေ မလိုဘူးတဲ့"

"ရတယ်လေ...။ ဒီကလည်း လူချည်းပဲ လွှတ်လိုက်တာပေါ့။

✥ ✥ ✥

ငါဟာ . . .
ပိတောက်သားနဲ့ ထုလုပ်ထားတဲ့
နွေရာသီ ပန်းပုရုပ်ပဲ။

(၈)

ညနေ လေးနာရီဝါးဝါး အချိန်ခန့်တွင် ဆရာမလေးနှင့် အတူသူတို့သုံးယောက် အိမ်မဲကြီးဆီသို့ ရောက်သွားကြသည်။ တေးဝေက ခြံတံခါးကော အိမ်တံခါးကိုပါ အဆင်သင့် ဖွင့်ထား၏။ လမ်းမကို ကျောပေးကာ ခပ်လျော့လျော့ ရပ်နေသည်။ သို့သော် သူမတို့ရောက်လာသည်ကိုတော့ သိလေသည်။

"ထိုင်ကြဗျာ"

အေးအေးဆေးဆေး လှည့်ပြောသည်။

အိမ်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ပြင်ထားသည်။ မွေးနေ့အခမ်းအနား ဆိုသော်လည်း ကြီးကျယ်မှုမရှိပါ။ သစ်သီးများနှင့် ဖျော်ရည်အအေးများကို စုံလင်အောင် ချခင်းထားသည်။ မွေးနေ့ကိတ်မုန့်လည်း မရှိပါ။ ဖယောင်းတိုင်တွေလည်း ထွန်းမထားပါ။ မီးခိုးရောင် ရှပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို ခေါက်ဝတ်ပြီး ဂျင်းဘောင်းဘီခပ်နွမ်းနွမ်းနှင့် တေးဝေ၏ အသွင်အပြင်က တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ကြည့်လို့ကောင်းနေသည်။

တေးဝေက သူတို့ရှေ့ ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း အပြုံးငွေ့ငွေ့ဖြင့်…

"ကျွန်တော့်ကို နာမည်လေးတွေ ပြောပြကြပါဦးဗျာ။ ဒီကလေးမနာမည်ပဲ သိတယ်။ မုတ်သုန်တဲ့…။ ဟုတ်လား"

မုတ်သုန်က…

"ဟုတ်…။ ဆရာမလေးရဲ့ နာမည်က ဝါဆိုဖူးတဲ့။ သူက ယဉ်ကျေးမေ၊ သူက ရီရီလွင်။ သမီးနာမည် အပြည့်အစုံက မုတ်သုန်မိုးတဲ့။ ဒီမြို့ကို ရန်ကုန်ကနေ လာလည်တာ"

"အေး…အေး။ ဦးနာမည်က တေးဝေလို့ခေါ်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့…သိပါတယ်"

"ဒီမွေးနေ့ပွဲလေးကို အသိအမှတ်ပြုပြီး လာကြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ယဉ်ကျေးမေက ဝင်မေးသည်။

"တစ်ခြား ဘယ်သူတွေ ဖိတ်ထားသေးလဲ"

"ဟင့်အင်း။ ဖိတ်ရအောင် တစ်ခြား ဘယ်သူနဲ့မှလည်း မသိဘူး။ ဖိတ်ရင်လည်း လာကြမှာ မဟုတ်ဘူး"

"ဦး…အခုလို တစ်ယောက်တည်း နေနေရတာ မပျင်းဘူးလား"

တေးဝေ၏ အပြုံးက ပို၍ ပီပြင်လာသည်။ 'ဒီလူကြီးက လူချောပဲ' ဟု ရီရီလွင် သတ်မှတ်လေသည်။

"ပျင်းတော့ မပျင်းပါဘူး၊ နေသားကျနေပါပြီ။ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ အခက်အခဲရှိတာပေါ့"

"ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ"

"ဩော်… ရေတွေ မီးတွေကအစ အခက်အခဲကြုံတာပေါ့လေ။ ဘေးအိမ်က ယူထားရတာ။ ဒါတောင် သူတို့က အင်တင်တင်နဲ့။ သိပ်ပေးချင်ကြတာ မဟုတ်ဘူ။ ကြောက်လို့ ပေးတာ"

သူ့စကားကြောင့် မုတ်သုန် ရယ်မိလေသည်။

"ဦးက… ဒါကျတော့လည်း သိသားပဲ"

"သိပါတယ်။ အားလုံးလိုလိုက ဦးကို ရွံကြောက်ကြီး ဖြစ်နေကြတယ်"

"ဦးက ဒီမြို့ကို အပြီးပြန်လာတာလား၊ ခဏတဖြုတ်လား"

"အဲဒါကိုလည်း မပြောတတ်သေးဘူး။ ဒီလိုပဲပေါ့"

"ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းနေပြီး ဖျားနာရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ"

"ဦးက…ဖျားခဲနာခဲပါတယ်ကွယ်"

"အိုး…မုတ်သုန်တို့တော့ မနေနိုင်ဘူး။ ပျင်းလည်းပျင်းတယ်။ ကြောက်လည်းကြောက်တယ်"

တေးဝေက ဘာမှ ပြန်မပြော။ အပြုံးညို့ညို့ဖြင့် ငြိမ်နေသည်။ ဆရာမလေးက ဝင်ပြောသည်။

"ကျွန်မ စပ်စုတာမဟုတ်ဘူးနော်။ မိတ်ဖြစ် ဆွေဖြစ် မေးကြည့်မလို့"

"မေးပါ…ဆရာမ"

"ကိုတေးဝေက ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ။ စီးပွားရေးအနေနဲ့ပေါ့လေ…"

တေးဝေက မျက်နှာအမူအရာ ပြောင်းလဲမှုမရှိဘဲ ပြန်ဖြေသည်။

"အဲဒီမေးခွန်းကို ဖြေရမှာ နည်းနည်းရှည်တယ်ဗျ။ တိုတိုဖြေလို့လည်း နားလည်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှည်ရှည်ဖြေမယ် ဆိုလို့လည်း တမေ့တမောလျှောက်ပြောနေမှာမျိုး မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့် သဘာဝကိုက စကားနည်းတယ်"

"ပြောပါ...ကျွန်မ နားထောင်နေပါတယ်။ အချိန်လည်း ရပါတယ်။ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ"

"ကျွန်တော်က ဂီတဂျာနယ်၊ ဂီတမဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဆောင်းပါးရေးပါတယ်။ ဂီတနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပညာရပ်ဆောင်းပါးတွေပေါ့။ အဲဒီက ရတဲ့ စာမူခနဲ့ ထမင်းစားလို့ရသလားဆိုရင် မရဘူး"

"ဒါဖြင့်..."

"အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပြောတာပေါ့။ ဖြေရရင် ရှည်မယ်ဆိုတာ။ ဒီလိုဗျာ... ကျွန်တော့်အဖေရဲ့အဖေ ကျွန်တော့်အဖိုးပေါ့။ သူက အရမ်းချမ်းသာတယ်။ အဖေက သူ့ သဘောမတူတဲ့မိန်းမ၊ အဲ... ကျွန်တော့်အမေ ပေါ့ဗျာ... အဲဒါကို ယူလို့ဆိုပြီး အဖေ့ကို သားအဖြစ်က စွန့်လွှတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို မွေးမွေးချင်း မီးတွင်းထဲမှာပဲ အမေက ဆုံးသွားတယ်။ နောက်တစ်နှစ်လောက်အကြာမှာ အဖိုးက ဆုံးသွားတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့သားအဖကိုပဲ အမွေတွေ အများကြီး လွှဲပေးသွားတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အဖေက အဲဒီငွေကို ဘဏ်ထဲထည့်ပြီး ဘဏ်တိုးနဲ့ပဲ စားတယ်။ သားအဖနှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ အေးအေးဆေးဆေး လောက်ငတယ်။ အခု အဖေက မရှိတော့ဘူး"

"ဟို...ထောင်ကျသွားတာကို ပြောတာလား"

"အဲဒီလို မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော့်အဖေ ထောင်မကျလိုက်ဘူး။ အဲဒါကို မြို့ကလူတွေ သိရဲ့လား မသိဘူး။ အဖေက အချုပ်သားဘဝမှာကတည်းက ဆုံးသွားတာ"

"အို...ဟုတ်လား။ ဘာရောဂါနဲ့လဲ"

"အဲဒါကိုလည်း ဘယ်သူကမှ ပြန်မပြောနိုင်ကြဘူးဗျ။ အဖေ ညအိပ်ရာဝင်တယ်။ ပြန်မနိုးတော့ဘူး။ တစ်ခါတည်း သေသွားတယ် ပေါ့ဗျာ"

"ကိုတေးဝေအဖေက ထူးဆန်းတယ်နော်"

တေးဝေ၏ မျက်နှာက တည်ကြည်သွားသည်။

"တကယ်တော့...အဖေက အနုပညာသမားတစ်ယောက်ပါ"

"ရှင်..."

တေးဝေက ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ ဘီလူးပန်းချီကားများ၊ ဘီလူးရုပ်ထုများကို လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး...

"အဖေက ပန်းချီဆွဲတယ်၊ ပန်းပုထုတယ်၊ ဒါပဲ...။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ သူတို့ပန်းချီဆရာတွေက သူတို့ အာရုံကျရာကိုပဲ အထူးပြုဆွဲတာတွေ ရှိတယ်။ ဆိုပါစို့... တစ်ချို့ပန်းချီဆရာတွေဆိုရင် ဆိပ်ကမ်းပုံတွေကိုချည်းပဲ အဓိကဆွဲတယ်။ တစ်ချို့ နေကြာပန်း၊ တစ်ချို့က လောကနတ် အဲဒါမျိုးပေါ့။ အဖေကတော့ ဘီလူးကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ ဘီလူးပုံတွေ ဆွဲတယ်။ ဘီလူးရုပ်ထုတွေထုတယ်။ ဘီလူးတွေကို လေ့လာတယ်။ ဘီလူးတွေရဲ့ အရှိန်အဝါကို အာရုံယူပြီး သမထထိုင်တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ အဖေမှာ စွမ်းအင်တစ်ချို့ ရလာတယ်"

"သြော်...အဲဒီလိုလား"

"ဟုတ်တယ်…။ ဒါပေမဲ့ အဖေကလည်း သူ့မှာ ကိန်းဝပ်လာတဲ့ အဲဒီ စွမ်းအင်တွေအကြောင်းကို သေသေချာချာ ဂဃနဏ မသိဘူး။ အဖေ့မှာ အကျင့်တစ်ခုရှိတယ်။ တောထဲတောင်ထဲမှာ သွားပြီး ပန်းချီရဲ့ အလင်းအမှောင်နဲ့ ရှန်းညွတ်မှုသဘောတွေကို သွားလေ့လာတတ်တယ်။ ဒဏ်ရာရနေတဲ့ တိရစ္ဆာန်ကလေးတွေနဲ့ ခဏခဏတွေ့တယ်။ သူ့လက်နဲ့ ထိလိုက်ရင် ဒဏ်ရာပျောက်သွားကြတာကိုလည်း တွေ့တယ်။ ရောဂါဆိုလည်း ရောဂါ ပျောက်သွားကြတာပေါ့လေ။ အဲဒီလိုနဲ့ မကျန်းမာတဲ့ လူတွေကို တွေ့ရင် မနေနိုင်တဲ့အခါ သူ့လက်နဲ့ ဆေးကုပေးလိုက်တယ်။ ပိုက်ဆံလည်း မယူပါဘူး။ ပျောက်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့…"

"ဟုတ်ကဲ့…ဆက်ပါဦး"

"နောက်ဆုံးတစ်ယောက်မှာတော့ အဲဒီရောဂါသည်က ရောဂါမပျောက်ဘဲ သေသွားတယ်။ အမှန်ကတော့ အဲဒီလူနာက ရောဂါကျွမ်းနေပြီ။ ဆေးရုံက လက်လွှတ်လိုက်လို့ ကျွန်တော့်အဖေဆီ ရောက်လာတာပေါ့လေ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ဓာတ်သဘောတွေက ဘယ်လိုဖြစ်နေပြီမှန်း မသိဘူး။ အဖေ့လက်နဲ့ သာသာလေး ထိတွေ့လိုက်တာမှာတင် အော်ဟစ်တွန့်လိမ်ပြီး အသက်ထွက်သွားတယ်။ အဖေလည်း သူ့ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေးမနေမိတော့ အဖမ်းခံလိုက်ရတာပေါ့ဗျာ"

"သြော်…"

တေးဝေ စကားကို ခေတ္တရပ်လိုက်သည်။ အဝေးကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ သူ့အဖေ၏ ဘီလူးရောင်တောက်သော ဝိညာဉ်ကို မြင်တွေ့နေသည်လား မသိ။ အတန်ကြာမှ ဆက်ပြောသည်။

"လူနာက ဘီလူးဟိန်းသံကြီး အော်ပြီး သေသွားရပါတယ်၊ ဘာညာနဲ့ ကောလဟာဠတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ သားအဖကိုလည်း စုန်းလိုလို မှော်လိုလို အောက်လမ်းဆရာတွေလိုလို စွပ်စွဲကြတော့တာပဲ"

"အဲဒီကိစ္စတွေဖြစ်တော့ ကိုတေးဝေ ဒီမြို့မှာပဲလား"

"ဟင့်အင်း…။ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ မဟာသိပ္ပံနောက်ဆုံးနှစ်တက်နေတယ်။ အဖေ့ကိစ္စတွေနဲ့ ရှုပ်နေတော့ ကျောင်းလည်း ဆက်မတက်ဖြစ်တော့ပါဘူး။ အဖေဆုံးပြီးတော့ ဒီမြို့ကို ကျွန်တော်တစ်ခေါက်ရောက်တယ်။ ပြီးတော့ ခရီးတွေ လှည့်ထွက်နေလိုက်တယ်။ အခုတော့ ဒီမြို့ကို ပြန်ဦးလှည့်လာတယ်။ ဒါပါပဲ…။ ရပ်တည်တာကတော့ မူလအတိုင်း ဘဏ်အတိုးငွေနဲ့ပဲ"

"ကိုတေးဝေ ဂီတအကြောင်း ဆောင်းပါးတွေရေးတယ်ဆိုတော့ ဂီတအကြောင်း တော်တော်ကျွမ်းကျင်လား"

"အင်း…ဆိုပါတော့"

"ဘယ်တူရိယာကို လက်အတွေ့ဆုံးလဲ"

"စန္ဒယား"

မုတ်သုန်က တစ်စခန်းထသည်။

"ဦး… ဂစ်တာကော တီးတတ်မှာပေါ့"

"အင်း…"

"ဟိုလေ… ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ကြီးကို တီးတတ်လား"

"ထင်တာပဲ"

"ဟား… ဒါဖြင့် အတော်ပဲ။ သမီးကို ဂစ်တာတီးသင်ပေးပါလား။ သမီးအရမ်းတီးတတ်ချင်တာ"

တေးဝေက အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ်။ မုတ်သုန်က ထပ်မံတောင်းဆိုသည်။

“ဦး... ဘယ်လိုလဲ။ သင်ပေးမယ်မို့လား”

တေးဝေက မတုန်မလှုပ်ဘဲ ရှိနေပြန်သည်။ တေးဝေဘက်က ဆန္ဒရှိပုံမပေါ်သဖြင့် ဆရာမလေးက စကားကို မသိမသာဝင်လွှဲပေးသည်။ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နှင့်ဖြစ်၏။

“ရှင်က ဂီတကို အခြေပြုနေတယ်ဆိုပြီး ဒီအိမ်မှာ ဘာတူရိယာပစ္စည်းမှလည်း မတွေ့ရပါလား”

“အင်း... ကိစ္စမရှိပါဘူး။ တောတန်းကလေးရှိတာပဲ”

“ရှင်...”

သူ့စကားကို ဆရာမလေးကတောင် နားမလည်တော့ မုတ်သုန်တို့အနေနှင့် ပိုဆိုးတော့သည်ပေါ့။ သို့သော် သူ့စကားကို သူဆက်ရှင်းပါသည်။

“ကျွန်တော်လည်း အဖေ့လိုပဲ။ တောတန်းကလေးဆီ သွားလေ့ရှိတယ်။ တောစပ်မှာထိုင်ပြီး ငှက်မြည်သံ၊ လေတိုက်သံ၊ သစ်ကိုင်းကျိုးသံ၊ တစ်ခြား ဘာသံညာသံတွေကို နားထောင်တယ်။ အဲဒီ... အသံတွေက ကျွန်တော့နားထဲကို ဂီတသံတွေအဖြစ် ပြောင်းပြီးဝင်လာတယ်”

ဘုရားရေ... ဂီတမှာ မှော်ပေါက်နေပြီလား။ ဆရာမလေး၏ မျက်လုံးများ အရောင်ပြောင်းသွားသည်ကို မုတ်သုန်သတိထားလိုက်မိသည်။ တေးဝေက မုတ်သုန်ကို တစ်ဆက်တည်း ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒါကြောင့် သမီးကို ဦး ဂစ်တာတီးသင်ပေးလို့ မဖြစ်တာ။ ဂီတနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဦးက တပည့်ထားလို့ မရဘူး။ ဂျာနယ်တွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ဦးရေးတဲ့ ဂီတဆောင်းပါးတွေ ဆိုတာကလည်း တူရိယာ တီးခတ်နည်းတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဂီတသမိုင်း ဂီတဒဿနတွေကို ရေးတာ၊ ဘယ်တပည့်ကမှ ဦးဆီမှာ သင်ယူလို့မရဘူး။ သင်ပေးရမယ့် ဖော်မြူလာလည်း မရှိဘူး”

“ဦးက... တက္ကသိုလ်မှာ ဘယ်ဘာသာကို အဓိကယူခဲ့တာလဲ”

“သင်္ချာ”

စကားဝိုင်းက ခေတ္တတိတ်သွားဆိတ်သွားသည်။ ခဏကြာမှ တေးဝေက...

“စားကြဦးလေ...။ သစ်သီးတွေက လတ်ဆတ်ပါတယ်။ အအေးလည်း သောက်ကြပါဦး”

သူမတို့တွေ နီးစပ်ရာ သစ်သီးများကို ဆွဲယူစားသောက်ကြသည်။ သူပြောသလိုပင် သစ်သီးများက လတ်ဆတ်ပြီး အရသာရှိပါသည်။

သို့သော်လည်း သူမတို့၏ စိတ်ဝင်စားမှုက သစ်သီးများအပေါ်ထက် တေးဝေအပေါ်မှာ ပို၍သက်ရောက်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ...

“ကျွန်မသားလေးကို ကယ်ပါဦးရှင်”

ခြောက်နှစ်အရွယ်ခန့်ရှိ ကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲပြီး အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် အိမ်ရှေ့မှာလာအော်သည်။ သူမတို့ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကြ၏။ တေးဝေက အေးတိအေးစက်အမူအရာဖြင့် ဆင်းသွားသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက...

"ဟိုနေ့က ကျွန်မသားလေး ဒီအိမ်ရှေ့ကဖြတ်လျှောက်ရင်း သံသေးသံကြောင်တွေ အော်ခဲ့မိပါတယ်။ အခု... နားတွေ အရမ်းအူပြီး ဘာမှ မကြားနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်။ မသိနားမလည်သေးလို့ ခွင့်လွှတ်ပါရှင်။ အကောင်းအတိုင်း ပြန်လုပ်ပေးပါ။ ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်"

တေးဝေက ကလေးကို ပါးစပ်ဆွဲဟ၏။ နှုတ်ခမ်း၏ အစွန်နေရာကို လက်မနှင့် ဖိနှိပ်ပေးလိုက်သည်။ ကလေးပုံစံကို ကြည့်ရတာ ချက်ချင်းသက်သာသွားပုံရသည်။

"အခု... နားမအူတော့ဘူးမို့လား"

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့"

"အသံပြန်ကြားရပြီ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"သွားတော့"

ကျေးဇူးတင်စကားပင် မဆိုပါ။ အမျိုးသမီးကြီးက သူ့သားကို လက်ဆွဲကာ ကပျာကယာ ထွက်သွားတော့၏။ သူ့သားကိုလည်း ဆူဆူပြောပြောလုပ်သွားသည်။

"အဲဒါ... မှတ်ပြီလား။ နောက်ဆို တစ်ခြားလမ်းက သွားလို့ရရင် တစ်ခြားလမ်းကသွား။ ဒီအိမ်ကြီးရှေ့က မဖြတ်နဲ့၊ ခုတောင် ငါ အရဲစွန့်နိုင်လို့ နင်သက်သာရာရသွားတယ်မှတ်ပါ"

တေးဝေက မထီတရီအပြုံးနှင့် အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာသည်။

"လူတွေက ကျွန်တော့်ကို အောက်လမ်းဆရာအဖြစ်ပဲ သတ်မှတ်ထားကြတယ်။ ဒီကလေး အိမ်ရှေ့က ဖြတ်သွားတာကိုလည်း ကျွန်တော် မသိဘူး။ အော်သွားတာကိုလည်း ကျွန်တော် မကြားဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ ပြုစားခြင်းမရှိဘူး။ ပြဿနာတွေကတော့ ကျွန်တော့်ဆီကိုပဲ ဦးတည်ပြီးလာနေတယ်"

ဆရာမလေးက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြန်မေးသည်။

"အခု... ကိုတေးဝေ ကလေးကို ဘယ်လိုပြန်လုပ်ပေးလိုက်တာလဲ"

"တရုပ်ဓာတ်အပ်စိုက်ပညာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ တရုပ်လက်နှိပ်ပညာ တစ်မျိုးပါဗျာ။ Reflexology လို့ ခေါ်တယ်။ Body Warmers လို့ခေါ်တဲ့ နှိပ်ကွက်ကလေးတွေကို နှိပ်ပေးရတယ်။ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း တစ်ယောက် ရောက်လာသေးတယ်။ အခုလိုပဲ ကလေးလက်ဆွဲပြီး ..."

"သူက ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ"

"သူ့ကလေးက ခြံထောင့်က မာလကာပင်မှာ မာလကာသီး ခိုးခူးစားမိတယ်တဲ့၊ ညကျတော့ ဗိုက်တွေအောင့်လို့တဲ့၊ ခုလိုပဲ ကျွန်တော်တစ်ချက်နှိပ်ပေးလိုက်တော့ သက်သာသွားတာပဲ"

"ကိုတေးဝေက ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ဘူးဆိုတာ ရှင်းမပြဘူးလား"

"ရှင်းပြဖို့ မလွယ်ဘူး။ သူတို့တွေက ဉာဏ်နည်းကြတယ်"

စကားစပြတ်သွားကြပြန်သည်။ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ၊ ယဉ်ကျေးမေနှင့် ရီရီလွင်က ခေါင်းငုံ့ပြီး အအေးကိုသာ သည်းကြီးမည်းကြီး သောက်နေကြသည်။ နောက်မှ ဆရာမလေးကပဲ သတိဝင်လာသလို...

"အဲ... ကျွန်မတို့ကိုလည်း ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး။ မှောင်လာမှာ စိုးလို့"

"ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပဲ။ ကျွန်တော်ကူညီနိုင်မယ့် အကြောင်းကိစ္စရှိရင်လည်း လာခဲ့ကြပါ"

"ကိုတေးဝေက ဒီအိမ်မှာပဲ အမြဲလိုလို ရှိတာပေါ့နော်"

"ရှိတတ်ပါတယ်။ အိမ်ရယ်၊ ဈေးထဲက သစ်သီးဆိုင်တန်းရယ်၊ တောစပ်ရယ် အဲ့ဒီသုံးနေရာမှာပဲ ကျွန်တော်ရှိတတ်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့။ နောက်မှ ဆုံကြသေးတာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ...။ ကျေးဇူးပါပဲ"

သူမတို့အုပ်စု တေးဝေ၏အိမ်မှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဆရာမလေးက တေးဝေနှင့် အိမ်ချင်းနီးသဖြင့် သူမအိမ်မှာပဲ တစ်ခါတည်းဝင်နေလိုက်သည်။

"သမီးတို့ သုံးယောက်တည်း ပြန်လို့ ဖြစ်သလား"

"ဖြစ်ပါတယ် ဆရာမလေးရဲ့၊ မမှောင်သေးပါဘူး"

"အိမ်ကို တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်အောင်ပြန်ကြနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ။ စိတ်ချပါ"

မုတ်သုန် အတွေးရသည်။ ညကျမှ ကောင်းကင်မှာ ဘီလူးနက္ခတ်ဆိုတာကို ရှာကြည့်ရဦးမည်။

✣ ✣ ✣

အပုပ်နံ့ကို ခံတာဟာ ငွေးတ ဆန်ပါတယ်။

(၉)

နေ့လည်ခင်းက ခပ်နွေးနွေးအပူဓာတ်တို့ဖြင့် ရှုတနေသည်။ မုတ်သုန်တို့ တူဝရီးသုံးယောက် မြို့လည်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးမှာ ထိုင်ပြီး (အိမ်မှာ မပြောကြရသည့်အတိုင်း) ဟိုပြောသည်ပြော စကားထိုင်ပြောနေကြသည်။ ထုံးစံအတိုင်း အဓိက လေပေါသူကတော့ မုတ်သုန်ပဲ ဖြစ်၏။

“အကန်းဖြစ်ရမှာကို သိပ်မကြောက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အကန်းဘဝနဲ့ အိမ်မက် မက်ရမှာကိုတော့ ကြောက်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ညှော်ထောက်ခံခြင်းမဟုတ်သော်လည်း မြီးသိပ်မရသော သိလိုစိတ်ဖြင့် ဝင်းဥမ္မာကလည်း ပြန်မေးမိသည်။ မုတ်သုန်က…

“အကန်းတွေ အိမ်မက်မက်တာ တီဗွီပျက်သလိုပဲ အန်တီလေးရဲ့။ အသံပဲ ကြားရပြီး အရုပ်မပါဘူး”

“ဟဲ့… ဟုတ်ရဲ့လားဟယ်”

“ဟုတ်တယ်…။ အန်တီလေးကို ဟိုတလောက ပြတဲ့စာအုပ်ထဲမှာ ပါတယ်”

“နင်မို့လို့ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာတွေ သိတယ်ဟယ်။ နင့်စာအုပ်ကလည်း အဲဒီလိုဟာတွေ မကုန်နိုင်တော့ဘူးလား”

ဇော်လွင်ဦးကလည်း သူမတို့ တူအရီး သူ့ကို သတိရစေရန်အလို့ငှာ ဝင်ရောက်ဆွေးနွေး၏။

“မွေးကတည်းက မမြင်တဲ့သူတွေ ဖြစ်မှာပေါ့။ ကြီးမှကန်းတဲ့လူတွေကတော့ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အင်း.. သမီးလည်း အဲဒီလို ထင်တာပဲ”

ထိုအချိန်မှာပဲ တစ်ဘက်ဝိုင်းမှ ဆူညံပွက်လော်အသံများကို ကြားရ၏။ ငြင်းခုန်ရန်ဖြစ်ကြခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဦးတင်ထွန်းဆိုသော လူကြီးရောက်လာသဖြင့် ဝိုင်းမှာ ထိုင်လက်စ ရှိနေသူများက အော်ဟစ်နောက်ပြောင် နှုတ်ဆက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဇော်လွင်ဦးက...

“ဒီလူကြီးရောက်လာရင် နားတော့ ငြီးဦးတော့မှာပဲ”

သူကသာ ထိုသို့ငြီးသည်။ ဟိုလူကြီးက သူ့ကို အော်ကြီး ဟစ်ကျယ် နှုတ်ဆက်၏။

“ကိုဇော်လွင်ဦးကိုတောင် မတွေ့တာကြာပြီ”

“ရှိပါတယ်ဗျာ...၊ ကိုယ့်ဆိုင်ကိစ္စနဲ့ ကိုယ် ရှုပ်နေလို့ပါ”

“ဟို...တူမချောတောင် ဒီမြို့ရောက်မှ အသားနည်းနည်း ပိုညိုသွားသလိုပဲ”

မုတ်သုန်ကို ရည်ညွှန်းပြီး ပြောခြင်းဖြစ်၏။

BURMESE CLASSIC .com

“ရန်ကုန်ရောက်တော့လည်း သူ့ဘာသာ ပြန်ဖြူသွားမှာပေါ့ဗျာ”

“လှတာကတော့ လှတုန်းပဲဗျ။ ဟား...ဟား...ဟား...”

မုတ်သုန်ကလည်း ထိုလူကြီးကို သိပ်သဘောမတွေ့လှချေ။ အသံသြကြီးဖြင့် ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာ နိုင်လွန်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဗိန္ဓောဆရာလိုလို၊ ဗေဒင်ဆရာလိုလိုနှင့် ဟိုစပ်စပ် သည်စပ်စပ် အကုန်ပါသည်။ စကားလည်း အလွန်များသည်။ နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် ကလသားများကပဲ သူ့ကို ဟေးလားဝါးလား ဆက်ဆံကြ၏။

ဦးတင်ထွန်းက မုတ်သုန်တို့ဝိုင်းကို ထိုမျှသာ ပြောဆို နှုတ်ဆက်သဖြင့် တော်ပါသေးသည်။ သို့သော် သူ့ဝိုင်းမှာ ကျယ်လောင်ကျယ်လောင် ပြောဆိုနေမှုက တစ်ဆိုင်လုံး ဟိန်းနေသည်။

“ဟ... တောခြောက်တယ်ဆိုတာ ကြောက်စရာမဟုတ်ပါဘူး”

သူတို့ဝိုင်းမှာ လူတစ်ယောက်က တောထဲမှာ တောခြောက်ခံရပြီး ပြန်ပြေးလာရသည်ဆိုသောကြောင့် သူက ပညာပေး ဟောပြောပို့ချ သွန်သင်ရပုံပေါ်သည်။ သူ့အတွက် လက်ဖက်ရည်ဖိုးကိုတော့ ကာယကံရှင်က ရှင်းပေးရမည်ပေါ့လေ။

“ဟို... ညောင်စိုးပင်ကြီးတွေ လက်ပံပင်ကြီးတွေ ရှိတယ်မို့လား။ အဲဒီအပင်ကြီးတွေရဲ့ အခေါင်းပေါက်ထဲမှာ လူတွေက နတ်ရုပ်တွေဘာတွေထားပြီး ကိုးကွယ်ကြတယ်။ နောက်တော့ သစ်ပင်က အဲဒီအရုပ်တွေကို ငုံပစ်လိုက်ရော...။ နတ်ရုပ်တွေက သစ်ပင်ထဲမှာ မြုပ်သွားတာပေါ့။ အဲဒီမှာ သစ်ပင်က ဓာတ်သဘာဝတွေ ထူးခြားပြောင်းလဲသွားပြီး တောခြောက်သစ်ပင် ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒါဆို တောခြောက်တော့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လူကို အန္တရာယ်မပေးပါဘူးဗျ”

“ဘယ်လို တောခြောက်တာတုန်းဗျ”

“သြော်... အသံတွေကြားပြီး သွားကြည့်တော့ ဘာမှ မရှိတာတို့၊ အဝေးကကြည့်ရင် ရှင်းနေလျက်နဲ့ အနားရောက်မှ မြွေဟောက် ပါးပျဉ်းထောင်နေတာတို့၊ သူ့အနားရောက်သွားရင် တချို့မှဆိုးတွေ ကိုယ်လူကိုယ် မှားပစ်မိတာတို့ပေါ့ကွာ”

“အဲဒါ အန္တရာယ်ရှိတာပေါ့ဗျ”

"အသိဉာဏ်လေးနဲ့ ရှောင်လို့ ရပါတယ်ကွာ...။ တောခြောက်သစ်ပင်ဆိုတာ ကျက်ကုန်း၊ သိုက်ကုန်း၊ အစိမ်းသေ သေထားတဲ့ နေရာတို့မှာ ရှိတတ်တာ။ ကိုယ်က ရှောင်သွားပေါ့။ မတော်တဆ မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး ရောက်သွားရင်လည်း မသင်္ကာတာနဲ့ မေတ္တာသုတ်ကလေး ရွတ်လိုက်ပေါ့...။ ရပါတယ်"

"မုဆိုးတွေက ဘယ်လိုလုပ်မေတ္တာသုတ် ရွတ်မလဲဗျ"

"အေးလေ... ဦးတင်ထွန်းကလဲ။ တကယ့်တကယ် ခင်ဗျားပြောလို ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ။ မသင်္ကာချိန်တောင် ရှိလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်မှသာ ဘွားကနဲ သိလိုက်မှာမျိုး"

"ဒါကတော့ မင်းတို့က စကားကပ်တာပါကွာ"

"ခင်ဗျားက ကိုယ်တွေ့ကြုံဘူးလို့လား"

"ဟ...ကြုံဖူးတာပေါ့ကွ"

သူတို့စကားဝိုင်းက အရှိန်မြင့်လာသည်။ ဇော်လွင်ဦးက နားပူဟန်ဖြင့်...

"ကဲ... တို့လည်း လစ်ကြရအောင်"

သို့သော်... ငွေရှင်းမည်ပြင်ကာမှ ဆံပင်ရှည်ရှည် လူငယ်တစ်ယောက်က သူတို့ဝိုင်းသို့ ရောက်လာကာ...

"ကိုဇော်လွင်ဦး"

"ဟ... ကိုကိုကြီးပါလား။ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လဲ"

"သုံးလေးရက်ရှိပြီ...။ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေလို့ အခုမှပဲ အေးအေးဆေးဆေး အပြင်ထွက်ဖြစ်တယ်"

"ဒီတစ်ပတ် မင်းသွားတာ မြန်သားပဲ"

"ဟုတ်တယ်...။ ဒီတစ်ခေါက် သိပ်လည်း အလုပ်မဖြစ်လှပါဘူး"

သူက ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်သဖြင့် မုတ်သုန်တို့ ထရခက်သွားသည်။ ဝင်းဥမ္မာက...

"နင် ငါ့အတွက် လက်ဆောင်လေးဘာလေး ပါမလာဘူး မဟုတ်လား"

"ဟာ... မဥမ္မာကလည်း ဘယ်တုန်းက ရဖူးလို့လဲ"

သူတို့ ရယ်ကြသည်။ ကိုကိုကြီးဆိုသူက မုတ်သုန်ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်နေသဖြင့် ဇော်လွင်ဦးက မကောင်းတတ်သော အမူအရာကို သုံးပြီး မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

"ဒါက... ငါ့တူမလေး။ ရန်ကုန်ကနေ လာလည်တာ။ မုတ်သုန်မိုးတဲ့..."

"ဟုတ်ကဲ့..။ ကိုဇော်လွင်ဦးနဲ့ မတူဘူးနော်။ သူက လှတယ်"

"ဟော့ကောင် အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့။ မုတ်သုန် ဒီကောင်နာမည်က ကိုကိုကြီးတဲ့။ ဒီမြို့ကပဲ...။ သင်္ဘောသားလူလည်ပေါ့။ ဝေးဝေးကရှောင်"

"ကိုဇော်လွင်ဦးကလည်း လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီဗျာ...။ မုတ်သုန် ဒီမြို့မှာ လိုတဲ့ အကူအညီရှိရင်ပြောပေါ့"

"မလိုပါဘူး...။ ငါရှိနေတာပဲ"

ကိုကိုကြီးက မုတ်သုန်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် ပြင်၏။ မုတ်သုန်က မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သဖြင့် သူ နည်းနည်းရှက်သွားသည်။ များများတော့လည်း မရှက်ပါ။ ခပ်တည်တည်နှင့် စကားတွေ ဝင်ပြောနေသည်။

"ဟာ... ဟိုကောင် ကိုကိုကြီးပါလား"

တစ်ဘက်ဝိုင်းမှ ဦးတင်ထွန်း၏ အသံကြီးဖြစ်သည်။ ကိုကိုကြီးက လှည့်ကြည့်ပြီး...

"ဟုတ်တယ်...။ ဦးတင်ထွန်းအသံကြီးကိုတော့ ဆိုင်အပြင် မှာကတည်းက ကျွန်တော်ကြားပါတယ်"

"မင်းက တေးဝေနဲ့ ချိန်းပြီး ပြန်လာတာ... ဟုတ်လား။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်လာကြတာပဲ"

"ဟာဗျာ... ဦးတင်ထွန်းက ပေါက်ကရတွေ ပြောပြန်ပြီ"

"မင်းတို့နှစ်ယောက် အကြံအစည်နဲ့ ညှိထားတာတွေရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ကွ"

"သွားစမ်းပါ...။ ဒီမြို့မှာ ဘီလူးနဲ့ တူတာဆိုလို ဦးတင်ထွန်းပဲရှိတယ်"

"ဟ... ငါက အောက်လမ်းပညာမတတ်ဘူးကွ"

"ပြောလို့ရမလားဗျာ...။ ဦးတင်ထွန်းက ဟိုဟာသည်ဟာ အကုန်သိနေတာပဲ။ ဦးတင်ထွန်းမသိတာ ဘာများရှိလို့လဲ"

ထိုစကားကို ဦးတင်ထွန်းက ဂုဏ်ယူပုံရသည်။ တဟဲဟဲ... ရယ်၏။ (သူမက ဘာမှ မပြောရတော့သဖြင့်) မုတ်သုန်ပျင်းလာသည်။ ကိုကိုကြီးနှင့် ဦးတင်ထွန်းကတော့ ဟိုဘက်ဝိုင်းနှင့် သည်ဘက်ဝိုင်း လှမ်းစကားပြောနေကြသည်။

"တေးဝေ အစွမ်းတွေပြနေတာ မင်း သိပြီးပြီလား"

"သိပ်မသိသေးဘူး။ ဘာများပါလိမ့်..."

"သူ့အိမ်ရှေ့ကဖြတ်သွားတဲ့ ကလေးတွေကို ပြုစားပြီး ဆေးပြန်ကုပေးတာတွေ ဘာတွေ ပေါ့ကွာ"

"ကလေးတွေကို ...။ ဟုတ်လား"

"အေးလေကွာ..."

"လူကြီးတွေကိုကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ မပြုစားတာလဲ"

"ကလေးဖြစ်တော့ မိဘပါလိုက်ရတာပေါ့ကွာ။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ပေါ့"

"ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လုပ်တာလဲ"

"အဲဒါကိုတော့ စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့ကွာ"

"ဒီလူကို ဦးတင်ထွန်း မနိုမ်နင်းနိုင်ဘူးလား"

ဦးတင်ထွန်းက တဟဲဟဲ ရယ်ပြန်သည်။

"အဲဒါကိုလည်း စောင့်ကြည့်ပေါ့ကွာ"

ဇော်လွင်ဦးက သူတို့စကားစကို ဝင်ဖြတ်သည်။

"ကဲ… ကိုကိုကြီး။ မင်းဆက်ထိုင်ရင်ထိုင်၊ ငါတို့ လစ်လိုက်ဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့… ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း မကြာပါဘူး"

မုတ်သုန်ကို တစ်ချက်ခိုးကြည့်သည်။ ပြုံးစစဖြင့် သူ့လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို မ,ကာ ဦးတင်ထွန်းတို့ဝိုင်းသို့ ပြောင်းသွားသည်။ မုတ်သုန်က ဆက်ထိုင်နေချင်သလိုစိတ်လည်း တစ်ချက်ဖြစ်မိသေးသည်။ တေးဝေအကြောင်း ပြောနေကြသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ကိုကိုကြီးဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ဘာမှန်းတော့မသိသေး။ ပိုးဟပ်ဖြူတစ်ကောင် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေသော ဥပဓိရုပ်မျိုးတော့ရှိသည်။

ဦးတင်ထွန်းဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကိုတော့ မုတ်သုန်က လုံးဝ အယုံအကြည်မရှိ၊ ကောက်ကျစ်မည့်သဘော၊ လူတွင်ကျယ်လုပ်လိုသည့်သဘောတွေက သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ပေါ်လွင်နေသည်။

"သူက ကလေးတွေကို ပြုစားထားတာက ပြန်ပေးတော့ ဂါထာမန္တန်တွေ ရွတ်သေးလား"

"ဟာ… ရွတ်တာပေါ့ကွ"

"ဦးတင်ထွန်း မြင်လို့လား"

"ကလေးမိဘတွေ ပြန်ပြောကြလို့ တစ်မြို့လုံးတောင်သိနေပြီ"

မုတ်သုန်တို့သုံးယောက် ဆိုင်ထဲမှ အထွက်မှာ ကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ မုတ်သုန် မကျေမချမ်း ရေရွတ်မိသည်။

"ဟုတ်လည်း မဟုတ်ဘဲ လျှောက်ပြောနေကြတယ်။ သူတို့တွေသိလည်း မသိဘဲနဲ့"

ဇော်လွင်ဦးက တူမချောကို ပြုံးကြည့်ရင်း မေးသည်။

"နင်ကကျတော့ သိတာကျနေတာပဲ"

"သိတာပေါ့"

"ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ"

"သမီးကိုယ်တိုင် မြင်တဲ့ဥစ္စာပဲ"

ဇော်လွင်ဦးနှင့်အတူ ဝင်းဥမ္မာပါ လန့်ဖြန့်သွားသည်။

"ဟဲ့… အဟုတ်လား"

"အဟုတ်ပေါ့"

"ဟင်… နင်က ဘယ်လိုလုပ် သွားတွေ့တာလဲ"

"ကိုယ်ရှေ့မှာ ဖြစ်တာမို့ တွေ့တာ။ ဆရာမလေးလည်းပါတယ်။ ယဉ်ကျေးတို့ ရီရီတို့လည်း ပါတယ်"

"နေပါဦး… အိမ်ကျမှ သေသေချာချာ မေးပါဦးမယ်"

ဇော်လွင်ဦးနှင့် ဝင်းဥမ္မာ စက်ဘီးတစ်စီး၊ မုတ်သုန်က စက်ဘီးတစ်စီးနှင့် အိမ်သို့ တန်းပြန်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်ရောက်မှ မုတ်သုန်က ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင်ကို ပြန်ရှင်းပြရသည်။ ဆရာမလေးခေါ်သည်မှ စပြီး တေးဝေမွေးနေ့ပွဲမှ အဖြစ်အပျက်များအထိ ဇော်လွင်ဦးနှင့် ဝင်းဥမ္မာက ငြိမ်သက်နားထောင်နေကြသည်။

မုတ်သုန်ပြောစရာကုန်သွားမှ ဇော်လွင်ဦးက…

"ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်လေ…"

ချက်ချင်းမှာ စကားမဆက်ပဲ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေသေး၏။ ထိုနောက်မှာမှ…

"အဲဒီလူနဲ့ ဝေးဝေးနေတာ အကောင်းဆုံးပဲ"

"သူ့ဘက်ကပြောတာတွေကတော့ မှန်နိုင်တယ်လို့ အန်ကယ်မတွေးမိဘူးလား"

"အဲဒါကို ငါ ဘယ်လိုမှ မဝေဖန်ချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူနဲ့ မပတ်သက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေထဲ ဝင်မပါနဲ့။ ကြားလား…"

"ဟုတ်ကဲ့"

မုတ်သုန်က ဝင်မပါတော့ဘူးဟု ဖြေရှင်းခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါ။ ကြားလားဟုမေး၍ ကြားကြောင်းကို ပြန်ဖြေခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ဝင်းဥမ္မာက မိန်းမသားပီပီ တေးဝေတို့သားအဖကို ကရုဏာဖြစ်မိ၏။

"ဒီအတိုင်းသာဆိုရင်တော့ သူတို့သားအဖဘာဝက သနားစရာကြီး"

မုတ်သုန်က သိချင်တာကိုမေးရသေးသည်။

"ဦးတင်ထွန်းက ဦးတေးဝေကို တစ်ခုခုအကြံအစည်ရှိပုံရတယ်နော်"

ဇော်လွင်ဦးက ပခုံးတွန့်ပြပြီး မဲ့ပြုံးနှင့် ပြန်ဖြေသည်။

"အဲဒီလူကြီးက အလကားလူကြီးပါ။ လေအိုးသက်သက်"

"ဒါနဲ့ ကိုကိုကြီးဆိုတဲ့ လူကရော"

"ဘာကိုမေးတာလဲ"

"ဦးတေးဝေနဲ့ ပတ်သက်မှု ရှိလို့လား"

"ဦးအေးဆွေ ကုပေးလို့ သေသွားတယ်ဆိုတဲ့လူက သူ့ရဲ့ မွေးစားအဖေ"

"ဒါဆို သူကလည်း ဦးတေးဝေကို မကျေနပ်ဘူးပေါ့"

"ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကောင်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ရယ်ပါ။ သိပ် အကဲမရပါဘူး"

ဘာကြောင့်ရယ်မှန်းမသိ၊ မုတ်သုန် ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်မိလေသည်။

❖ ❖ ❖

စနေနေ့ကို လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့ သောကြာနေ့လိုပဲ
လိုက်မမီနိုင်အောင် လွဲလွန်းလှတယ်…။

(၁၀)

မုတ်သုန် ရန်ကုန်မှာကျန်ခဲ့သော အဖေနှင့်အမေထံ စာရေးသည်။ သူတို့ဆီစာရေးရတာက လွယ်ပါသည်။ ဤမြို့ကလေးမှာ ပျော်ကြောင်း၊ အန်ကယ်လေးနှင့် အန်တီလေးကလည်း ထမင်းစားချိန်နှင့် မုန့်ဝယ်ကျွေးချိန်မှလွဲလျင် ကျန်သည့်အချိန်များမှာ သူမကို ဦးစားပေးကြောင်း၊ နောက်ထပ် သုံးလေးလခန့် ဆက်နေဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ချွဲချွဲပြစ်ပြစ် ရေးလိုက်ရုံပင်။

သူငယ်ချင်းညီအစ်မဖြစ်သည့် ငြိမ်းအေးအေးအိမ်နှင့် သွန်းနှင်းနှင်းအိမ်တို့ ညီအစ်မဆီ ရေးရတာကျတော့ သိပ်မလွယ်။ ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်းတွေ အရှည်ကြီးရေးရသည်။ မြို့ကလေးအကြောင်းကိုလည်း ရေးပြရသည်။ တေးဝေတို့အိမ်မဲကြီးအကြောင်းပင် ပါသွားသေးသည်။ ကဗျာထည့်ရေးဖို့ကျတော့ ခက်နေသည်။

သူမတို့ညီအစ်မက စာရေးလျှင် ကဗျာလေးတွေ ထည့်ရေးတတ်တာ ကြိုက်သည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုသို့ပင် ထည့်ရေးတတ်သည်။

ပြန်စာလေးကို
ကြိုနေမှာပဲ
မရေးဘဲထား
စိတ်ဆိုးသွားမယ်
သိရဲ့လား... ဆိုတာမျိုးလေးတွေဖြစ်၏။

သူမကတော့ မရေးတတ်။ ထိုသို့လည်း မရေးချင်...။ အကြံရလာပြီး...

"ဆရာမလေးဆီ သွားမယ်"

ရေးလက်စစာကိုရပ်ပြီး ဝင်းဥမ္မာကို ခွင့်တောင်းကာ ဆရာမလေး ဝါဆိုဖူးတို့၏ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆရာမလေးတို့၏ ဘုရားကျောင်းမှာက စာကြည့်တိုက်ကလေး လုပ်ထားသည်။ ထိုမှ ကဗျာစာအုပ်တစ်အုပ်ကို သွားငှားရန်ဖြစ်သည်။

ဘုရားကျောင်းရှေ့ မြေကွက်လပ်မှာ ဦးပေါလုက ပန်းပင်အချို့ကို စိုက်နေ၏။ အနီးအပါးမှာ ဆရာမလေးကိုလည်း အဆင်သင့်တွေ့ရသည်။ ဆရာမလေးက အပြုံးနှင့်ကြိုဆိုရင်း ...

"မုတ်သုန် တစ်ယောက်တည်းလား"

'ဟုတ်ကဲ့...။ ဟိုနှစ်ယောက်နဲ့တောင် မတွေ့တာနှစ်ရက် သုံးရက်ရှိပြီ"

"အိမ်က လာတာပဲလား"

"စာအုပ်ငှားချင်လို့"

"ဘာစာအုပ် ငှားမလို့လဲ"

"ကဗျာစာအုပ် တစ်အုပ်အုပ်ပေါ့၊ ဥပမာ...တဂိုးတို့ဘာတို့ပေါ့"

ဆရာမလေးက မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြုတ်လိုက်ရင်း...

"တဂိုးရဲ့ ကဗျာပေါင်းချုပ်တစ်အုပ်တော့ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်လိုဖြစ်နေတယ်"

"အား... ရတယ်ဆရာမ။ တဂိုးရဲ့ ကဗျာတွေက ဘာသာပြန်လို့လွယ်တယ်"

"အဲဒါတောင်... အခုစာကြည့်တိုက်မှာ မရှိဘူး"

"ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ"

"သူများငှားထားတာ...။ တစ်ပတ်ပြည့်တော့မှာဆိုတော့ ပြန်လာအပ်တော့မှာပါ"

"ဘယ်သူကများ ငှားထားတာပါလိမ့်"

"ကိုတေးဝေလေ..."

မုတ်သုန်က အံ့အားသင့်သွား၏။

"ဟင်... သူက ဒီမှာ စာအုပ်လာငှားတယ်...။ ဟုတ်လား"

"ဒါ... ပထမဆုံး စာအုပ် လာငှားတာပါ။ ဒီမှာက သူ့သူငယ်ချင်း ရှိတယ်လေ"

"ဘယ်သူလဲ... သူ့ သူငယ်ချင်း"

ဆရာမလေးက အရယ်မျက်နှာဖြင့် ဦးပေါလုကို မေးငေါ့ပြ၏။ ဦးပေါလုက ဆရာမလေးကို ဘုကြည့်ပြန်ကြည့်သဖြင့် မုတ်သုန် ရယ်ရသေးတော့သည်။ လာရင်းကိစ္စ အဆင်မပြေသဖြင့်...

"ဒါဖြင့်လည်း မုတ်သုန်သွားလိုက်ဦးမယ်။ ဟိုနှစ်ကောင်ဆီ ဝင်လိုက်ဦးမယ်"

"အေး... အေး။ သမီး"

အနီးဆုံးဖြစ်သည့် ယဉ်ကျေးတို့အိမ်ဘက်သို့ မုတ်သုန် စက်ဘီးကို ချိုးကွေ့လိုက်၏။ ယဉ်ကျေး ဒီအချိန် သူ့အိမ်မှာ ရှိပါ့မလားဟုလည်း တွေးမိသေး၏။ သို့သော် သူ့စက်ဘီးက ယဉ်ကျေးတို့အိမ်ဆီ မရောက်လိုက်ပါ။

"မုတ်သုန်၊ မုတ်သုန်"

နောက်မှ အမြန်နင်းလိုက်လာပြီး သူမကို အော်ခေါ်သော စက်ဘီးတစ်စီးကြောင့် သူမ၏ စက်ဘီးကို ဘေးချပြီး ရပ်လိုက်ရသည်။ လှည့်ကြည့်တော့ ကိုကိုကြီးဖြစ်နေသည်။

"သြော်... ကိုမောင်မောင်ကြီး"

သူကလည်း သူ့စက်ဘီးကို မုတ်သုန်စက်ဘီးအနီးမှာ ယှဉ်ရပ်လိုက်ရင်း...

"ကိုကိုကြီးပါဗျ"

"သြော်... ဟုတ်ကဲ့ ဦးကိုကိုကြီး"

တစ်ချိန်တည်းမှာ အခေါ်အဝေါ် အမျိုးမျိုးပြောင်းနေသော သူမကို ကိုကိုကြီးက 'ရန်ကုန်သူ ပညာပြပြီ' ဟူသောအကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်သည်။ ပြီးမှ သံတမန်လိုလို အကြည်တော်လိုလို ဆက်ဆံရေးဖြင့်...

"ကျွန်တော် မုတ်သုန်ကို တွေ့လို့နောက်က အမြန်လိုက်နင်းလာတာ"

"ကိစ္စရှိလို့လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဘာများပါလိမ့်"

"လာဗျာ... လမ်းမကြီးမှာ မကောင်းဘူး။ တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ခဏ ထိုင်ကြရအောင်"

လမ်းနံဘေးမှ နီးရာ အအေးဆိုင်သို့ပင် သူမတို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ကြိုက်နှစ်သက်ရာ အအေးကိုယ်စီမှာပြီး မုတ်သုန်ကပဲ စတင်လောဆော်လိုက်သည်။

"ကဲ... ကိစ္စကိုပြောပါဦး"

ကိုကိုကြီးက သူ့ဂျာကင်အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်သည်။ ပြန်ထုတ်လိုက်တော့ သူ့လက်ထဲမှာပါလာသည်က နိုင်ငံခြားဖြစ် အကောင်းစား လက်သည်းဆိုးဆေးတစ်ဘူး၊ မုတ်သုန်စားပွဲပေါ် ချပေးသည်။

"အဲဒါက ဘာလဲ"

"ကျွန်တော် လက်ဆောင်ပေးချင်လို့ပါ"

"အိုး... ကျွန်မ မပြန်သေးဘူးရှင့်။ ဒီမှာ နေဦးမှာ"

"ဗျာ... ဒီဆိုင်မှာ"

"အာ... ဘာကိစ္စ ဒီဆိုင်မှာ နေရမှာလဲ။ ဒီမြို့မှာနေဦးမှာ။ ရန်ကုန်မပြန်သေးဘူး"

"အိမ်ကို တော့ပြန်မှာ မဟုတ်လား"

"ဘယ်အိမ်ကိုလဲ"

"ကိုဇော်လွင်ဦးတို့အိမ်လေ..."

"ဒါကတော့ ပြန်ရမှာပေါ့"

"အဲဒါဆို ဒီလက်ဆောင်ယူသွားလို့ရတာပဲဟာ"

"ဟာ… ဦးကိုကိုကြီးနဲ့ ကျမ ဘာမှလည်း ရင်းနှီးတာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့"

"ဒါ… အရမ်းကြီးရင်းနှီးစရာ မလိုပါဘူးဗျာ"

"လိုတာပေါ့ရှင့်"

ကိုကိုကြီးက နဖူးကြောရှုံ့ကာ ခေါင်းကို ခါယမ်းနေ၏။ ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားသလို…

"ဩော်… မုတ်သုန်နဲ့ ကျွန်တော် နားလည်မှု လွဲနေကြတာ ထင်တယ်ဗျ"

"ဘာနားလည်မှုလွဲတာလဲ"

"ဒီလက်ဆောင်က မဝင်းဥမ္မာကို ကျွန်တော်ပေးမလို့ပါ။ မုတ်သုန်နဲ့ ကြုံလို့ ထည့်ပေးမလို့ပါ"

"ဩော်…"

ကိုကိုကြီးက ကြောင်မာန်ဖီသလို 'ခွီး'ခနဲ တစ်ချက်ရယ်၏။

"ဟိုတစ်နေ့ကပဲ ကျွန်တော် သင်္ဘောပေါ်က ပြန်ဆင်းလာပြီး သူ့အတွက်လက်ဆောင်မပါလို့ ကျွန်တော့်ကို ပွစိပွစိလုပ်နေသေးတယ်လေ။ အဲဒါ… လာပေးမလို့ အိတ်ထဲထည့်ထားတာ ကြာပြီ။ မအားသေးလို့ လှည့်မလာဖြစ်တာ။ လူနိုင်တစ်ယောက်ယောက်က အတင်းလုယူသွားမှာကိုလည်း စိုးရသေးတယ်။ ခု… မုတ်သုန်နဲ့အတွေ့မှာ တစ်ခါတည်း ပေးလိုက်မလို့"

"အဲဒါများ အစကတည်းက ရှင်းအောင် မပြောဘူး။ ကျွန်မကိုပေးတယ်အောက်မေ့လို့ ကျွန်မမှာ မူလိုက်ရတာ"

"အေးဗျာ… အားနာစရာကြီး။ မုတ်သုန် ယူရင်လည်း ယူလိုက်လေ"

"အလကားနောက်တာပါရှင်။ ကျွန်မတို့ ရန်ကုန်မှာလည်း ဒါမျိုးတွေ ရပါတယ်"

နှစ်ယောက်သား ရယ်ဖြစ်ကြလေသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်လည်း ရင်းနှီးလာသလို ခံစားလိုက်ကြရသည်။ ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံသင့်ဟု ကိုကိုကြီးက စဉ်းစားမိချိန်မှာပဲ မုတ်သုန်က ဦးသွားသည်။

"နေပါဦး…။ ဦးကိုကိုကြီးကို ကျွန်မတစ်ခု မေးပါဦးမယ်"

"ဘာများပါလိမ့်"

"ဟိုနေ့က ရှင်နဲ့စကားပြောတဲ့ ဦးတင်ထွန်းက ရှင်နဲ့ အတော်ရင်းနှီးသလား"

"အရင်းနှီးကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"အဲဒီလူကြီးက ပညာသည်ကြီးလား။ ဘာတွေ စွမ်းသလဲ"

"'ဟာ… ဒီလောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုဗျာ… ဒီလူကြီးက ကလေးမွေးရင် နာမည်မှည့်ပေးတာတို့၊ မဟာဘုတ်တိုင်ထူပေးတာတို့ လုပ်တာ။ နေမကောင်းတဲ့လူရှိရင် အင်္ဂဝိဇ္ဇာနည်းတွေနဲ့ ကုပေးတယ်။ အစီအရင်တွေ၊ အဆောင်လက်ဖွဲ့တွေ လုပ်ပေးတယ်။ ဦးရှင်ကြီးတွေ ဘာတွေ လိုက်တင်ပေးတယ်။ အဲဒီလိုမျိုးပါ။ သိပ်လည်း မစွမ်းပါဘူး။ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း သူကို အပြောင်အနောက် သဘောပေါင်းနေတာပါ။ အထင်တကြီး မရှိပါဘူး"

"ဟိုနေ့က တေးဝေဆိုတဲ့ လူကြီးကို နှိမ်နင်းဖို့ ရှင်တို့ ပြောနေတယ်လေ။ အထက်လမ်းနည်းနဲ့လား။ နတ်တိုက်၊ စုန်းတိုက်၊ မှော်တိုက် အဲဒါမျိုး နည်းတွေနဲ့လား"

"အာ... ကျွန်တော်က နောက်တာပါဗျာ"

"စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့ကွာ... ဘာတွေနဲ့ ပြောနေတယ်၊ နှိမ်နင်းဖို့ ဆိုတဲ့ကိစ္စကို စကားလမ်းကြောင်း ဦးတည်ထားတယ်။ ခုချိန်မှာ ဦးတေးဝေ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ရှင်တို့ နာမည်ကြီးသွားမှာပဲနော်"

"အောင်မလေး...။ မုတ်သုန်ပြောမှ ကြောက်တောင်လာပြီ။ နာမည်ပဲ ကြီးမလား၊ အမှုပဲ ပတ်မလား မသိဘူး"

"အဲဒီ... ဦးတေးဝေကို ဦးကိုကိုကြီး မြင်ဘူးလား"

"မြင်ဘူးတာပေါ့။ ရင်းတော့ မရင်နှီးပါဘူး။ စကားလည်း တစ်ခါမှ မပြောဖူးပါဘူး"

"သူကကော စွမ်းသလား"

"မသိဘူးလေ...။ ထူးခြားပုံရပါတယ်။ ပါဝါတစ်ခုခုတော့ ရှိသလိုပဲ။ သူ နေတာ ထိုင်တာကလည်း သီးသန့်ဆန်တယ်"

"သူလည်း ဦးတင်ထွန်းလိုပဲလား"

ကိုကိုကြီး မျက်ပြူးဆန်ပြာ ဖြစ်သွားသည်။

"တောက်တီးတောက်တဲ့...။ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး"

"ဒါဖြင့်... အဲဒီ ဦးတေးဝေကိုကော ဦးကိုကိုကြီးက ဘယ်လိုမြင်သလဲ"

"အား... အဲဒါတွေ ပြောရရင် အရှည်ကြီးပဲ"

ထို့နောက် ကိုကိုကြီးက ဦးအေးဆွေနှင့် တေးဝေတို့ သားအဖအကြောင်းကို မုတ်သုန်မသိသေးဘူး အထင်နှင့် အစအဆုံး ဇာတ်စုံဇာတ်ခင်း ပြောပြလေသည်။ မုတ်သုန်ကလည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အစအဆုံး ပြန်နားထောင်နေလိုက်သည်။ ပြီးမှ...

"ဒါဖြင့် ဦးအေးဆွေကုလို့ သေသွားတဲ့ ဦးမောင်သက်ဆိုတာ ဦးကိုကိုကြီးရဲ့ မွေးစားအဖေပေါ့"

"ဟုတ်တယ်...။ ကျွန်တော့် မိဘအရင်းတွေ ဆုံးပါးသွားကတည်းက သူကပဲ ကျွန်တော့်ကို မြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့တာ။ ကျွန်တော်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးပဲပေါ့"

"သူကုလို့ ဦးမောင်သက် သေသွားတယ်ဆိုတော့ ဦးကိုကိုကြီး အရမ်းစိတ်ဆိုးမှာပေါ့နော်"

"အဲဒီတုန်းကတော့ စိတ်ဆိုးတာပေါ့"

"ဒီလိုလေ...။ နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်ကလည်း သဘော်သားဘဝနဲ့ ကမ္ဘာပတ်လာတာဆိုတော့ အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတတွေ များလာတယ်။ ဒီလို ဆေးကုသမှုပုံစံတွေ ကမ္ဘာမှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိလာတယ်။ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့လည်း ပြောလို့မရဘူး။ ဥပမာဆိုပါစို့... စတင်လီခရစ်ပတာတို့၊ မာဂရက်အုန်းလာမီတို့၊ အာရီရဂို တို့အကြောင်းတွေကို ကျွန်တော် အံ့မခန်းကြားရတယ်။ လက်ထဲမှာ ပါဝါထည့်ပြီး ဆေးကုတာပါပဲ။ သူတို့ရဲ့ ဘဝမှာ လူအထင်လွဲခံရတာတွေ အများကြီးရှိတယ် ဆိုတာလည်း သိလာတယ်"

"ဦးအေးဆွေကို ခုတော့ စိတ်မဆိုးတော့ဘူး ဆိုပါတော့လေ"

"ခုတော့ သွေးလည်းနည်းနည်း အေးသွားပြီလေ...။ နောက်ပြီး ဦးအေးဆွေက ဆေးကုလို့ ပျောက်သွားတဲ့လူနာတွေလည်း ရှိခဲ့တာပဲ။ သူ့ကို အပြစ်ပုံချဖို့ ခက်တယ်။ နောက်ပြီး အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်အဖေက သမားတော်ကြီးတွေ လက်လျှော့ပြီးသား လူနာ၊ သူ့ဆီမသွားလည်း ဆုံးတာကတော့ ဆုံးမှာပါပဲ။ ဘာမှ မထူးတော့ပါဘူး"

"ဦးအေးဆွေ ကုပေးလို့ပျောက်တဲ့ လူနာတွေက ဒီမြို့မှာ ရှိသေးလား"

"ကျန်တဲ့သူတွေက ပြောင်းရွှေ့ကုန်ကြပါပြီ။ ဒီမြို့မှာ မရှိတော့ဘူး။ စိုက်ပျိုးရေးပစ္စည်းဆိုင်ပိုင်ရှင်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ သူကလည်း ဘာသာရေးအလုပ်ကိုပဲ ဇောက်ချလုပ်နေတော့ လောကီရေးကိစ္စမှာ သိပ်ဝင်မပါတော့ဘူး။ ဘာမှ သိပ်မပြောဘူး"

"ကျွန်မက ဦးတေးဝေနဲ့ ရင်းနှီးတယ်ရှင့်"

ကိုကိုကြီး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ မျက်လုံးမှေးသူဖြစ်၍ ပြူးကာမှ တော်ရုံကျသွားသည်။

"မဟုတ်ဘဲနဲ့"

"သြော်... ဟုတ်ပါတယ်ဆိုနေ"

ထိုသို့ အစချီကာ မုတ်သုန်က ဤမြို့သို့ သူမ ရောက်ပြီးနောက် တေးဝေနှင့် သူမတို့ တွေ့ကြုံဆက်ဆံ ခဲ့ရသမျှကို ပြန်ပြောပြရ၏။ နားထောင်ရင်း ဦးကိုကိုကြီး မျက်နှာက တည်လာသည်။ ပြုံးဖြဲဖြဲ နေတတ်သူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာတည်လာခြင်းက အရေးကြီးသောစကားကို နားထောင်နေရသည့် သဘောလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သူမစကားအဆုံးမှာ မုတ်သုန်က...

"ကဲ... ခု ကျွန်မပြောတာတွေကို ဦးကိုကိုကြီး ဘယ်လိုသဘောရသလဲ"

"ဘယ်လို သဘောရလဲဆိုတော့ ဒီလို သဘောရတယ်ပေါ့ဗျာ"

"ဒီလို ဆိုတာက ဘယ်လိုလဲ"

"ကျွန်တော်လည်း မပြောပြတတ်တော့ဘူး"

"ထားပါတော့။ ဒါ့ထက်... ဦးတေးဝေက ဦးကိုကိုကြီးကို သိသလား"

"အဲ... မပြောတတ်ဘူး။ မသိဘူးထင်တာပဲ"

"ခု ကျွန်မနဲ့အတူ လိုက်တွေ့ပြီး သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်ပါလား"

ကိုကိုကြီး တစ်ချက် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ...

"ဘာလဲ... မုတ်သုန်က အခု သူ့ဆီ သွားမလို့လား"

"အစကတော့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူး။ အခုမှ စိတ်ကူးရလာတာ။ ဦးကိုကိုကြီး လိုက်မယ်ဆိုရင် သွားကြရအောင်"

"ဘာသွားလုပ်မှာတုန်း။ အကြောင်းပြချက်ကို မေးတာ"

"ကျွန်မသူ့ဆီက စာအုပ်တစ်အုပ် သွားယူမလို့"

ကိုကိုကြီးက အတန်ငယ်စဉ်းစားပြီးမှ "ဒါဖြင့် သွားလေ" ဟုဆိုကာ သူက ဦးအောင်ထရပ်၏။ အအေးဖိုး ငွေရှင်းပေးပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ဦးတေးဝေ၏ အိမ်မဲကြီးရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ အိမ်မဲကြီးရှေ့ကို ရောက်တော့…

တေးဝေက ခြံဝမှာ ရပ်နေသည်။ သူစိုက်ထားသော အပင်များကို စစ်ဆေးလှေ့လာနေပုံရသည်။ မုတ်သုန်က စက်ဘီးဘဲလ်ကို တီးလိုက်မှ ငဲ့ကြည့်ပြီး အပြုံးအေးအေးဖြင့် မေးသည်။

"ဘယ်သွားကြမလို့လဲ"

မုတ်သုန်က ဦးကိုကိုကြီးကို မသိမသာ အကဲခတ်ရင်း ရဲရဲတင်းတင်း သွက်သွက်လက်လက်ပဲ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

"ဦးဆီကိုပဲ လာတာ"

"ကိစ္စပါလား"

"ဟုတ်…။ တဂိုးရဲ့ ကဗျာပေါင်းချုပ်ကို ဦးဖတ်ပြီးသွားရင် သမီး ဆက်ငှားမလို့"

"သြော်… အေး။ ဒီနေ့ ရက်စေ့သွားပြီ။ ဦးလည်း တော်ကြာ သွားအပ်မလို့ပဲ။ ခဏနေဦးနော်။ အိမ်ပေါ်မှာ တက်ယူလိုက်ဦးမယ်။ ဆရာမဒေါ်ဝါဆိုဖူးကိုကော ပြောပြီးပြီလား"

"ရပါတယ်…။ သမီး သူနဲ့ တွေ့ပြီးပြီ"

တေးဝေက သက်တောင့်သက်သာပဲ အိမ်ပေါ်တက်သွားသည်။ ကဗျာစာအုပ်ကို ကိုင်ပြီး ပြန်ဆင်းလာလျက် မုတ်သုန်ကို အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့်ပြောသည်။ ဤလိုမျိုးကျတော့လည်း သူ့မျက်နှာက နုပျိုလန်းဆန်း လှလေသည်။

"ဦး… ငယ်ငယ်တုန်းက သိပ်ကြိုက်ခဲ့တဲ့ ကဗျာတွေပဲ။ ခုလည်း ကြိုက်တုန်းပါပဲကွာ…။ သမီးလည်း ကြိုက်မှာပါ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ဦးလိုသာ တစ်မျိုးပြန်မခံရစေနဲ့"

"ရှင်… ဘာကိုပြောတာလဲဦး"

"သြော်… ဟိုတစ်နေ့က ဦး တောတန်းကလေးဆီကနေ အိမ်ပြန်အလာ၊ လမ်းမှာ စိတ်ကြည်ကြည် လင်လင် ရှိတာနဲ့ တဂိုးရဲ့ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ပြီး ပြန်လာတာ။ အဲဒါကို ဘေးလူတွေ အကုန်လုံးက ရှောင်ရှားကြတော့တာပဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဦးက ဘီလူးမန္တာန် ရွတ်ပါတယ်တဲ့ကွယ်"

✣ ✣ ✣

ငါခုတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။
ငါက. . .
အဲ့ဒီ အက်ကွဲကြောင်းထဲမှာ
ညပ်နေတဲ့ ဓားတစ်လက်ပါ။

(၁၁)

အိမ်ထဲမှာ မုတ်သုန် ကက်ဆက်နားထောင်ပြီး ငြိမ့်နေဆဲမှာ ယဉ်ကျေးနှင့် ရီရီတို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ကိုယ့်ကက်ဆက်သံနှင့် ညံနေသဖြင့် အပြင်မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေမှန်းပင် မသိ။ ဝင်းဥမ္မာက ကက်ဆက်ကို လာပိတ်သည်။

"အာ... အန်တီလေးကလဲ ဘာလဲလို့"

"အိမ်ရှေ့မှာ ယဉ်ကျေးနဲ့ ရီရီ ရောက်နေတယ်လေ"

"ဩော်... မသိလိုက်ဘူး။ လာပြီဟေ့... ငါလာပြီ"

အော်ဟစ်ပြီး ပြေးထွက်သွားလိုက်သည်။ ဝင်းဥမ္မာက မုတ်သုန်ရှုပ်ဖွထားသမျှကို လိုက်လံသိမ်းဆည်းရင်း အတွင်းခန်းထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ရီရီလွင်က မုတ်သုန်ကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်ပြီးမှ...

"နင်... အားလား"

"ဘာအလုပ်မှ မရှိဘဲ။ အားတာပေါ့"

"အဲဒါဆို ငါတို့ အပြင်သွားရအောင်"

"ဘယ်သွားမှာလဲ"

"လက်ဖက်သုတ် ချင်းသုတ်သွားစားရင်း စကားပြောတာပေါ့ဟာ"

နေ့လည်ခင်းဖြစ်၍ အရိပ်ကောင်းသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် သင့်တော်ပါလိမ့်မည်။ ဝင်းဥမ္မာက အတွင်းခန်းထဲမှ လှမ်းအော်၏။ အပြင်ဆိုင်မှာ သွားစားကြမည်ဆိုလျှင် သူစားရမည်မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်။

"နင်တို့ဟယ်…။ ပူက ပူနဲ့။ အိမ်မှာပဲ သုပ်စားကြပါလား"

"အပြင်ဆိုင်မှာက ပိုကောင်းတယ်"

ဝင်းဥမ္မာက သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မည်ဖြစ်၍ သိပ်မကျေနပ်ပါ။ သို့သော်…

"ကြွပေ့… ကြွ။ ရန်ကုန်မှာ ဘယ်လောက် ငတ်လာလဲ မသိဘူး"

မုတ်သုန်ကတော့ ဂရုမစိုက်ပါ။ ဝင်းဥမ္မာကို ပြောင်ပြပြီးနောက် ယဉ်ကျေးတို့နှင့် လိုက်ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းရောက်မှ…

"ဟဲ့… ဘယ်ဆိုင်သွားကြမှာလဲ"

ယဉ်ကျေးက မျက်နှာထားခပ်တည်တည်ဖြင့်…

"တစ်ဆိုင်ဆိုင်ပေါ့ဟာ"

လမ်းချိုးမှ အအေးဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် သူမတို့ ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ ဂျင်းသုတ်၊ လက်ဖက်သုတ် စသည်တို့ပါရသော အအေးဆိုင်ဖြစ်သည်။ မုတ်သုန်က…

"နင်တို့ နှစ်ယောက် ဘယ်သူ့ကို ဘယ်သူ ဝင်ခေါ်လာတာလဲ"

ရီရီလွင်က ပြတ်တောင်းတောင်းလေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

"အဲဒါတွေ မေးမနေနဲ့ မုတ်သုန်။ ခု နင့်သတင်းတွေကို နင်ပြန်ကြားရဲ့လား"

မုတ်သုန်က ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

"ငါ့သတင်းတွေ…။ ဟုတ်လား"

"အေး…"

"နင်နဲ့ ကိုကိုကြီး သတင်း"

"ဗုဒ္ဓေါ…။ နင်တို့ က ဘယ်လိုကြားလို့လဲ"

"အေး…။ အဲဒါတွေ နင့်အဒေါ်ရှေ့မှာ မပြောချင်လို့ နင့်ကို ဒီခေါ်လာတာ"

"ဘာ…"

မုတ်သုန်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ထိုင်လျက်အနေအထားမှပင် ဆတ်ကနဲဖြစ်သွားသည်။ ယဉ်ကျေးနှင့် ရီရီလွင်တို့ကို နားမလည်သလို ပြန်ကြည့်ရင်း စိတ်ရှုတ်ထွေးစွာဖြင့်…

"နင်တို့ ဘာတွေ ပြောနေကြတာလဲ။ ငါနဲ့ ကိုကိုကြီးနဲ့ ဘာအရှုပ်အရှင်းမှ မရှိဘူး။ ရှင်းအောင်ပြောစမ်း"

ယဉ်ကျေးက မေးဆတ်ပြသည်။ ရီရီလွင်က ပြောသည်။ မုတ်သုန်က စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး နားထောင်သည်။

“နင့်ကို ကိုကိုကြီးက လက်သည်းဆိုးဆေးတစ်ဘူး လက်ဆောင်ပေးတယ်တဲ့”

“အင်း... ဆက်ပြော”

“နင်က မယူဘူးလိုလို ငြင်းသေးတယ်တဲ့။ နောက်တော့ လက်ခံလိုက်တယ်တဲ့”

“အင်း...”

“နောက်တော့ ကိုကိုကြီးက နင့်ကို ခေါ်ထုတ်သွားတယ်တဲ့။ နင်လိုက်သွားတယ်တဲ့”

“အင်း...”

“ဒါပဲ...။ ကဲ... နင် ဘယ်ဘဝရောက်သွားပြီလဲ။ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်စဉ်းစား”

“နင်တို့ကို အဲဒါ ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“အဲဒါကို နောက်ထားပါဦး။ ခုနက အချက်တွေက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဒေါသဖြစ်လွန်းသဖြင့် မုတ်သုန် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကိုက်ထားရသည်။ ပြီးမှ...

“နင်တို့ကို ငါပြောပြမယ်”

ဖြစ်ပျက်သမျှ အစစကို ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သူမပြောသမျှကို နားထောင်ရင်း ယဉ်ကျေးမေနှင့် ရီရီလွင်တို့လည်း မျက်နှာအမူအရာများ အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲနေသည်။ (တေးဝေနှင့် ပတ်သက်သော၊ တေးဝေဆီ သွားသည်ဆိုသောအချက်များကိုမူ မုတ်သုန်က မလိုအပ်ဘူး ထင်သဖြင့် ထည့်မပြောသေး)

“အဖြစ်အပျက်က အဲဒါပဲ။ အခု အဲဒီလက်သည်းဆိုးဆေးဘူးက အန်တီလေးဆီမှာ”

“သြော်... အဲဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ်...။ ဒါထက် နင်တို့ကို အဲဒီစကား ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ငါတို့က တစ်ဆင့်ပြန်ကြားတာ”

“အေးပါ...။ အဲဒီသတင်းထုတ်လွှင့်တာ ဘယ်သူလဲလို့ ပြောစမ်းပါ”

သူတို့တွေ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီးမှ မဖြေချင် ဖြေချင်လေသံဖြင့်...

“သဇင်...”

“ဘာ...သဇင်။ သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားလား”

“ဟုတ်တယ်”

“တောက်... ယုတ်မာလိုက်တာ”

ယဉ်ကျေးနှင့် ရီရီက မုတ်သုန်ကို အားပေးနှစ်သိမ့်သော အကြည့်နှင့် ကြည့်နေကြသည်။

“အေး... ငါတို့ကလည်း မယုံပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နင့်ဘက်က ပြောတာကို ကြားချင်တယ်။ ပြီးတော့ အပြင်မှာ သတင်းတွေ ဒီလို ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကိုလည်း နင်သိထားစေချင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ခေါ်ပြောတာ”

“ပြောပြပါဦး။ သူက ဘယ်လိုခွင်ဆင်ပြီး ပြောတာလဲ”

“နင်တို့ရဲ့ မလှမ်းမကမ်းဝိုင်းမှာ သူရှိတယ်တဲ့”

"အင်း…"

"နင်တို့က မှွန်နေလို့ သူ့ကို မမြင်ကြတာတဲ့"

"အောင်မာ"

မုတ်သုန်ဒေါသက ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့ချေ။ လမ်းဘေးအအေးဆိုင်မှာမို့သာ ဤမျှ ထိန်းထားမိသည်။ အိမ်မှာသာဆိုလျှင် ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ပေါက်ခွဲလိုက်မိပြီ။ သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားသာ ရှေ့မှာရှိမည်ဆိုလျှင် မှုန့်မှုန့်ညက်ညက် ကြေလောက်ပြီ၊ ဒေါသရောင် ရဲရဲပြေးနေသော မုတ်သုန်၏ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ယဉ်ကျေးတို့ ရီရီတို့ပင် အနေရခက်နေကြသည်။

"သိပ်ဒေါသထွက်မနေနဲ့ မုတ်သုန်"

"ဟုတ်တယ် မုတ်သုန်…။ ခုချိန်မှာ နင် စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထား။ ဘာလုပ်မလဲ စဉ်းစား"

မုတ်သုန် စိတ်ကိုထိန်းပြီး ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားရ၏။ သို့သော် တရိပ်ရိပ်တက်နေသော ဒေါသက မပြေချင်သေး။ စကားပြောသံပင်လျှင် အနည်းငယ် တုန်ယင်နေသည်။

"ငါ့အန်တီလေး ဝင်ရှင်းလို့ မဖြစ်ဘူး။ ပွဲတွေ ပိုကြမ်းပြီး ပိုရှုပ်ကုန်မယ်။ တူမနဲ့ မြူစားချင်တာ ဖြစ်မှာပေါ့ဆိုတဲ့ အသံမျိုးထွက်လာရင် အန်ကယ်လေးကပါ ဒေါသူပုန်ထွက်တော့မှာ"

"အေး… အဲ့ဒါ ဟုတ်တယ်"

"ဦးကိုကိုကြီးကို ရှင်းခိုင်းလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ ပိုပွပြီး ပိုအသံထွက်သွားမယ်။ သူရှင်းမှ ပိုရှုပ်နိုင်တယ်"

"အေး… အဲ့ဒါလည်း မှန်တယ်"

"ဒါဖြင့် ငါဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ"

ရီရီလွင်က မဝံ့တဝံ့ဖြင့် အကြံပေးကြည့်သည်။

"ဦးတေးဝေက နင့်ကို သမီးလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်ပုံရတယ် သူ့ကို တိုင်ပါလား"

"အို… အဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေ"

"မဟုတ်ဘူးလေ…။ ငါလည်း ခေါင်းထဲပေါ်တာ ပြောကြည့်တာပါ"

"သြော်… နေနေ ငါစဉ်းစားမိပြီ"

ယဉ်ကျေးနှင့်ရီရီလွင် ဝမ်းသာသွားသည်။

"ဘာများလဲဟဲ့"

"ဆရာမလေးဆီ သွားမယ်။ ဒီအကြောင်းကို ပြောပြပြီး သူ့ဆီက အကြံဉာဏ်တောင်းမယ်"

"သြော်… အေး။ ဟုတ်တယ်… ကောင်းတယ်"

သူမတို့သုံးယောက် ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပြီး ဆရာမလေး၏ ဘုရားကျောင်းဆီ စက်ဘီးကိုယ်စီ နင်းထွက်လာခဲ့ကြသည်။ စိတ်လောနေသဖြင့် နေပူကြီးထဲမှာ မောရကောင်းမှန်း မသိနိုင်ကြ။ ကံကောင်းထောက်မစွာ ဆရာမလေးကလည်း ရှိနေသည်။ သူတို့ကို အပြုံးမွှေ့မွှေ့ဖြင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။

"ဒီကလေးမလေးတွေကွယ်…။ နေမပူကြဘူးလား"

"ရင်ထဲကအပူက ပိုကြီးနေလို့ ဆရာမရေ"

ထိုသို့ အော်ပြောပြီး စက်ဘီးထိုးရပ်လိုက်သူက ရီရီလွင်။ မုတ်သုန်ကလည်း သူ့အတွက် ဤမျှလောက် ပူပေးဖော်ရသော သူငယ်ချင်းများကို ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ ယခုအချိန်မှာ သူမကလည်း စိတ်ကို အတော်ထိန်းနိုင်နေပြီဖြစ်၏။

"သြော်… ဘာများဖြစ်လာကြလို့လဲကွယ်။ လာ… ထိုင်ထိုင်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာနေကြ။ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ ဦးပေါလုကလည်း အပြင်သွားတယ်။ လမ်းထဲက လက်တိုလက်တောင်း လာလုပ်ပေးတဲ့ ကောင်မလေးကလည်း သူ့အိမ် ပြန်သွားပြီ"

ဆရာမလေး သူမတို့ကို ရေသန့်ဘူးပဲ ထုတ်၍ ဧည့်ခံနိုင်သည်။ သူမတို့စားတတ်သည့် ဇီးထုတ်တို့၊ နေကြာစေ့တို့ကိုလည်း ဆရာမလေးက စားသည်မှ မဟုတ်ပဲလေ။ သို့သော် သူမတို့က ရေကိုပင် မသောက်အား ကြပါ။ မုတ်သုန် ဘာမှ မပြောရ။ ရီရီလွင်ကလည်း နံဘေးမှ နားထောင်။ ယဉ်ကျေးကပဲ ပြဿနာ အစအဆုံးကို ဆရာမလေး နားရှင်းသွားအောင် ပြောပြလိုက်သည်။

"အဲဒါ…သမီးတို့ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲလို့ ဆရာမလေးကို လာတိုင်ပင်တာ"

ဆရာမက သက်ပြင်းချသည်။ ပြီးမှ ချမ်းမြသောအပြုံးနှင့်…

"စိတ်ထဲက မေ့ထားလိုက်ကြပါတော့ကွယ်။ စေတန်နတ်ဆိုးရဲ့ လှည့်ဖျားမှုတစ်ခုထဲမှာ အားလုံးပါဝင် ကြရတာပါ။ ဆရာမက အမှန်တရားဘက်က ရှိနေမှာပါ။ ဆရာမက အမှန်တရားကို သိသွားပြီဆိုရင် ဒီမြို့က လူတွေလည်း သိသွားတော့မှာပါ။ အဲဒီကိစ္စကို စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ မထားနဲ့တော့… ဟုတ်လား။ အရင်လို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် အေးအေးလူလူသာ နေကြ"

"ဟင်…ဆရာမရဲ့ စကားက ဒီကိစ္စကို ဆရာမ သိပြီးသလိုကြီး"

"အင်း"

"ဘယ်သူပြောတာလဲ"

"သြော်… မုတ်သုန်ကို နားမလည်တဲ့ လူတွေဘက်ကပါ"

"သဇင်လား"

ဆရာမလေးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ရယ်နေသည်။

"ဟုတ်လား… ဆရာမ။ သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွား လာပြောတာလား"

ဆရာမလေးက ရယ်မြဲရယ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူမတို့ သဘောပေါက်သွားသည်။

"ဟာ… လက်ဖျားခါတယ်။ သူငယ်ချင်းထဲမှာတော့ အတော့်ကို မကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းပဲ"

သူမတို့ ဒေါသထွက်ကြရပြန်လေသည်။ ဆရာမလေးက ဓမ္မစာအုပ်ထဲမှ ကျမ်းချက်များကို ရွတ်ပြပြီး သူမတို့ကို ဆုံးမဖျောင်းဖျသည်။ ပြီးမှ လိုအပ်သော မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးသည်။

"မုတ်သုန်…။ သမီးကို မေးရဦးမယ်။ အဲဒီ အအေးဆိုင်ထဲက ထွက်တော့ သမီးနဲ့ ကိုကိုကြီးနဲ့ ဘယ်ကိုသွားကြတာလဲ"

"ခုနကတော့ မလိုအပ်သေးလို့ သမီး သူတို့ကို ထည့်မပြောထားတာပါ။ လက်ဆောင်ကိစ္စ ပြီးသွားတဲ့အခါကျတော့ သမီးက ဦးကိုကိုကြီးကို သူရယ်၊ ဦးတင်ထွန်းရယ် ဆက်စပ်မှုကို မေးကြည့်တယ်၊ အဲဒီမှာ…"

မုတ်သုန်က စုံစုံစေ့စေ့ ရှင်းပြလိုက်ရသည်။ ဆရာမလေးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်ပြီး…

"အဲဒါနဲ့ ကိုတေးဝေဆီ ရောက်သွားတယ် ဆိုပါတော့"

"ဟုတ်ကဲ့"

"သူတို့ချင်းတွေ့တော့ ဘယ်လိုနေသလဲ"

"ဦးကိုကိုကြီးက နည်းနည်း ရှိုးတိုးရှန့်တန့်ဖြစ်တယ်။ ဦးတေးဝေကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ ဦးကိုကိုကြီးကိုလည်း ဘယ်သူမှန်းသိပုံမပေါ်ဘူး"

"ကိုကိုကြီးက ကိုတေးဝေအပေါ် ဘယ်လိုသုံးသပ်သလဲ"

"စိတ်စွမ်းအားရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့။ ဦးတေးဝေက အိမ်နံရံမှာ စာတမ်းကလေးတွေ ကပ်ထားတယ်။ အဲဒါတွေက နိုင်ငံတကာ စိတ်စွမ်းအားပိုင်ရှင် ယူရီဂယ်လာရဲ့ နောက်ဆုံးကျင့်စဉ်ထဲက စာသားတွေတဲ့။ သူ အိမ်ပေါ်မှာ ကဗျာစာအုပ်တက်ယူတော့ သမီးတို့က အဲဒီစာသားတွေကို လှမ်းမြင်နေရတယ်။ ဦးကိုကိုကြီးက ဦးတေးဝေကို ဘယ်လိုမှ မမြင်ပါဘူး။ ရှင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖြုံတော့ဖြုံပုံရတယ်။ ဒါထက် ဆရာမ"

"ဟင်…"

"ဆရာမဆီကို ဦးတေးဝေ လာဦးမှာပဲ၊ သူ ဒီမြို့ကို ပြန်လာတာ ဘာလုပ်ချင်တာလဲဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ဆရာမ မေးကြည့်ပါလား။ ဆရာမမေးရင် သူဖြေမှာပါ။ ညာမယ့်လူမျိုးတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူးလေ"

"ဘာလုပ်ဖို့လဲ"

"ဩော်…အစကတည်းက ရှင်းရှင်းသိထားရင် ပိုကောင်းတာပေါ့ ဆရာမရယ်။ မဟုတ်ဘူးလား"

✥ ✥ ✥

လူတစ်ယောက်အတွက် (ဒါမှမဟုတ်) အားလုံးအတွက်
နောက်ဆုံးရိက္ခာ ဖြစ်ချင်ပါသေးတယ်။

(၁၂)

ညနေခင်းသည် အလင်းရိုးရီဖြင့် အေးလဲ့စပြုပြီ။ အိပ်တန်းပြန်စာသော ငှက်အချို့ပင်ကောင်းကင်မှာ အုပ်ဖွဲ့ပျံသန်းသွားတာကို မြင်ရပြီ။ ထိုအချိန်မှာမှ တေးဝေက ဆရာမလေး ဝါဆိုဖူးထံ ရောက်လာသည်။ သာယာသော ညနေခင်းမို့ အေးအေးဆေးဆေး လမ်းလျှောက်ရင်း ရောက်လာပုံရပါသည်။

ဝါဆိုဖူးက ဘုရားဝတ်ပြုနေသဖြင့် သူ ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လိုဝင်လာမှန်း အတိအကျတော့ မသိလိုက်ပါ။ ဘုရားဝတ်ပြုပြီး ပြန်အလှည့်မှာ သူ့ကို လှမ်းမြင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက ဘုရားကျောင်းနံရံမှာ လောလောလတ်လတ် ရေးကပ်ထားသော စာသားများကို လှည့်ပတ်ဖတ်ရှုရင်း လှျို့ဝှက်သောအပြုံးတစ်စကို ပြုံးနေသည်။

“ကိုတေးဝေ…ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“အခုပဲ ရောက်တာပါ။ အနှောက်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်သွားသလား မသိဘူး”

“မဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်မလည်း ဒီနေ့အဖို့ရာ အလုပ်တွေ ပြီးနေပါပြီ။ ဦးပေါလုက အပြင်က ပြန်မလာသေးလို့ စောင့်နေတာ”

“သူ့မှာ သော့ပို မရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ်။ မှာစရာလေးတွေလည်း ရှိနေလို့ စောင့်နေတာ”

ထိုအချိန်မှာပဲ စက်ဘီးကို အားကုန်စီးလာပုံပေါ်သော ဝတုတ်တုတ်ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဘုရားကျောင်းထဲသို့ ကသောကမျော ဝင်ရောက်လာကာ…

"ဆရာမ ဆရာမ"

ဝါဆိုဖူးပင် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။

"ဟဲ့...ဘာလဲ။ ဩော်...သဇင်"

"ဟုတ်ကဲ့။ သဇင်... သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားပါ"

"ဘာများဖြစ်တာလဲကွယ်။ မျက်နှာမှာလည်း ချွေးတွေနဲ့"

"ဟို... မိန်းမ၊ မုတ်သုန်ပေါ့"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"သမီးနောက်ကို စက်ဘီးနဲ့ လိုက်လာလို့ မနည်းနင်းပြေးလာရတယ်"

"ကွယ်... ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ"

"မသိဘူးလေ...။ သမီးနောက်ကို ကမူးရှူးထိုး လိုက်လာလို့ အတင်းနင်းပြေးရတာ။ သူက ဒီမြို့ကလမ်းတွေကို သမီးလောက် မကျွမ်းကျင်လို့ ပြတ်ကျန်ခဲ့တာ။ ဒါတောင် နောက်ကနေ လှမ်းအော်နေသေးတယ်"

"ဘယ်လိုအော်တာလဲ"

"သူနဲ့... မတွေ့စေနဲ့တဲ့။ တွေ့လို့ကတော့ လက်ဝါးပဲတဲ့"

ဝါဆိုဖူး ရယ်ချင်သွားမိသည်။

"ဩော်... သဇင်ရယ် သမီးကတောင် မုတ်သုန်ထက် လူကောင်ထွားသေးတယ်"

"သူက ဂျူဒိုတတ်တယ်တဲ့ ဆရာမရဲ့"

သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားကို မုတ်သုန်က ကိုင်ပေါက်နေဟန်ကို မြင်ယောင်မိပြီး ပိုရယ်ချင်လာမိပြန်သည်။

"သမီးကလည်း သူ မကြိုက်တာတွေကို လျှောက်ပြီးမပြောနဲ့ပေါ့ကွယ်"

"သမီးက မြင်တာကို ပြောတာပဲလေ"

"အမြင်အတိုင်းက အမှန်မဟုတ်ဘူးကွယ့်။ စကားဆိုတာ အရမ်းမပြောရဘူး"

ထိုအခိုက်မှာပဲ သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားက တေးဝေကို မြင်သွားသည်။ အစကတည်းက မြင်ပြီးသားပါ။ သို့သော် အခုမှပဲ တေးဝေကို တေးဝေမှန်းသိသွားပုံရသည်။ မျက်နှာပျက်သွားပြီး ချက်ချင်းဆိုသလိုပင်...

"ဆရာမ... သမီးပြန်ဦးမယ်"

"အေး... အေး။ ကောင်းကောင်းသွားနော်"

"ဟုတ်"

စက်ဘီးဖြင့် ကပျာကယာ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ သူမကို ငေးကြည့်ပြီး ခပ်နွဲ့နွဲ့ရယ်ကာ ဝါဆိုဖူး ကျန်ခဲ့သည်။ တေးဝေကို လှည့်ကြည့်တော့ သူက သူမတို့ဖြစ်ပျက်နေတာကို စိတ်ဝင်စားပုံမရချေ။ သူ ဘာမှမသိလိုက် မကြားလိုက်သလိုရှိ၏။ သူမကပဲ စကားစကို ပြန်ပျိုးပေးလိုက်သည်။

“ကိုတေးဝေ။ ခု ဒီကို လာတာ ကိစ္စပါသေးလား”

“အင်း... ကျွန်တော် ငှားထားတဲ့စာအုပ်ကို မုတ်သုန်လာယူသွားတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း လာပြောတာ”

“သြော်... အဲဒါ ကျွန်မသိပါတယ်။ မုတ်သုန် ပြောပြီးပြီ”

“အခု... ကျွန်တော် စာအုပ်ငှားလို့ ရဦးမလား”

“စာကြည့်တိုက်က ပိတ်သွားပြီ။ နက်ဖြန်မှ လာခဲ့ပါလား”

ထိုအချိန်မှာပဲ စက်ဘီးကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ နင်းလာပုံရသော ဆံပင်ဖားလျားလူငယ်တစ်ယောက်က ဘုရားကျောင်းထဲသို့ ခပ်သွက်သွက်ဝင်ရောက်လာကာ...

“ဆရာမ ဆရာမ”

“ရှင်... ဘယ်သူလဲ။ သြော်... ကိုကိုကြီးပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော်ပါ ဆရာမ”

“ချွေးတွေ သံတွေနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“ဒီကို သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွား လာသွားသေးတယ် မဟုတ်လား”

“လာသွားတယ်။ ပြန်သွားပြီလေ”

“သူဘယ်ကို ပြန်သွားတာလဲ”

“သူ့အိမ်ကို ပြန်သွားတာနေမှာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တောက်... လွဲသွားတာနာတယ်။ ဆရာမ သူ့ကို ကြည့်ပြောထားဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆို”

“စကားတွေကို ဟိုလျှောက်ပြော သည်လျှောက်ပြောနဲ့”

“သြော်...သူ့အကျင့်ကို ကိုကိုကြီးလည်း သိသားနဲ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဆရာမရယ်။ သူ့ကို ပြောထားလိုက်”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့ မတွေ့စေနဲ့၊ တွေ့ရင်တော့ လက်သီးပဲလို့”

ထိုသို့ပြောအပြီးမှာ ကိုကိုကြီးကလည်း တေးဝေကို လှည့်ကြည့်ပြီးတေးဝေမှန်း သိသွား၏။ မျက်နှာအမူအရာ ပြောင်းသွားကာ ဆိုင်းမဆင့်၊ ဗုံမဆင့် နှုတ်ဆက်စကားဆိုသည်။

“ကဲ...ဆရာမ။ ဒါဖြင့် ကျွန်တော် သွားဦးမယ်”

“ဘယ်သွားမှာလဲ”

“သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားက လွတ်သွားပြီပဲ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကိုပဲ သွားရတော့မှာပေါ့”

“သွား... သွား... ကောင်းကောင်းသွား။ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ မထားနဲ့။ အခန့်မသင့်ရင် ဒါမျိုးတွေက ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ သွေးပူနေချိန်မှာ ဘာကိုမှ အရမ်းကာရော မလုပ်နဲ့”

ကိုကိုကြီး စက်ဘီးပေါ် လွှားကနဲတက်ကာ ထွက်သွား၏။ သူထွက်သွားမှပဲ ဝါဆိုဖူးလည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိလေသည်။ တေးဝေကိုလည်း လှည့်ပြောဖြစ်၏။

"သူတို့ လူငယ်တွေနဲ့နေရတာလဲ အဲဒီလိုပဲ ကိုတေးဝေရယ်"

"ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ"ဟု တေးဝေက မမေးပါ။ စိတ်ဝင်စားဟန်လည်း မရှိပါ။ ဝါဆိုဖူးရယ်သဖြင့် သူကလည်း လူမှုရေးအရ ရောရောနှောနှော လိုက်မရယ်ပါ။ သူ့ဘာသာ ခပ်တည်တည်ပဲ ဖြစ်၏။ တစ်ခွန်းပဲ ပြောသည်။

"မှတ်သုန်စာအုပ်လာယူတုန်းက အဲဒီလူလည်း ပါတယ်"

"အင်း... ဟုတ်တယ်။ မှတ်သုန်ပြောတယ်"

အချိန်ဆွဲနေ၍ မဖြစ်တော့သဖြင့် ဝါဆိုဖူးက လိုရင်းအချက်ကို စကားလမ်းကြောင်းရတော့သည်။

"ကိုတေးဝေကို ကျွန်မမေးချင်တာရှိတယ်"

"အင်း"ဟု စိတ်မပါသလို အသံပြန်ပြုသည်။

"ကိုတေးဝေရဲ့အိမ်မှာ ယူရီဂယ်လာရဲ့ စိတ်စွမ်းအင်ကျင့်စဉ်တွေကို စာတမ်းကပ်ထားတယ်ဆို"

"ဟုတ်တယ်"

"ကျွန်မလာတုန်းက မရှိပါဘူး"

"နောက်မှ..."

"ကိုတေးဝေ ကျင့်တာလား"

"အင်း... ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ အခု ဒီဘုရားကျောင်းနံရံမှာ ကပ်ထားတဲ့စာသားတွေကလည်း ယူရီဂယ်လာရဲ့ ကျင့်စဉ်စာအုပ်တွေထဲက စာသားတွေပဲ။ ဆရာမလေးက ဘာလို့ကပ်ထားတာလဲ"

"စာသားတွေက မကောင်းလို့လား"

"ကောင်းပါတယ်"

"အကောင်းတရားပဲဟာ...။ ဘုရားဝတ်ပြုမယ့် သူတွေကို အားပေးနှိုးဆော်ရာရောက်အောင် ကပ်ထားကြည့်တာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုပဲ ပြောမလို့ပါ"

ဝါဆိုဖူး နှုတ်ခမ်းစေ့ရုံ ပြုံးလိုက်သည်။

"မထင်ရဘူး...။ ရှင်ကလည်း တော်တော်စကားတတ်တာပဲ"

"မတတ်ပါဘူး"

"တတ်တာပေါ့ရှင်"

"မတတ်ပါဘူးဗျာ"

"ကဲ... ထားပါတော့။ အခုမှ တကယ့်မေးခွန်းကို မေးတော့မယ်"

“မေးလေ”

“ရှင်… ဒီမြို့ကို ပြန်လာပြီး ဘာတွေလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားလဲ”

“ကျွန်တော့ ဂီတအလုပ်တွေကိုပဲ ကျွန်တော်လုပ်မှာပေါ့”

“အဲဒါကိုပဲ အကျယ်သိချင်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့ သိချင်တာလဲ”

“ခုဆို ကျွန်မတို့ချင်းက မိတ်ဆွေတွေဖြစ်နေကြပြီလေ။ ရှင့်အကြောင်း ကြောက်စရာကောင်းလှတဲ့ ကောလဟာဋ္ဌတွေက ဒီမြို့မှာ ပျံ့နေတယ်။ ရှင့်အကြောင်း ကျွန်မ နည်းနည်းပါးပါး သိထားသင့်တယ်ထင်လို့။ ကျွန်မ စပ်စုနေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

သူက အဝေးဆီတစ်ချက်မျှော်ကြည့်ပြီးမှ…

“အင်းလေ… အဲဒါလည်း ဟုတ်တာပါပဲ။ ဒီလိုဗျာ…။ ကျွန်တော်က ငယ်ငယ်ကတည်းက အနုပညာ ဝါသနာပါတယ်။ အနုပညာထဲမှာ ဂီတ။ ဂီတထဲမှာမှ စန္ဒယားကို အရမ်းဝါသနာပါတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေကလည်း အားပေးတယ်။ ဂီတသမားတွေကို ကျွန်တော် လေးစားအားကျတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဆရာမလေး စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ ဂီတသမား မိုးဇတ်ဟာ ဘယ်လောက်နာမည်ကြီးသလဲ။ သူ့ရဲ့ Magic Fluit ဆိုတဲ့ ဂီတဇာတ် ခြိမ့်ခြိမ့်သဲသဲ အောင်မြင်နေချိန်မှာ သူ ဆင်းဆင်းရဲရဲ သေဆုံးရတယ်။ ဆောင်းတွင်းကြီး… မိုးတွေရွာတဲ့ ချမ်းချမ်းစီးစီးရက်တစ်ရက်မှာ လက်တစ်ဆုပ်စာ သူငယ်ချင်းတစ်စုကပဲ သူ့ရုပ်အလောင်းကို ဘုရားကျောင်းကို လိုက်ပို့ပေးကြတယ်။ အဲဒီကနေ သုသာန်ဆီကိုကျတော့ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ကြတော့ဘူး။ ခွေးတစ်ကောင်ကပဲ လိုက်လာတယ်။ သီးသန့်မြေကွက်မှာ မြှုပ်ဖို့ ငွေမရှိဘူး။ ဆင်းရဲသားသင်္ချိုင်းမှာပဲ မထင်မရှား မြှုပ်ရတယ်။ မြှုပ်တဲ့နေရာကို သင်္ချိုင်းစောင့်ကပဲ သိတယ်။ မရှေးမနှောင်းမှာပဲ သင်္ချိုင်းစောင့်က ကွယ်လွန်သွားတော့ သူ့အလောင်းကို ဘယ်မှာ မြှုပ်ထားသလဲ ဆိုတာကိုတောင် ခုဘယ်သူမှ မသိကြတော့ဘူး”

အနီးအပါးမှ ပြောနေခြင်းဖြစ်သော်လည်း သူ့အသံက အဝေးကြီးမှ လာနေသလိုလို။

“ Nabucco တို့ Aida တို့လို ဂီတပြဇာတ်တွေကို ကမ္ဘာကြီး ခြောက်ခြားသွားနိုင်အောင် တီးဖွဲ့ပြ နိုင်ခဲ့တဲ့ ‘ဗာဒီ’ ကိုကြည့်ဦး။ အီတလီနိုင်ငံကို ပြင်သစ်နဲ့ ဩစတြီးယားတို့ ရက်ရက်စက်စက် အပြိုင် လုယက်တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်နေကြချိန်မှာ သူ့ကို မွေးလာခဲ့တာ။ ရွာသူရွာသားတွေ ပိုးစိုးပက်စက် အသတ်ဖြတ်ခံနေရချိန်မှာ သူ့အဖေနဲ့အမေက လသားကလေးသာရှိသေးတဲ့ ဗာဒီကို ရင်ခွင်ထဲပိုက်ပြီး ဘုရားကျောင်းက ခေါင်းလောင်းမျှော်စင်အောက်မှာ ပုန်းနေခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်ကသာ အသတ်ခံခဲ့ရရင် ဒီတေးသွားကို ကမ္ဘာကြီးက ကြားခွင့်ရလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ထို့နောက် သူက သူ့အိတ်ကတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်သည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ဟောင်းနွမ်းနေသော ဓာတ်ပုံကလေးတစ်ပုံကို ဝါဆိုဖူးအား ထုတ်ပြ၏။

“ဒီပုံကို ကြည့်စမ်းပါ”

ဝါဆိုဖူး ဆွဲယူကြည့်လိုက်၏။ မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ မဟာနဖူး၊ မျက်လုံးကောင်းကောင်း၊ နှာတံကောင်းကောင်း ပိယိသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းများနှင့် လူငယ်တစ်ယောက်၏ ကိုယ်တစ်ပိုင်းပုံ။ အထူးသဖြင့် မျက်လုံးများက တောက်ပနေကြသည်။ ထိုဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး ဝါဆိုဖူးစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးတစ်မည် ခံစားလိုက်ရသည်။

သူက မထီတရီအပြုံးနှင့် မေး၏။

"ဘာထူးခြားလဲ"

"ဘာကို မေးတာလဲ"

"ဒီဓာတ်ပုံကို မြင်တော့ ဆရာမလေးရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားရသလဲ"

"ရှင်နဲ့ အတော်တူတာပဲလို့ ခံစားရတယ်"

"ဟုတ်တယ်…။ ကျွန်တော်နဲ့ ရုပ်ချင်း အတော်တူတယ်"

"သူက ဘယ်သူလဲ"

"သူက ဖရန့်ဇ်လစ်…တဲ့။ ကမ္ဘာကျော် စန္ဒယားဆရာတစ်ယောက်ပဲ"

"သြော်…"

"ရာမှရှားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဟန်ဂေရီတီးလုံး(၁၄)မျိုးကို ပြင်ဆင်ဆန်းသစ်ပြီး ရေးဖွဲ့ခဲ့တယ်။ စန္ဒယားခလုတ်တွေကို ပြောင်းလဲပြီး အသုံးချသွားတယ်။ ခရိုမက်တစ်စကေးနဲ့ ပတ်သက်တာပါ။ အသံအတွဲအစပ်တွေကို ထိုးထောက်တီထွင်သွားတဲ့ တစ်ခေတ်တစ်ယောက် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးပေါ့။ သူနဲ့ ကျွန်တော်မှာ တူတဲ့အချက်ကလေးတွေ ရှိတယ်"

"ပြောစမ်းပါဦး"

"ပထမဆုံးတစ်ချက်က ခုနကပြောသလို ရုပ်ချင်းတူတာပေါ့ဗျာ"

"အင်း"

"နောက်တစ်ချက်ကတော့ ဂီတအနုပညာကိုကော၊ ဘာသာရေးကိုကော စိတ်ညွတ်တာချင်း တူတယ်"

"ရှင်က ဘာသာရေးကို စိတ်ဝင်စားလို့လား"

"အင်း…ဘုန်းကြီးဝတ်ချင်စိတ် အရမ်းရှိတယ်။ ဒါတွေ…ထားလိုက်ပါတော့။ ဖြစ်လည်း မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး"

"အင်း…အင်း။ ကျန်တဲ့အချက်တွေ ဆက်ပြောပါဦး"

"တစ်ချက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဂီတနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တီထွင် ဆန်းသစ်ချင်တာချင်းတူတယ်။ ရိုးရိုးတန်းတန်း တီထွင်ဆန်းသစ်ချင်တာမျိုး မဟုတ်ဘူးနော်။ ထူးထူးခြားခြားကြီးကို တီထွင်ဆန်းသစ်ပစ်ချင်တာ"

"ရှင်ကကော တီထွင်ဆန်းသစ်ပြီးပြီလား"

"နည်းနည်းပါးပါးပေါ့"

ထို့နောက် သူက သူမကို အမှတ်မထင် မေးခွန်းပြန်ထုတ်သည်။

"ဆရာမလေး စန္ဒယား တီးတတ်သလား"

"နည်းနည်းပါးပါးပါပဲ"

သူက စန္ဒယားရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ စန္ဒယားအဖုံးကို ဖွင့်ပြီး အဖြူအနက် ခလုတ်များကို သွေးဆာနေသော ဘီလူးတစ်ကောင်လို တရှိုက်မက်မက်ကြည့်သည်။ ဝါဆိုဖူး မမိုတ်မသုန် လိုက်ငေးနေမိသည်။

ဖြူသွယ်ရှည်လျားသော သူ့လက်ချောင်းများက စန္ဒယားခလုတ်တွေအပေါ်မှာ ပြေးလွှားသွားသည်။

"အို"

ဝါဆိုဖူး အာမေဋိတ်သံပြုမိ၏။ ကြောက်ခမန်းလိလိ ကောင်းမွန်သော စန္ဒယားလက်သံပါလား။ သို့သော် သူက မိုးပြေးတစ်ပြိုက် ရွာသကဲ့သို့ တီးချလိုက်ခြင်းမျှသာဖြစ်ပြီး စန္ဒယားအဖုံးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

ပြီး... ဘာမှမဟုတ်သလို ဝါဆိုဖူးကို စကားဆက်ပြောသည်။

"ဒါပေမဲ့ အခုလောလောဆယ်မှာတော့ ကျွန်တော် ဗီသိုဗင်နဲ့ တူနေပြန်တယ်ဗျ"

"ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"တောစပ်နားက အိမ်ကလေးဆီ ရောက်နေတယ်လေဗျာ။ ဂီတသံစဉ်တွေ တီထွင်ဖို့ တောငွေ့၊ တောင်ငွေ့တွေကို ခံစားနားစွင့် နေတယ်ပေါ့လေ။ ဗီသိုဗင်မှာလည်း အဲဒီအကျင့်ရှိတယ်။ သူ့ရဲ့ ဆင်ဖိုနီနံပါတ်(၆)ဟာ တောငွေ့တောင်ငွေ့တွေလွှမ်းတဲ့ အဖွဲ့အနွဲ့ပေါ့။ အရမ်းကောင်းတယ်"

"ဒါဖြင့် ရှင်က ဂီတသံစဉ်သစ်တွေကိုရှာဖို့အတွက် ဒီတောစပ်က အိမ်ကို ရောက်ရတာပေါ့။ ဟုတ်လား..."

"ဟုတ်တယ်...။ ဒီအတွက် ရောက်လာတာ။ ဒီအလုပ်ကိုပဲ လုပ်မယ်"

စကားစ ပြတ်သွားကြသည်။ အတန်ကြာမှ ဝါဆိုဖူးက ခပ်တိုးတိုး မေးမိ၏။

"လမ်းစတွေ့ပြီလား"

"လမ်းစ...။ ဟုတ်လား"

"ဟိုလေ... တီထွင်ဖို့အတွက် လမ်းစကို ပြောတာ"

"လမ်းစက တွေ့ပြီးသားပါ။ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ မပြီးဆုံးသေးတဲ့ အလုပ်ကို ကျွန်တော် ဆက်လုပ်မယ်"

"ရှင်..."

"နားရှုပ်သွားပြီလား။ ဥပမာပေးမယ်ဗျာ...။ ဘီလူးတစ်ကောင်တီးတဲ့ စန္ဒယားလက်သံက ဘယ်လိုရှိမယ် ထင်သလဲ"

"ရှင် တီထွင်ချင်တာ အဲဒါမျိုးလား။ ဘီလူးဂီတ၊ ဘီလူးသံစဉ်လား"

"ဟုတ်တယ်။ အရမ်းထူးခြားလိမ့်မယ်"

ဝါဆိုဖူးကလည်း ကြောင်ငေးငေးဖြင့် သံယောင်လိုက်ပြောမိ၏။

"ဟုတ်တယ်...။ အရမ်းထူးခြားလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့..."

"ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ"

စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ခြောက်ကပ်ကပ် မေးလိုက်မိသည်။

"ရှင်... ရှင် လုပ်နိုင်ပါ့မလား"

သူက ဘာမှမပြော။ အသိရခက်သော အပြုံးတစ်စနှင့် ဘုရားကျောင်းနံရံမှာ ကပ်ထားသော စာသားများကို တစ်ကြောင်းချင်း လိုက်ဖတ်နေသည်။

၁။ ပြီးစီးအောင်လုပ်ရမယ်။ ငါ ပြီးစီးရမယ်။ ဆုံးခန်းတိုင်အောင် ငါလုပ်မယ်။ ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်။

၂။ ငါ ဒီအထိရောက်ပြီးပြီ။ ဘယ်သူကဖြစ်ဖြစ် ဘယ်အရာကဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကို တားဆီးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

၃။ အဆိုးမြင်ဝါဒဟာ သတ္တိကြောင်သူတွေအတွက်ပဲ ဖြစ်တယ်။ ငါက သတ္တိရှိတယ်။

၄။ ငါဟာ အကောင်းဆုံးနှင့် ထိုက်တန်တယ်။ အကောင်းဆုံးကို ငါတောင်းဆိုမယ်။ အဲဒါထက်နည်းပြီး ငါလက်မခံဘူး။

၅။ ဒါဟာ ငါ့ဘဝပဲ။ ငါ့ဘဝကို ငါပျိုးထောင်မယ်။

၆။ ကျရှုံးရင် ငါ့ကိုယ်ငါ ခွင့်လွှတ်မယ်။ ငါနောက်ထပ်တစ်ကြိမ်မှာ အောင်မြင်မယ်လို့ အမြဲယုံကြည်တယ်။

၇။ ဆင်ခြေစကားတွေရဲ့နောက်မှာ ငါမပုန်းခိုဘူး။

၈။ ငါ အကောင်းဆုံးကိုလုပ်ပြီး အဲဒီအတွက် ဂုဏ်ယူနေမယ်။

၉။ ငါ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ ငါ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘယ်သူမှ မပြင်နိုင်ဘူး။

၁၀။ ပန်းတိုင်ဆီရောက်အောင် သွားပြီးမှ ငါ့ကိုငါ ပျော်ရွှင်ခွင့်ပြုမယ်။

ပန်းတိုင်ဆီရောက်သွားပြီးမှ ငါ့ကိုငါ ပျော်ရွှင်ခွင့်ပြုမယ်။

ပန်းတိုင်ဆီရောက်အောင်သွားပြီးမှ ငါ့ကိုငါ ပျော်ရွှင်ခွင့်ပြုမယ်။

✣ ✣ ✣

လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆော့ကစားချင်လို့
ပုလင်းထဲ ဝင်ပုန်းမိပါတယ်
ဘယ်သူက…
ဖော့ဆို လာပိတ်သွားမှန်း မသိဘူး။

(၁၃)

တစ်ညနေခင်းမှာ ဝင်းဥမ္မာနဲ့အတူ မုတ်သုန်လည်း အိမ်အတွက် စားသောက်ဖွယ်ရာများ ဝယ်ရန် ဈေးသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ မြို့ငယ်ကလေး၏ ညနေခင်းဈေးသည် အေးအေးချမ်းချမ်းနှင့် စည်ကားနေပါသည်။ အော်သံခေါ်သံများ၊ ခြင်းတောင်းတန်းလန်း၊ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်တဂွမ်းဂွမ်းနှင့် လူများကြားမှာ မုတ်သုန်လည်း ဟိုငေးသည်ငေးနှင့် လိုက်ပါလာသည်။

ဈေးထဲမှာ ကိုယ်စားချင်တာကို လိုက်ရှာဝယ်ရတာ ပျော်စရာတော့ကောင်းပါသည်။ သို့သော် ကြာတော့လည်း ညည်းစီစီ ဖြစ်လာ၏။ ပါလာသော ခြင်းတွေ အိတ်တွေ ပြည့်ပြီးမှ ဝင်းဥမ္မာက…

“ပြန်ကြမယ်။ ဆန်တစ်အိတ် ဝင်ဝယ်မယ်”

ဝယ်နေကျဆန်ဆိုင်မှာ ဆန်တစ်အိတ်ဝင်ဝယ်သည်။ ဘယ်လိုဆန်အိတ်မှန်းတော့ မုတ်သုန်မသိ။ အပျိုလေးမို့လို့ မသိတာဟု မုတ်သုန်က ဂုဏ်ယူသည်။ အအိုကြီးဖြစ်သော ဝင်းဥမ္မာကတော့ သိကောင်း သိပါလိမ့်မည်။ ခေါ်နေကျ ဆိုက်ကားသမားကို ခေါ်၏။ ဆန်အိတ်နှင့်တကွ ဈေးဝယ်ပစ္စည်းများအားလုံးကို ဆိုက်ကားနှင့် တင်ပေးလိုက်မည် ဖြစ်သည်။

သူမတို့က စက်ဘီးကိုယ်စီနှင့် နောက်မှ လိုက်သွားရုံပဲ။

ဆိုက်ကားပေါ် ဆန်အိတ်တင်ချိန်မှာ ပြဿနာက စတော့သည်။

“ဟာ… ဆိုက်ကားကို ကျွန်တော်နင်းနိုင်တယ်။ ဆန်အိတ်ကို ကျွန်တော် မ'မ'နိုင်ဘူး အစ်မ”

ဝင်းဥမ္မာဒေါပွတော့သည်။

"ဟဲ့… နင်'မ'မှ ဖြစ်မှာပေါ့ ကျော်ဇောရဲ့။ ငါက'မ'ရမှာလား"

"အစ်မကလည်း တကယ်ပြောတာပါ။ ကျွန်တော့်လက်က အဆစ်ပြုတ်ထားလို့ တစ်ဂိတ်လုံးမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ရှိတာ အစ်မရဲ့"

"ငါကလည်း ဒီအိတ်ကလေးကို ဆိုက်ကားပေါ်တင်ရုံနဲ့တော့ အထမ်းသမား မခေါ်နိုင်ဘူးဟေ့"

ဝင်းဥမ္မာတို့အသိ ကဗျာဆရာတစ်ယောက် အနားသို့ ရောက်လာပါသည်။ မုတ်သုန်၏အလှကို မော်ဒန်ကဗျာတစ်ပုဒ်လိုဖတ်ရင်း ဝင်းဥမ္မာကို မေး၏။ ကာရန်မပါသော်လည်း ရစ်သမ်ပါသော အသံဖြစ်သည်။

"ဘာဖြစ်နေတာလဲ အစ်မ"

အားကိုးရပြီဟူသော သဘောနှင့် ဝမ်းသာအားရ လှည့်ကြည့်ပြီးမှာ ဝင်းဥမ္မာ စိတ်ပျက်သွားတာကို မုတ်သုန် တွေ့ရသည်။

"သြော်… မေတ္တာဘွဲ့ကဗျာလေးတွေရေးတဲ့ ကလောင်ဆီလူး မောင်နီဦးကိုး"

"အစ်မကလဲ…"

"ငါ ဒီဆန်အိတ်ကြီးကို ဆိုက်ကားပေါ်တင်မလို့"

ဆန်အိတ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ကလောင်ဆီလူး မောင်နီဦးက ချောချောမောမောပင် တွန့်သွားသည်။

"ကျွန်တော် နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး"

"သိပါတယ် သိပါတယ်။ သွားတော့"

"ကျွန်တော့လက်တွေက ချောမွေ့လွန်းနေတော့…"

"သွားတော့ဆို…"

မောင်နီဦးဆိုသူက မုတ်သုန်ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ဒေါက်တာ အောင်ကောင်းမြစ်ဆိုသော အားကောင်းမောင်းသန် ယောကျာ်းကြီးတစ်ယောက် နံဘေးမှ လျှောက်လာတာကို ကြုံ၏။ သို့သော် ဒေါက်တာကြီးတစ်ယောက်ကိုတော့ ဆန်အိတ်ဆွဲမခိုင်းရမှာ အားနာစရာကောင်းနေသဖြင့် ဘာမှ မပြောဖြစ်၊ ဒေါက်တာ အောင်ကောင်းမြစ်ကလည်း သူအတွေးနှင့်သူ သူမတို့ကို ကျော်ဖြတ်ပြီး 'လေလည်ခြင်းသီအိုရီ'ကို စဉ်းစားသွားသည်။

"ဦး… ဦး"

မုတ်သုန်၏ အော်ခေါ်သံကြောင့် ဝင်းဥမ္မာလှည့်ကြည့်သည်။ လူအများကြီးထဲမှာ မုတ်သုန်က ဘယ်သူ့ကိုခေါ်မှန်း မသိသဖြင့် မေးရသေးသည်။

"နင်… ဘယ်သူ့ကို ခေါ်နေတာလဲ"

"ဟို… ဦးတေးဝေ"

ဝင်းဥမ္မာလန့်သွားသည်။ တေးဝေကို သူမ မမြင်ဘူးချေ။ သို့သော် လူအများကြီးထဲမှာပဲ မည်သူက တေးဝေဖြစ်မည်ဆိုတာကို သူမ ချက်ချင်း သိသွားသည်။ မုတ်သုန်ကို အလန့်တကြားလှည့်မေး၏။

"နင်… ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"ဆန်အိတ်ကိစ္စလေ"

"ဘုရား... ဘုရား။ သူ့ကို မ'မ'ခိုင်းပါနဲ့ဟယ်"

"စောင့်ကြည့်ပါဦး အန်တီလေးကလဲ"

တေးဝေက အေးတိအေးစက်အမူအရာနှင့် သူမတို့အနားသို့ ရောက်လာသည်။ ဝင်းဥမ္မာက အနည်းငယ်လန့်ပုံရသည်။ မုတ်သုန်အနားကို အားကိုးတကြီးတိုးကပ်၏။ မုတ်သုန်က သူမကို မျက်စောင်းကြိတ်ခဲရင်း...

"ဦး... ဒီဆိုက်ကားသမားကို ကုပေးပါဦး"

တေးဝေအကြည့်က ဆိုက်ကားသမား ကျော်ဇောဆီ ရောက်သွားသည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ဆိုက်ကားသမား ကျော်ဇောက အနေရအထိုင်ရ ခက်သွားပြီး တေးဝေကို သွားဖြဲပြကာ...

"ဟို ... ဟို ... လက်ဆစ်ပြုတ်ထားလို့ပါ"

"လက်ပေး"

"ဗျာ..."

"အဲဒီ... လက်ကို ပေးဆို"

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့"

တေးဝေ၏လက်ချောင်းများက ကျော်ဇော၏လက်ပေါ် စန္ဒယားနှိပ်သလို နှိပ်သည်။

"နာတဲ့နေရာကို ပြော"

"အား... နာတယ်ဆရာ"

"ကောင်းပြီ"

တေးဝေမည်သို့ လုပ်လိုက်သည်မသိ။ လွဲနေသောအဆစ်က ချက်ချင်း ပြန်တည့်သွားသည်။

"အား... ကောင်း ကောင်းသွားပြီ ဆရာ"

တေးဝေက မုတ်သုန်ကို ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်၍ နှုတ်ဆက်ကာ သူ့လမ်းသူ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ လက်အဆစ်ပြန်တည့်သွားပြီးဖြစ်သော ဆိုက်ကားသမားကျော်ဇောက ဆန်အိတ်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲမပြီး ဆိုက်ကားပေါ်တင်၏။ မုတ်သုန်နှင့် ဝင်းဥမ္မာကလည်း ဖေးမကူညီပါသည်။ ဆိုက်ကားပေါ် ဆန်အိတ်ရောက်သွားပြီးမှ ဝေးသွားပြီဖြစ်သော တေးဝေကို မရဲတရဲလှမ်းကြည့်ကာ ကျော်ဇောက...

"အစ်မလေးကလဲ လုပ်လိုက်တာ အရမ်းကြီးပဲ"

မုတ်သုန်ကို အပြစ်တင်ခြင်းဖြစ်သည်။ မုတ်သုန်က အံ့သြသွား၏။

"ဘာဖြစ်လဲ။ လက်ပြန်ကောင်းအောင်လည်း ပြောပေးရသေးတယ်"

"သူ့ကိုတော့ ကြောက်တာပေါ့"

"သြော်... ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ။ လူလူချင်းကို"

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ အစ်မလေးရယ်”

“ကဲ… ကဲ သွားပါ။ ကျွန်မတို့ အနောက်က စက်ဘီးနဲ့ လိုက်လာမယ်”

ထိုသို့ဖြင့် သူမတို့ အိမ်ပြန်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်ရောက်တော့ မီးဖိုခန်းထဲမှာ ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်ရင်း ဝင်းဥမ္မာက မှတ်သုန်ကို ပြောသည်။ ပြောစရာ တစ်ခြားလူလည်း မရှိသောကြောင့်ဖြစ်မည်။

“အဲဒီလူက ဆိုးတော့ မဆိုးပါဘူး”

“ဦးတေးဝေကို ပြောတာလား”

“အေး…။ ကူညီတတ်သားပဲ”

“သူ့ဘာသာသူ အေးအေးဆေးဆေး နေရှာတာပါ အန်တီလေးရယ်။ လူတွေက လျှောက်ပြောကြတာပါ”

“ဟဲ့… အိမ်ရှေ့က ခြေသံကြားတယ်”

“အန်ကယ်လ်လေး ပြန်လာတာဖြစ်မှာပေါ့”

ဟုတ်ပါသည်။ ဇော်လွင်ဦး ဆိုင်မှ ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထမင်းစားပြီးမှပဲ ဆိုင်ကို ပြန်မည်ထင်သည်။

“ဒီတူဝရီး ဘာတွေချက်ပြုတ်ကြမှာလဲ”

“ဝက်ပုန်းရည်ရယ်၊ ပန်းငရုတ်ကြော်ရယ်၊ ကြာဇံဟင်းခါးရယ်”

“အင်း … ကောင်းသားပဲ”

“ဘာလို့ အစောကြီးပြန်လာတာလဲ။ အရောင်းအဝယ်ပါးလို့လား”

ဝင်းဥမ္မာကမေးတော့ ဇော်လွင်ဦးက စိတ်မောသလို ခေါင်းကုတ်သည်။

“အရောင်းအဝယ်က ကောင်းပါတယ်။ စိတ်ရှုတ်လို့ ပြန်လာတာ”

“ဘာတွေ စိတ်ရှုတ်တာလဲ”

“ဦးတင်ထွန်းတို့ အုပ်စု ဖယောင်းလာဝယ်တယ်လေ။ တေးဝေကိုနှိမ်နင်းမလို့တဲ့”

“ဘာရယ် … ”

ဝင်းဥမ္မာနည်းတူ မှတ်သုန်လည်း နားမလည်ချေ။ ဇော်လွင်ဦးက ဆက်ရှင်းပြသည်။

“သူတို့ အုပ်စုရဲ့ ပြောစကားအရတော့ တေးဝေရှိတာ ဒီမြို့မှာ အန္တရာယ်ကြီးတယ်ဆိုပဲ၊ တေးဝေကို စိတ်နယ်လွန်ပညာရပ်တွေနဲ့ နှိမ်နင်းမလို့တဲ့… ။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ပြောနေကြတယ်”

“အဲဒါနဲ့ ဖယောင်းနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ”

“ဖယောင်းနဲ့ တေးဝေပုံစံ ခပ်သေးသေး အရုပ်ကလေးတွေ ထုမယ်တဲ့။ အဲဒီဖယောင်းရုပ်ကို အင်းစက္ကူ ပတ်မယ်တဲ့။ ည(၉)နာရီရောက်တိုင်း ပင်အပ်နဲ့ အဲဒီဖယောင်းရုပ်ကို (၉)ချက်ထိုးရမယ်တဲ့။ တေးဝေကို ရည်စူးပြီးထိုးရမှာတဲ့”

"ဟင်း… အဲဒါဆို ဟိုက ဘယ်လိုဖြစ်မှာလဲ"

"မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်ပြီး ဒီမြို့က ထွက်ပြေးရလိမ့်မယ်တဲ့"

"မပြေးရင်ကော…"

"အဲဒါတော့ မသိဘူးလေ"

"ဦးတင်ထွန်းတို့ကလည်း ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ မသိဘူး။ ဟိုက သူ့ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး နေတာကို"

"မသိပါဘူးကွာ…"

မုတ်သုန် သက်ပြင်းချမိသည်။ တေးဝေ၏ ဘဝကလည်း ရန်များလွန်းလှ၏။ တေးဝေ မြို့ပြန်လာခြင်းကို ဦးတင်ထွန်းက ဘာကြောင့် ဤမျှ မလိုမလားဖြစ်နေမှန်းလည်း မသိ။ ဇော်လွင်ဦးကို မေးကြည့်မိသည်။

"ဦးတင်ထွန်းက ဦးတေးဝေကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ငြိုးနေတာလဲ"

"ငါလည်း မသိဘူး။ တေးဝေရှိနေတာကို သူ အနေရအထိုင်ရ ခက်လို့ဖြစ်မှာပေါ့"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မသိပါဘူးဆို"

"အင်းလေ… ဦးတေးဝေကို သွားမေးရင်တောင် ဦးတေးဝေက သိမှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်"

"အရူးတွေ"

ထိုသို့ပြောပြီး ဇော်လွင်ဦးက အိမ်ရှေ့ခန်းပြန်ထွက်သွား၏။ ပြီး ပြန်ဝင်လာပြန်သည်။ ဝင်းဥမ္မာကို…

"ခုနက ပြောစရာ ကျန်သွားတယ်"

"ဘာလဲ"

"ဦးတင်ထွန်းတို့ ပြန်သွားပြီး ခဏလည်းကြာရော ကိုတေးဝေက ရောက်လာရော"

"သူက ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"ဈေးလာဝယ်တာပေါ့၊ ဆပ်ပြာတို့ သွားတိုက်ဆေးတို့ လာဝယ်တာ"

"ရှင်က ပြောမပြလိုက်ဘူးလား"

"ဘာကို ပြောရမှာလဲ…။ ဦးတင်ထွန်းတို့ အစီအစဉ်ကိုလား"

"ဒါပေါ့…"

"အိုး… သူကြိုက်မယ်မှန်းမသိ မကြိုက်မှန်းမသိ မပြောပါဘူး။ ပြီး… ဦးတင်ထွန်းတို့က အဲဒီလောက် စွမ်းမယ်လို့လည်း ငါမထင်ပါဘူး။ သူ့ဘေးက လူတွေကလည်း ငပေါတွေပါ"

"ကိုတေးဝေ အနေအထားကရော ဘယ်လိုရှိသလဲ"

"အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ သူ့ဣန္ဒြေနဲ့သူ"

ထိုနောက်ဇော်လွင်ဦးက အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ တကယ်ပြန်ထွက်သွားသည်။ အိမ်ရှေ့မှာ စာရင်းဇယားတွေ ထိုင်လုပ်နေပြီး ထမင်းစားချိန်ကျမှ ဝင်လာစားသည်။ ပြီး... ဆိုင်သို့ ပြန်သွားသည်။ မုတ်သုန်ကပင် အော်နောက်လိုက်သေးသည်။

"လမ်းမှာ ဦးတင်ထွန်းနဲ့ ဦးတေးဝေ နပန်းသတ်နေတာတွေ့ရင် ဝင်မဖြန်ဖြေနဲ့နော်"

"ဝေးသေး"

ဇော်လွင်ဦးထွက်သွားပြီး မကြာမီမှာပင် ကိုကိုကြီးက ရောက်လာသည်။

"မဉမ္မာ... ကိုဇော်လွင်ဦးရှိလား"

"ဆိုင်ကိုသွားပြီဟဲ့။ ဘာဖြစ်လို့တုန်း"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ မုတ်သုန်ကော ရှိလား"

"ရှိတယ်"

"အင်း... သူရှိရင် ပြီးတာပဲ"

"ဘာကိစ္စလဲ"

"ပြောစရာရှိလို့ ပေါ့ဗျာ"

"ငါ့ရှေ့မှာ... ပြောရမှာနော်"

"တော်ကြာ... မဉမ္မာ နားရှက်နေဦးမယ်"

"ခွေးကောင်"

ကိုကိုကြီးကတော့ မဉမ္မာကို 'ခွေးမ'ဟု ပြန်မဆဲပါ။ တဟဲဟဲရယ်ပြီး ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

"နင်က ဘယ်က လှည့်လာတာလဲ"

"ဒီကိုပဲ တမင်လာတာ"

"ကိစ္စရှိသလား"

"မုတ်သုန်ကို ပြောစရာရှိလို့ဆို"

"နင်နော်... ။ ငါ အဒေါ်တစ်ယောက်လုံးရှေ့မှာ။ ငါ့တူမက နင့်ကို ပြန်ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ရန်ကုန်မှာ သူ့ကို ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြတာ"

"စကားအကောင်းပြောမှာပါဗျ"

"ဘာအကြောင်းလဲ"

"ကျွန်တော် ရန်ကုန်သွားမလို့ဗျ။ သင်္ဘောတက်ဖို့ ကိစ္စပါပဲ။ အဲဒါ မုတ်သုန် ဘာမှာမလဲလို့"

ထိုအခါကျမှ အခန်းထဲတွင် မဂ္ဂဇင်းဖတ်နေသော မုတ်သုန်က အပြင်ထွက်လိုက်သည်။ ကိုကိုကြီးကို...

"ဟိုတစ်လောကပဲ စာထည့်လိုက်ပြီ။ မမှာတော့ပါဘူး"

"မှာစရာရှိရင် မှာနော်။ အားမနာနဲ့"

"အားမနာပါဘူး မှာစရာမရှိလို့ပါ။ တစ်ခုပဲ ဦးတေးဝေကို ပြန်ခေါ်သွားလိုက်ပါလား"

"ဒီမြို့မှာ သူ့အတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ်လေ"

"ဘာအန္တရာယ်လဲ"

"ရှင့်လူကြီး ဦးတင်ထွန်းတို့ အန္တရာယ်လေ"

ကိုကိုကြီး စိတ်မသက်သာဖြစ်သွားပုံရသည်။ ပြန်ပြောရမည့် စကားကို စဉ်းစားချင့်ချိန်နေပြီးမှ…

"အင်း…ဦးတင်ထွန်းတို့ကတော့ ကိုတေးဝေကို ဆင်ကြံ ကြံနေတာ အမှန်ပဲ။ ဦးအေးဆွေ ကိစ္စတုန်းကလည်း အဲဒီလိုပဲ။ ကျွန်တော့် မွေးစားအဖေဆုံးတဲ့ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဦးအေးဆွေ အချုပ်မကျ ကျအောင် သူပဲ မြှောက်ထိုးပင့်ကော် လုပ်ပေးတာ။ ဦးအေးဆွေက အချုပ်ထဲမှာ ဆုံးသွားတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်ဖြင့် တွေးမိရင် စိတ်တောင် မကောင်းဘူး။ အခုလည်း သူတို့တွေ ကိုတေးဝေကို တစ်ခုခုတော့ လုပ်ကြလိမ့်မယ်၊ မုတ်သုန်က ကိုတေးဝေနဲ့ ရင်းနှီးနေတာပဲ။ နည်းနည်း အသိပေးထားလိုက်ပေါ့"

"အဲ…"

မုတ်သုန်ပင် စဉ်းစားစရာဖြစ်သွားသည်။ ဝင်းဥမ္မာက မုတ်သုန်ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်နေသည်။ ကိုကိုကြီးက သူ့စကားကို ပြောလက်စလျှာနှင့်ပင် ဆက်ပြောသည်။

"မုတ်သုန်ကိုလည်း သူ စေတနာသန့်သန့် ကူညီဖူးတာပဲ။ သူ့ကိုလည်း မုတ်သုန်က စေတနာသန့်သန့်နဲ့ ပြန်ကူညီသင့်တာပေါ့။ သူ့လို လူတော်တစ်ယောက်လည်း လောကကြီးမှာ ဆက်ရှိနေသင့်ပါတယ်"

"ဒါပေါ့…။ ဦးကိုကိုကြီးလို လူတစ်ယောက်လည်း သဘော်လိုက်သင့်ပါတယ်"

"ဟာဗျာ…"

✣ ✣ ✣

တစ်ခုတည်းရှိတာ သေချာပါတယ်...။
ဘာမှ မရှိတာက ပိုသေချာတယ်...။

(၁၄)

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ယဉ်ကျေးနှင့်ရီရီကို သူမ တိုင်ပင်ဖြစ်သည်။ ကန့်ကွက်လျှင်လည်း သူမက လုပ်မည်ပဲ ဖြစ်၏။ သို့သော် ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင်သဘောဖြင့် ပြောကြည့်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အားပေးထောက်ပံ့မှုကိုလည်း မမျှော်လင့်ထားမိပါ။ သို့သော် မထင်မှတ်တာတွေ ဖြစ်တတ်သည့် လောကသဘာဝအတိုင်း...

"ဟဲ့...ဟုတ်တာပေါ့။ အဲဒါ ဦးတေးဝေသိအောင် သွားပြောပြသင့်တာပေါ့"

ရီရီလွင်က ချက်ချင်းဆိုသလို ထောက်ခံသည်။ သူမ၏ မျက်နှာမှာ ဦးတေးဝေအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ဟန်ပင် ထင်ဟပ်နေသည်။ ယဉ်ကျေးက ခေါင်းကို ခပ်လေးလေးညိတ်ပြရင်း ပြောသည်။

"ဦးတေးဝေကို သွားအသိပေးတာက လွယ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့..."

"ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ"

"ဆရာမလေးနဲ့ အရင်တိုင်ပင်ရင် ကောင်းမလား"

သူမ၏စကားကြောင့် မုတ်သုန်နှင့် ရီရီလည်း ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားသည်။ ဘာမှ မကြာလိုက်ပါ။ ထိုအစီအစဉ်ကို မုတ်သုန်ကပဲ စငြင်းပါတော့သည်။

"ဟယ်...ဒီကိစ္စလေးလောက်နဲ့တော့ ဆရာမလေးကို အပူမကပ်တော့ပါဘူးဟာ။ ကြားထဲက သူ စိတ်ရှုပ်နေရပါဦးမယ်...။ သူ့ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး နေပါစေ"

ရီရီလွင်ကလည်း မုတ်သုန်နှင့် တစ်သဘောတည်းပင်...

“အေးလေဟယ်…။ ဒီကိစ္စလေးက ငါတို့အတွက် ဘယ်လောက်မှ ပင်ပန်းသွားတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ ဦးတေးဝေအတွက် သိထားသင့်လို့ သူ့စေတနာကို တုန့်ပြန်တဲ့အနေနဲ့ ငါတို့က သွားပြောပေးမှာ။ ဘာအရှုပ်အရှင်းမှ မရှိပါဘူးဟ”

ယဉ်ကျေးက ခေါင်းကို ခပ်လေးလေးပင် ညိတ်ပြန်သည်။

“နင်တို့ပြောတာလည်း မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စက ငါတို့ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စလောက် မဟုတ်ဘဲ တစ်မြို့လုံးရဲ့ အရေးအရာဖြစ်နေမှာကို စိုးမိတာ။ ငါတို့တွေက ကလေးလိုမနေဘဲ ဝင်ရှုပ်သလိုဖြစ်နေမှာကို စိုးတာ”

မုတ်သုန်က ငြင်းသည်။

“မဆိုင်ပါဘူးဟာ…။ ဦးတင်ထွန်းတို့တစ်အုပ်စုလုံးက တစ်မြို့လုံးကို ကိုယ်စားပြုတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ နောက်ပြီး အခုက သူတို့က ကောက်ကျစ်တဲ့နည်းကို သုံးတာလေ။ အဲဒီပညာရပ်တွေကို ငါ နားမလည်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုဟာက အောက်လမ်းနည်းကို သုံးတာလို့ ထင်တယ်။ ငါ… သူတို့ကို မထောက်ခံနိုင်ဘူး…”

“အေးပါ…။ နင်ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒါဆို ဦးတေးဝေကို သွားပြောမယ်။ ထကြ … သွားကြမယ်”

မုတ်သုန်က အရင်ဆုံးထတော့လည်း ယဉ်ကျေးနှင့်ရီရီကလည်း လိုက်ထရပါတော့သည်။ စက်ဘီးကိုယ်စီနှင့် တေးဝေတို့အိမ်ဆီသို့ ဦးတည်အသွား ရီရီလွင်က မုတ်သုန်နှင့် စက်ဘီးချင်းယှဉ်နင်းပြီး…

“ကိုကိုကြီးကလည်း စကားအမျိုးမျိုး ပြောသလိုပဲနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အစကတော့ ဦးတင်ထွန်းကို အလကားလူကြီးလိုလိုပြောပြီး အခုတော့လည်း သတိထားရမလိုလို ပြောပြန်ရော”

“သြော်… အဲဒါတော့ ငါလည်း သူ့ကို ပြောလိုက်ပါတယ်”

“အဲဒီတော့ သူက ဘာပြန်ပြောလဲ”

“အသေးအဖွဲတော့ အသေးအဖွဲပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သတိရှိထားတော့ ကောင်းတာပေါ့တဲ့”

“အင်း… ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

“ဦးတေးဝေရဲ့ အဖေ ဦးအေးဆွေတုန်းကဆိုရင်လည်း ဦးတင်ထွန်းအခုလို မနာလိုလို့ ဖြစ်တာပဲတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ ကျော်လွှားနိုင်စွမ်းမရှိဘူးတဲ့။ ဦးမောင်သက်ဆုံးသွားတဲ့ကိစ္စလည်း ကြုံလာရော ဦးတင်ထွန်း လက်ခမောင်းခတ်တော့တာပဲတဲ့။ လူတကာကို ဝါဒလိုက်ဖြန့်ပြီး အဲဒီပွဲကို သူဝင်ကြမ်းတော့တာပဲတဲ့။ ပြဿနာ အကြီးကြီးဖြစ်သွားပြီး ဦးအေးဆွေအချုပ်ထဲမှာ ဆုံးရတဲ့ အခြေအနေအထိ ရောက်သွားတာတဲ့”

တေးဝေတို့ အိမ်အနားသို့ရောက်သောအခါကျမှ ရီရီလွင်က စက်ဘီးကို အရှိန်လျှော့ပြီး နောက်မှချန်လိုက်လာ၏။ မုတ်သုန်၏စက်ဘီးက ရှေ့ဆုံးမှ ဖြစ်သည်။ ခြံတံခါးကို ပိတ်ထားသော်လည်း အိမ်တံခါးက ပွင့်နေသည်။ တေးဝေရှိနေသည်။ သူမတို့ သုံးယောက်စလုံးမှာ ပါးစပ်ပါသော်လည်း မုတ်သုန်ကပဲ အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဦး… ဦးတေးဝေ”

သိပ်မအော်လိုက်ရပါ။ တေးဝေက အိမ်တံခါးပေါက်ဝသို့ ရောက်လာပြီး…

"ခြံတံခါးချိတ်ကို ဖြုတ်ပြီး ဝင်လာခဲ့လေ"

သူမတို့ အိမ်ထဲသို့ ရောက်ပြီး ခုံအသီးသီးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။ တေးဝေက ရေဒီယို နားထောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ပုံစံကို ကြည့်ရတာတော့ ကြည်ကြည်လင်လင် လန်းလန်းဆန်းဆန်းပင်။

"ဘယ်က လှည့်လာကြတာလဲ"

"ဒီကိုပဲ တမင်လာတာ ဦး"

"ကိစ္စရှိလို့လား။ အလည်လာတာလား"

"ဦးကို ပြောစရာရှိလို့"

"ပြောလေ..."

"ဦးက ညဆို ဘယ်အချိန် အိပ်တတ်လဲ"

"ဆယ်နာရီ"

"ညက... အိပ်လို့ရရဲ့လား"

"ရတယ်"

"ည ကိုးနာရီလောက်မှာ ဘယ်လိုနေသလဲ"

"ဘယ်လိုမှ မနေပါဘူး။ ရေဒီယိုက အင်္ဂလိပ်ပိုင်း အစီအစဉ်ကို နားထောင်နေတယ်"

"ဗိုက်အောင့်တာတို့၊ ကိုယ်ထဲက စူးကနဲနာတာတို့ မဖြစ်ဘူးလား"

"မဖြစ်ပါဘူး"

တေးဝေက မုတ်သုန်ကို ကြည့်ပြီး ထိုသို့သာ မထုံတတ်တေးပြန်ဖြေနေသည်။ ဘာကြောင့် ထိုမေးခွန်းတွေ လာမေးနေရသနည်းဆိုတာကိုလည်း ပြန်မမေး။ မေးတော့လည်း တစ်ခြား။

"သစ်သီးစားကြမလား"

"မစားတော့ဘူး။ ခုပဲလက်ဖက်သုတ်စားပြီး ထလာကြတာ။ ဒါ့ထက် ဦးတင်ထွန်းဆိုတဲ့ လူကြီးကို ဦးသိလား"

အေးစက်မှုန်မှိုင်းသောအရိပ်အငွေ့တစ်ချို့ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ဖြတ်ပြေးသွားသည်ဟု ထင်ရ၏။

"ဒီမြို့က ဦးတင်ထွန်းလား..."

"ဟုတ်တယ်"

"သိတယ်"

"အင်း... အဲဒီကိစ္စကို သမီးပြောစရာရှိလို့"

ထိုသို့ နိဒါန်းပျိုးပြီး ဇော်လွင်ဦးဆီမှ သိခဲ့ရသော ဦးတင်ထွန်းတို့အစီအစဉ်ကို ခရေစေ့တွင်းကျ ပြန်ပြောပြလိုက်၏။ တေးဝေက မည်သို့မှခံစားရပုံမပေါ်ဘဲ နားထောင်နေသည်။ မုတ်သုန်၏ စကားအဆုံးမှာ...

"အင်း... လာပြောပြတာကို ကျေးဇူးပဲ"

“သူတို့ အစီအစဉ်က ဦးကို ထိခိုက်နိုင်မလားဟင်”

“မထိခိုက်ပါဘူး”

“တကယ်လား”

“အင်း”

“လာဖြစ်လို့လဲ”

“စိတ်စွမ်းအား အရမ်းကောင်းတဲ့လူတွေက လုပ်တာဆိုရင်တော့ ဖြစ်ရင်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့လေ။ သူတို့က အဲဒီလောက် အဆင့်မရှိပါဘူး။ ‘အင်း’သဘောတွေ ဋ္ဌပျကနူငဖအေသေည သဘောတွေ အများကြီးသုံးရမှာ။ သမီးတို့ နားလည်အောင် ရှင်းပြဖို့ မလွယ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မပူပါနဲ့ကွယ်။ ဦး... ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အခန့်မသင့်ရင်သာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ပြန်ထိကုန်လိမ့်မယ်။ ‘အင်း’ပါတယ်ဆိုတာကိုး”

“ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရော”

ထိုအချိန်မှာပဲ ယဉ်ကျေးက တစခန်းထလာသည်။

“ဦးကို သမီးမေးစရာရှိတယ်”

“မေး”

“သမီးက အဆိုတော်ဖြစ်ချင်တာ အသံကောင်းအောင် ဘယ်လိုကျင့်ရမလဲ”

“လျှာကို လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်လေ”

“ဘယ်လို လုပ်ရမှာလဲ”

“ပါးစပ်ဟပြီး လျှာကို အပြင်ဆွဲထုတ်။ လက်ညှိုး လက်မနဲ့ညှပ်ပြီး ဘယ်ပြန်ညာပြန် ယမ်းခါပေး။ တစ်ကြိမ်လုပ်ရင် လေးငါးခါပေါ့။ တစ်နေ့ကို သုံးလေးကြိမ်လောက်လုပ်”

“ဒါပဲလား”

“အင်း”

“တခြားလေကျင့်ခန်းရော”

“အသက်ရှုလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ အားကစားသမားတွေလုပ်တဲ့ အသက်ရှု လေ့ကျင့်ခန်းမျိုး မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခြားလေ့ကျင်ခန်း။ နောက်ပြီး အဂ္ဂနိယောဂကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ရမယ်။ ဒါတွေက ပြောရရင်ရှည်မယ်။ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြမယ်”

ရီရီလွင်ကလည်း ငြိမ်မနေပါ။

“ဦး... သမီးကိုလည်း အကြံပေးပါဦး”

“ပြော”

“သမီးက ဆံပင်ကျဲတယ်။ ကျွတ်တာလည်း များတယ်။ ဆေးအမျိုးမျိုး ခေါင်းလျှော်ရည်အမျိုးမျိုး ပြောင်းသုံးလည်း မရဘူး။ ဒီအတိုင်းကြီးပဲ ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

“လက်သည်းခွံအချင်းချင်း ပွတ်တိုက်ပေး”

“ရှင်”

“လက်သည်းခွံအချင်းချင်း ပွတ်တိုက်ပေး။ လက်မဆို လက်မချင်း၊ လက်ညှိုးဆို လက်ညှိုးချင်း၊ လက်သည်းခွံတွေ ပွတ်တိုက်ပေး။ မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ပွတ်တိုက်ပေး။ တစ်ခါလုပ်ရင် ငါးမိနစ်။ တစ်နေ့သုံးကြိမ်လုပ်ပေး။ အဲဒီလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပြီးရင် လက်ကို ခဏအနားပေးထား။ လက်ချောင်းထိပ်မှာ တရှိန်းရှိန်းဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုသာ မှန်မှန်လုပ် ဆံပင် မကျွတ်တော့ဘူး။ ဆံပင်တွေလည်း မဲနက်လာလိမ့်မယ်။ ဆံပင်ကျန်းမာရေး အရမ်းကောင်းလာလိမ့်မယ်”

“ဟာ… အိုကေတာပေါ့။ လုပ်မယ် ဦး။ လွယ်လွယ်လေးပဲဟာ”

သူတို့တွေ၏ ရင်းနှီးမှုက အလွန်လျင်မြန်သွားသည်။ တေးဝေကိုလည်း သူမတို့ အထင်ကြီး လေးစားသွားကြသည်။ အိမ်ပြန်ကြရမှာကိုပျင်းပြီး သူနှင့် ထိုင်စကားပြောရတာကို ပျော်သဖြင့် သူမတို့တွေ ထိုနေ့က ထိုအိမ်မှာ အချိန်အတော်ကြာသွားသည်။ တေးဝေက အသိဉာဏ် ဗဟုသုတ အလွန်ကြွယ်ဝသူဖြစ်၏။ ဘာအကြောင်းအရာကိုပဲ ပြောပြော နှံ့နှံ့စပ်စပ် ဆွေးနွေးနိုင်သည်။ သူမတို့ မကြားဘူးသော အချက်အလက်တွေ အတွေးအခေါ်တွေကို ကြားသိရလေသည်။

အပြန်လမ်းမှာ ယဉ်ကျေးက ပြော၏။

“ဒီလိုကျတော့လည်း ဦးတေးဝေကြီးက မဆိုးပါဘူး”

“ဘယ်လိုကျတော့ ဆိုးလိုလဲ”

“အဲ… ဘယ်လိုမှလဲ မဆိုးပါဘူး”

သူမတို့ ရယ်ဖြစ်ကြလေသည။

ရက်တွေလတွေ ကုန်ဆုံးသည်နှင့်အမျှ သူမတို့နှင့် တေးဝေ၏ ရင်းနှီးမှုက မြင့်မားလာသည်။ အထူးသဖြင့် ရန်ကုန်မှ မုတ်သုန်ဆီ ကင်မရာပို့လိုက်ပြီးချိန် နောက်ပိုင်းမှာဖြစ်သည်။ ဖလင်လိပ်တွေကိုပါ အလုံအလောက်ထည့်ပေးလိုက်သဖြင့် မုတ်သုန်တစ်ယောက် မြူးတူးသောင်းကျန်းလေတော့သည်။ ဇော်လွင်ဦး၊ ဝင်းဥမ္မာ၊ ယဉ်ကျေး၊ ရီရီတို့သာမက ရန်ကုန်မှပြန်ရောက်လာသော ကိုကိုကြီးပင် ထွက်ပြေးလို့မရ။ သူ၏ ကင်မရာရိုက်ချက်မှာ မိလေသည်။

အလုပ်ပုံ၊ အကောင်းပုံရိုက်သည်လည်း မဟုတ်။ မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့၊ ကို့ရို့ကားယားဖြစ်နေသောပုံများကို မညှာမတာ ရိုက်ခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။ အကုန်လုံးက လန့်ပြီးရှောင်ပြေးကြရသည်။

“လူတွေက အရှိကို အရှိအတိုင်း လက်မခံချင်ကြဘူး”

ထိုသို့ မကျေမနပ် ညည်းတွားရင်း ကင်မရာတလွယ်လွယ်နှင့် နောက်ဆုံးမှာ တောစပ်သို့ သူမ ရောက်ရပါတော့သည်။ တောပန်းများ၊ သစ်ပင်များ၊ တိရိစ္ဆာန်ငယ်လေးများ၊ တောတန်းနှင့် ကောင်းကင်ထောင့်ချိုးများ၊ ခြုံပြောရလျှင် သူမကို ကလန်ကဆန် ပြန်မလုပ်မည့်သူများ။ အရာများကို ဓာတ်ပုံရိုက်သွားရခြင်း ဖြစ်၏။ တောစပ်မှာ တေးဝေနှင့် မကြာခဏကြုံလာရလေသည်။

“ဦး… ဦးကို သမီးဓာတ်ပုံရိုက်မယ်”

“မရိုက်ပါနဲ့ကွယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဦး မကြိုက်လို့ပါ”

သွားရော…။ 'ကြိုက်ပါဦးရယ်' ဟုလည်း ပြော၍ မဖြစ်။ တေးဝေက မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ ကိုးယိုးကားယားလည်း တစ်ခါမှ မဖြစ်။ ထို့ကြောင့်သူမ၏ စိတ်ကူးကို သူမ လက်လျှော့လိုက်ရသည်။ ဟိုပြော သည်ပြောတော့ လျှောက်ပြောနေမိသည်။

"ဦး"

"ဟင်"

"ဓာတ်ပုံရိုက်တယ်ဆိုတာ အနုပညာပဲလား"

"အနုပညာမြောက်အောင်ရိုက်ရင် အနုပညာပဲပေါ့"

"အနုပညာမြောက်အောင် ဘယ်လိုရိုက်ရမလဲ"

"အနုပညာမျက်လုံး ရှိရမယ်။ ဘောင်ခတ်ကြည့်တတ်ရမယ်။ အလင်းအမှောင်သဘောတွေကိုလည်း နားလည်ရမယ်။ ။ညျအနူအေသည သဘောကို မြင်တတ်ရမယ်။ စိတ်ကူးကောင်းရမယ်။ အဲဒါမျိုးပေါ့ကွယ်"

"သမီးကို ရှင်းပြ"

"အင်း… အဲဒါတွေက…"

ထိုသို့ဖြင့် သူမနှင့်တေးဝေတို့ နေ့ပေါင်းများစွာ အနုပညာအကြောင်းကို ဆောင်းနှင်းတွေ တညို့ညို့ဝေသလို ပြောဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။ ဂီတ၏ လျှို့ဝှက်ချက်များ၊ အသံတွေမှာ တွေ့ရတတ်သည့်အရောင်သဘောတရားများ စသည်ဖြင့် စကားပြောနည်းသော တေးဝေသည် ပြောပြီဆိုလျှင် အလွန်ဆွဲဆောင်မှု ရှိလေသည်။

✣ ✣ ✣

ရေစိုနေတဲ့ပန်းကန်ကို
အဝတ်ခြောက်နဲ့ သုတ်ပေးဖို့ ကြိုးစားဆဲ
လွှတ်ကျကွဲသွားတာမျိုး…ကြုံဖူးလား။

(၁၅)

ဆရာမလေး ဝါဆိုဖူး၏ တရားဟောပြောချက် ပြီးဆုံးသွားပါပြီ။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသည် ငြိမ်းအေးချမ်းမြလျက် ရှိ၏။ ဓမ္မတေးကို ဆိုကြမည်။ ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးတော်ကို အောက်မေ့ရင်း ရှင်းသန့်ကြည်စင်...။

ယောဘသစ္စာ တရားသိခွင့်ရချိန်မှာ...။
ဒုက္ခတရားအတွက် ညည်းတွားဖို့မလိုပါ...
မုန်တိုင်းထန်သောဘဝမှာ လေညင်းကို တမ်းတရင်း...
ပြုံ့သင့်တာပြုံကြည့်ပါ အဆင်ပြေသွားမယ်...။

အဆိုးဝါးဆုံးအချိန်မှာ စိတ်ပျက်အားငယ်စွာ...
သောကမီးအတွက် အရှုံးပေးဖို့မလိုပါ....
စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု တွေ့ကြုံလာသောအခိုက်မှာ...
ကျေးဇူးတော်ချီးမွမ်းပါ အဆင်ပြေသွားမယ်...

ဘုရားရှိခိုးချိန်ပြီးဆုံးသွား၍ အသင်းသားတို့ ပြန်သွားချိန်တွင် ဆရာမလေး ဝါဆိုဖူးသည် ကျမ်းစာအုပ်အချို့ကို သိမ်းဆည်းကာ အနည်းငယ် ကိုက်ခဲသောင်းညာလျက်ရှိ၏။ သို့သော်... ကျောဘက်ဆီမှ သူမကို ခေါ်သောအသံ ကြားလိုက်ရ၏။

"ဆရာမလေး"

လှည့်ကြည့်ပြီး အံ့သြသွားမိသည်။

"ဟင်... မဝင်းဥမ္မာပါလား။ မလာစဖူး အလာထူးလို့"

ဝင်းဥမ္မာက ဖြူလျော်စွာ ပြုံးပြ၏။

"ဆရာမလေးကို ပြောစရာနည်းနည်းရှိလို့"

"ဘာများလဲ"

"ဆရာမ အချိန်နည်းနည်းရတယ် မဟုတ်လား'

"ရပါတယ်။ ထိုင်လေ…။ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပါ။ ရပါတယ်"

ဝင်းဥမ္မာကို ကြည့်ရသည်မှာ အတော်စိတ်ထိခိုက်နေပုံရ၏။ အပူရုပ်ကို ဟန်လုပ်ပြီး အားခဲရပ်တည်နေရသည့်ပုံမျိုး။ အမြဲတမ်း ကြည်လင်ပွင့်လင်းနေတတ်သည့် ဝင်းဥမ္မာကို ဤသို့မြင်တွေ့ရသည့်အတွက်ကြောင့် ဝါဆိုဖူးအံ့သြသလိုဖြစ်မိသည်။

ဝင်းဥမ္မာကမေးသည်။

"မုတ်သုန် ဆရာမလေးဆီ လာသေးလား"

"လာပါတယ်။ မကြာမကြာလာပါတယ်၊ ဟိုတစ်နေ့ကပဲ ကျွန်မကို သူရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို လာပြသေးတယ်"

"ဟိုတစ်နေ့ကဆိုတာ ဘယ်နေ့လောက်ကလဲ"

"အင်း… တွက်ကြည့်ရင်၊ အင်း… တစ်ပတ်လောက်တော့ ရှိပြီထင်တယ်"

"ဆရာမလေးကို ကျွန်မ တိုင်ပင်အကြံတောင်းချင်တာရှိတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့… ပြောပါ"

"ကျွန်မယောကျ်ားကိုလည်း လောလောဆယ်မှာ မသိစေချင်သေးဘူး"

"ရှင်…။ ကဲ… ကိစ္စကိုပြောပါဦးလေ"

"ကျွန်… ကျွန်မ… ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မသိတော့ဘူး"

"ရှင်"

ဝင်းဥမ္မာက မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျသည်။ ဘာမှန်း မသိသေးသောကိစ္စဖြစ်နေ၍ ဘယ်သို့ ချော့ရမည်မှန်းလည်း ဝါဆိုဖူးမှာ မသုံးသပ်နိုင်သေး။ သို့လော သို့လောနှင့်ပင်…။

"မဝင်းဥမ္မာ ပြောစရာရှိတာကိုသာ ပြောပါ။ ပြီးရင် ကျွန်မတို့ ဖြေရှင်းဖို့နည်းလမ်း ဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့"

"ဒီလိုပါ…ဆရာမရယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"မုတ်သုန် ကျွန်မတို့ဆီကို ရောက်နေတာ ငါးလလောက်ရှိသွားပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"သူကလေးကို ကျွန်မ ကိုယ့်ရဲ့သမီးလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ပါတယ်"

"ဟုတ်တယ်။ အားလုံးကလည်း သိကြပါတယ်။ ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါတယ်"

"အခု… သူ… သူ…"

"သူ…ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"သူ…သူ…ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ"

"ရှင်"

ဝါဆိုဖူး အကြီးအကျယ် စိတ်လှုပ်ရှားမိသည်။ အလောသုံးဆယ်ပင် သေချာအောင် ပြန်မေးမိ၏။

"ဟုတ်လို့လား၊ သေချာလို့လား၊ တကယ်လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

ဝင်းဥမ္မာက ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ချုံးပွဲချငိုသည်။ ဗလုံးဗထွေးဆက်ပြောပြသည်။

"ဟုတ်တယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သေချာတယ်ဆရာမ။ ကျွန်မတို့ မိန်းမချင်းပဲ သိတာပေါ့။ သူလည်း အတော်စိတ်ခြောက်ခြားနေတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမလိုလို ဖြစ်နေတယ်"

"ရှင်"

ကိစ္စကတော့ မထင်မှတ်ဘဲ ကြီးလွန်းနေချေပြီ။ ဝါဆိုဖူးပင် စိတ်ကိုငြိမ်အောင် ကြိုးစားထိန်းထားရသည်။

"ကျွန်မကို သေသေချာချာရှင်းအောင် ပြောပြစမ်းပါဦး"

"သူ အော့တယ် အန်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ရင်သားတွေ တင်းလာတယ်"

"ဟုတ်"

"ဗိုက်…ဗိုက်ထွက်လာတယ်"

"အို"

"ဒီထက်သေချာတာ ဘာရှိတော့မှာလဲ ဆရာမရယ်"

ဝင်းဥမ္မာက မျက်နှာကိုလက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး ငိုနေသည်။ သူမကို ကျောသပ်ချော့မော့ရင်း ဝါဆိုဖူးကိုယ်တိုင်ပင် မည်သို့ အကြံပေးရမည်မှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ အဖြစ်အပျက်ကလည်း မြန်ဆန်ပြီး အံ့သြဖွယ်ရာကောင်းနေ၏။ မယုံကြည်စရာလည်း ဖြစ်နေသည်။ စိတ်ပူဖောင်းတွေ တပွက်ပွက်ထရတော့၏။ ခရစ်ယာန် သာသနာ့သမီးပျိုဖြစ်နေ၍သာ တော်သေးတော့သည်။ အဖြစ်အပျက်က အတော်ကြောက်စရာကောင်းနေပေပြီ။ ဘုရားသခင်ကို တိုင်တည်ပြီး ဆက်မေးရတော့၏။

"မုတ်သုန်ကတော့ သူ့အခြေအနေကို သူသိလား"

"သိတယ်"

"မဝင်းဥမ္မာက သူပြောလို့ သိတာလား"

"ကျွန်မက မသက်သာဖြစ်နေပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ သူက သူ့အခြေအနေကို ပြောပြတော့ သေချာသွားတယ်"

"ဘယ်သူနဲ့ ဖြစ်တာတဲ့လဲ"

"သူပြောတာကတော့ ဘယ်သူနဲ့မှ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးတဲ့"

"အဲ့ဒီစကားက ဟုတ်ပါ့မလား"

"စကားက ညာလို့ရတယ်၊ ဗိုက်က ညာလို့မရဘူး ဆရာမရဲ့။ တစ်နေ့တခြား သိသာလာပြီ။ နောက်ပြီး ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အရိပ်လက္ခဏာတွေ တစ်နေ့တခြား ပြလာပြီ"

"ကိုဇော်လွင်ဦး မသိသေးဘူးပေါ့"

"စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်ပုံတော့ ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုတော့ မမှန်းမိသေးဘူး။ မင်းတူမ ဘာဖြစ်နေတာလဲလို့ မေးတယ်။ မိန်းမရောဂါတစ်ခုခုလို့ သူက ထင်နေတာ"

"ဒါဆို ဒီကိစ္စကို သိတာက..."

"ကျွန်မရယ်၊ မုတ်သုန်ရယ် ဆရာမလေးရယ် သုံးယောက်ပဲရှိသေးတယ်"

"ဘယ်လိုများ စီစဉ်ရပါ့မလဲ"

"ကျွန်မလည်း ဘာစီစဉ်ရမလဲ မသိအောင် ထူပူနေလို့ ဆရာမကို လာတိုင်ပင်တာ"

"ယဉ်ကျေးနဲ့ရီရီလွင်တို့ကို သွယ်ဝိုက်မေးကြည့်ရင်ကော..."

"ကျွန်မ မမေးတတ်ဘူး"

"ကျွန်မမေးကြည့်ပေးပါ့မယ်။ သူတို့ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်မယ်။ ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်တယ်ဆိုတာသိရရင် စဉ်းစားစရာ ရလာနိုင်တယ်။ တစ်ခုရှိတယ်။ မုတ်သုန်ကို ဆေးခန်းသွားပြထားလိုက်ဦး"

"သြော်...အင်း...ဟုတ်တယ်။ သူလည်း အခု အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်တာ တစ်ပတ်လောက်ရှိနေပြီ၊ ညနေကျ သူ့ကို ဆေးခန်းခေါ်သွားလိုက်မယ်၊ ဆရာဝန်က ဘာတွေမေးမလဲ မသိဘူး။ စိတ်ညစ်လိုက်တာ။ သူ့ယောကျ်ားကောဆိုရင် ခက်ပြီ"

နှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး တွတ်ထိုးနေမိကြ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားမိလိုက်။ နောက်မှ နံဘေးမှ အရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခု မြင်လိုက်ရသလိုရှိ၍ နှစ်ယောက်လုံး လှည့်ကြည့်မိကြသည်။

"ဟင်...သဇင်"

သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားဖြစ်သည်။

"ဆရာမလေးတို့ ပြောစရာရှိတာ ဆက်ပြောလေ။ သဇင်က ဦးပေါလုဆီမှာ ကရင်စကား မေးစရာရှိလို့"

"ဦးပေါလု မရှိဘူး၊ ဈေးကို ခိုင်းထားတယ်။ နောက်တစ်နာရီလောက်ကြာမှ ပြန်ရောက်မယ်"

"ဟုတ်လား...။ ဒါဖြင့်လည်း သမီးပြန်လိုက်ဦးမယ်"

"အေး...အေး"

သဇင်ပြန်ထွက်သွားသည်။ မျက်ရည်စများနှင့်ဖြစ်သော ဝင်းဥမ္မာကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်သွား၏။ သူ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်သွားမှ ဝင်းဥမ္မာက စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မေးသည်။

"ကျွန်မတို့ပြောတာတွေ သူကြားသွားလား မသိဘူး"

ဝါဆိုဖူး ဘာမှပြန်မပြော။ သူမလည်း ထိုအချက်ပေါ်မှာ တွေတွေဝေဝေဖြစ်နေသည်။ ဝင်းဥမ္မာက...

"ဆရာမဆီ မုတ်သုန်ကို လွှတ်လိုက်ရမလား"

"သူ မထွက်ချင်ရင် အိမ်ထဲမှာပဲ နေပါစေ။ ကျွန်မကြုံတဲ့အခါ မဥမ္မာတို့အိမ်ကို လှည့်ဝင်လာခဲ့ လိုက်ပါ့မယ်။ ဆေးခန်းကိုတော့ သွားပြဖြစ်အောင်ပြထား။ ရန်ကုန်က သူ့မိဘတွေကိုတော့ ဖြေရှင်းဖို့ တော်တော်လေးခက်မယ်"

"ကျွန်မလည်း အဲဒီကိစ္စကို ရူးမတတ် စဉ်းစားနေရတယ် ဆရာမရယ်"

"အင်းလေ...။ ကျွန်မလည်း အေးအေးဆေးဆေး အချိန်ပေးပြီး စဉ်းစားပါဦးမယ်။ အခုချက်ချင်း အကြံပေးဖို့ကျတော့ ခက်တယ်။ ကလေးအဖေ ဘယ်သူလည်း ဆိုတာလဲ ရအောင်ဖော်ရမယ်။ အဖေမပေါ်ဘဲ မွေးလို့မဖြစ်ဘူး"

"ကူပါဦး ဆရာမရယ်။ အားကိုးပါတယ်။ အခု ကျွန်မ ပြန်လိုက်ဦးမယ်။ နောက်မှ ထပ်လာခဲ့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့။ ခေါင်းအေးအေးထားပါ... ဖြစ်လာမှတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ အကောင်းဆုံးရလာဒ်ထွက်အောင် ကြည့်လုပ်ရတော့မှာပေါ့"

ဝင်းဥမ္မာပြန်သွားမှ ဝါဆိုဖူးလည်း လေပူကြီးမှုတ်ထုတ်ကာ ငေးငေးငိုင်ငိုင် ဖြစ်မိသည်။ မုတ်သုန်၏ အနေအထားကို သူ့မိဘတွေသိသွားလျှင် ရင်ကျိုးလိမ့်မည်။

"ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မုတ်သုန်ရယ်"

ရဲ့ရင့်လှပပြီး ချစ်စဖွယ်ကောင်းလှသည့် ဤမိန်းကလေးငယ်မှာမှ ဤပြဿနာမျိုးကြုံရသည်လို့။ နမြောသလို ဖြစ်မိသည်နှင့်အမျှ မည်သူနှင့်ရသော ကိုယ်ဝန်ဖြစ်မလဲဆိုတာကို တွေးကြည့်နေမိသည်။ သဇင်ကတော့ မုတ်သုန်နှင့် ကိုကိုကြီးကို ဘာလိုလိုညာလိုလို ပြောဖူးသည်။

ဝင်းဥမ္မာပြောသွားပုံအရ မုတ်သုန်ကိုယ်ဝန်ကိစ္စကို ယဉ်ကျေးနှင့်ရီရီလွင်တို့ပင် သိပုံမပေါ်။ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနှင့် အစ်အောက်မေးကြည့်ရမည်ပဲလေ...။ ထိုသို့တောင်တောင်အီအီတွေးနေဆဲမှာပဲ ကံအားလျော်စွာ ယဉ်ကျေးနှင့်ရီရီတို့ ရောက်လာကြသည်။ အပြုံးနွမ်းနွမ်း ရင်ခပ်လေးလေး ဖြင့်ပဲ ဆီးကြိုရ၏။

"လာကြ... လာကြ။ မုတ်သုန် မပါဘူးလား"

"သူနဲ့ကို မတွေ့ရတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ ဆရာမရဲ့။ နေမကောင်းဘူးလို့ ပြောတယ်။ သမီးတို့သွားတော့လည်း အိပ်နေတဲ့အချိန်နဲ့တိုးလို့ မတွေ့ခဲ့ရဘူး။ ဘာဖြစ်တာမှန်းလည်း မသိဘူး"

"ရည်းစားပူများ မိနေတာလားကွယ်"

"ဆရာမကလဲ တောက်တီးတောက်တဲ့။ သူ့မှာ ရည်းစားမှ မရှိတာ"

"သမီးတို့မသိဘဲ သူက လျှို့ထားတာ ဖြစ်ရင်ဖြစ်မှာပေါ့ကွယ်"

"သူ့ကို ကြိုက်တဲ့သူတွေကတော့ ရှိတာပေါ့ ဆရာမရဲ့။ ရန်ကုန်မှာလည်း အများကြီးတဲ့။ ဒီမြို့မှာလည်း ရှိတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ ပြန်မကြိုက်ပါဘူး။ သူ့မှာ ရည်းစားမရှိဘူး။ သမီးတို့ အသိဆုံးပေါ့"

"သူ နေမကောင်းတာဆိုရင် ဆေးခန်းလေးဘာလေး သွားပြရောပေါ့။ ဒေါက်တာအောင်ကောင်းမြစ်ဆိုရင် နာမည်ကြီးတာပဲ၊ ဆေးတော်တော်လိုက်တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်"

"သူ့ အနက်ကယ်လ်တွေ အနတ်တီတွေ ကြည့်စီစဉ်ပေးမှာပေါ့ ဆရာမရယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးတို့လည်း ထပ်သွားကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်။ ဆရာမလည်း သတင်းလေးဘာလေး သွားမေးပါဦး။ သူ… အားရှိသွားအောင်"

"အေးပါကွယ်"

ယဉ်ကျေးနှင့်ရီရီက ဘာမှသိပုံမပေါ်။ ကိစ္စက အတော်စဉ်းစားရကြပ်နေသည်။ စကားလမ်းကြောင်းလွှဲသလိုနှင့်…

"ကိုကိုကြီးနဲ့ရော တွေ့ကြသေးလား"

"တွေ့ပါ့။ ဟိုနားတွေ့ ဒီနားတွေ့နဲ့။ တွေ့တိုင်းလည်း သွားကိုဖြဲနေတာပဲ"

"သူလည်း မုတ်သုန်ကို ကြိုက်နေတာပဲလား"

"သူကတော့ ကြိုက်ချင်စိတ် ရှိကောင်းရှိမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မုတ်သုန်ကတော့ ရိုးရိုးပဲခင်ပုံရတယ်။ ရိုးရိုးတန်းတန်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ဆိုရင်တော့ ကိုကိုကြီးက အတော်ခင်ဖို့ကောင်းတယ် ဆရာမရဲ့"

"ကိုတေးဝေနဲ့ရော ဆုံဖြစ်ကြသေးလား"

"မုတ်သုန်နဲ့တော့ မကြာမကြာဆုံဖြစ်တယ်လို့ ပြောတယ်။ သူတို့ချင်း… အင်း… ဟိုဒင်း… အရမ်းခင်ကြတယ်လေ"

✥ ✥ ✥

လူချစ်လူခင်များအောင်လည်း မနေတတ်ဘူး။
နတ်ကွန်းမဟုတ်လို့လည်း အမွှေးတိုင်မထွန်းမိဘူး။

(၁၆)

"ဖြန်း"

မုတ်သုန် ခွေကျသွားသည်။ ဇော်လွင်ဦး၏ မျက်လုံးများက မီးဝင်းဝင်းတောက်လျက်ရှိသည်။ ဝင်းဥမ္မာက ဇော်လွင်ဦးကို ကမန်းကတန်း ဝင်ဆွဲရင်း မုတ်သုန်ရှေ့မှာ ကာရပ်သည်။ ကတုန်ကရင်လေသံဖြင့်…

"ဘာလုပ်တာလဲ…။ ဒါ… ဘာလုပ်တာလဲ"

ဇော်လွင်ဦးက မုတ်သုန်ကို ဦးတည်၍ ကမူးရှူးထိုးမေးသည်။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ငါ့ကိုပြောစမ်း"

မုတ်သုန်က မျက်ရည်တွေစီးကျပြီး…

"သမီး…သမီးလည်း မသိဘူး"

"ဘာ…မသိရမှာလဲ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး"

ဝင်းဥမ္မာက အတင်းဝင်ပြောယူရသည်။

"ရှင် ဘာတွေဖြစ်ပြီး ဘာတွေမေးနေတယ်ဆိုတာကိုလည်း အရင်ပြောဦးလေ"

ဇော်လွင်ဦးက ဒေါသတကြီး လှည့်ပြောသည်။

"ငါဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ သူဖြစ်တာ။ သူဗိုက်ကြီးနေတာ…။ တစ်မြို့လုံးသိနေပြီ။ ငါက အခုမှသိရတာ။ လူတွေက ပြောရမှာ အားနာပြီး မပြောဘဲနေနေတာ။ အခုမှ ငါ့ဘာသာကြားလာလို့ သူတို့က

သူတို့ကြားသလို ပြောပြတာ။ ဘယ်လောက်ရှက်ဖို့ကောင်းသလဲ။ ငါ့မျက်နှာ ဘယ်နားသွားထားရမလဲ။ ရန်ကုန်က အကိုကြီးတို့ကိုရော ငါဘယ်လို ဖြေရှင်းရမလဲ"

"ဟို… ရှင်… ရှင့်ကို ဘယ်သူက ပြောလိုက်လို့လဲ"

"အို… တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့ စုံနေတာပါပဲ။ ထားစမ်းပါ… အဲဒါတွေကို ငါလိုက်မရှင်းနိုင်ဘူး။ ငါသိချင်တာကို ငါမေးပါရစေဦး။ ဒီမယ်… ငါ့ကို သေသေချာချာကြည့်စမ်း မုတ်သုန်"

မုတ်သုန် မျက်ရည်များကြားမှပင် ဇော်လွင်ဦးကို အားယူကြည့်ရ၏။ ဇော်လွင်ဦးက…

"နင့်ကို ဒီလူနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်မနေဖို့ ငါ မှာမထားဘူးလား"

"ဘယ်… ဘယ်သူနဲ့လဲ"

"တေးဝေဆိုတဲ့လူနဲ့လေ"

"အို…"

"အခု… နင့်ကိုယ်ဝန်ကိစ္စကို သူက ဘာပြောသလဲ"

"အို… ဘာပြောရမှာလဲ မြတ်စွာဘုရား။ သူနဲ့မှ မဆိုင်တာ။ သူ သိတောင်သိမှာ မဟုတ်ဘူး"

"ဒါဖြင့် ဘယ်သူနဲ့ ဆိုင်တာလဲ"

"ဘယ်… ဘယ်သူနဲ့မှ မဆိုင်ပါဘူး"

"ဘယ်သူနဲ့မှမဆိုင်ဘဲနဲ့ ငါ… ငါ ဘယ်လိုပြောရမလဲ… နော်"

ဒေါသကို ထိန်းမရတော့ဘဲ ဇော်လွင်ဦးက မုတ်သုန်ကို ဆောင့်ကန်၏။ ဝင်းဥမ္မာက သူ့ကို ဝင်တွန်းသည်။

"ရှင်.. ရှင်… အဲသလို မလုပ်နဲ့လေ"

"ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်ရမှာလဲ"

"သူ့… သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့"

"တောက်… ငါကွာ"

"ဒုန်း… ဒုန်း… ဒုန်း"

ဇော်လွင်ဦးက နံရံကို လက်သီးနှင့် လှည့်ထိုးပစ်လိုက်၏။ ဝင်းဥမ္မာက သူ့ယောကျ်ားကို ဆွဲရပြန်သည်။

"စိတ်ကို ထိန်းပါဦးရှင်။ ကျွန်မကိုလည်း ပြောပါဦး။ ရှင် ဘာတွေ ဘယ်လိုကြားခဲ့တယ်ဆိုတာကို"

"သူ… ဗိုက်ကြီးနေပြီ ဆိုတာကို ကြားတာပေါ့"

"ဘယ်သူနဲ့တဲ့လဲ"

"နင်… မသိဘူးလား"

"ကျွန်မ မသိလို့ မေးနေတာပေါ့"

"တေးဝေနဲ့တဲ့"

"သေချာလို့လား"

"သေချာတယ်လို့ သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားက ပြောတယ်"

"ရှင်…။ ဘာအကြောင်းနဲ့လဲ"

"သူနဲ့ မုတ်သုန်နဲ့ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်နဲ့ တေးဝေအိမ်ကို တစ်ခါသွားတယ်တဲ့။ သူတို့တွေ ပြန်လာကြပေမဲ့ မုတ်သုန်က တေးဝေအိမ်မှာ နေခဲ့တယ်တဲ့။ တစ်အိမ်လုံးမှာ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာတဲ့။ သက်သေတွေရှိတယ်။ နောက်တော့လည်း သူတို့နှစ်ယောက် တောစပ်မှာ ချိန်းချိန်းတွေ့ကြတယ်တဲ့။ အဲဒါကိုတော့ တစ်ခြားလူတွေကလည်း ပြောတယ်။ မြင်တဲ့သူတွေ ရှိတယ်"

"အို… မြတ်စွာဘုရား"

"အခုမှ ဘုရားတ,မနေနဲ့။ မင်းလည်း အသုံးမကျဘူး။ ဘာမှ မထိန်းချုပ်တတ်ဘူး"

ထိုအချိန်မှာပဲ ယဉ်ကျေးနှင့် ရီရီတို့က သူတို့ ဆူဆူပူပူဖြစ်နေသော အတွင်းခန်းထဲအထိ ရောက်ရှိလာသည်။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နေကြမှန်းပင်မသိ။ သူတို့မျက်နှာအနေအထားကို ကြည့်ရုံနှင့် သူတို့လည်း သတင်းတွေကို ကြားပြီးသားဖြစ်ကြောင်း သေချာလှလေသည်။ နှစ်ယောက်လုံး မျက်နှာမကောင်းကြ။

ဇည့်သည်တွေရောက်လာသဖြင့် ဇော်လွင်ဦးက ကိုယ့်ကိုယ်ကို အနိုင်နိုင် ထိန်းချုပ်ထားရပုံ ပေါ်၏။ မုတ်သုန်ကို ခပ်စူးစူးတစ်ချက်ကြည့်ပြီး အိမ်ရှေ့ဘက်ဆီသို့ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။ မုတ်သုန်က 'အိ' ခနဲငိုချပြီး လဲကျမလို ဖြစ်သွားသဖြင့် ဝင်းဥမ္မာက ကမန်းကတန်း ပြေးပွေ့ထားရသည်။ ယဉ်ကျေးနှင့် ရီရီကလည်း မုတ်သုန်နှင့် နီးနီးကပ်ကပ် ဝင်ရောက်တွယ်ဖက်ထားလိုက်၏။ ဝင်းဥမ္မာက…

"ငါ့ကို ပြောကြပါဦး ယဉ်ကျေးနဲ့ ရီရီရယ်။ ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲ"

"ကျွန်မတို့လည်း မသိဘူး။ ခု… သူများပြောမှ သိတာ"

"တစ်မြို့လုံးသိကုန်ပြီဆို… ဟုတ်လား"

ဘာမှ ပြန်မပြောကြ။ သို့သော် ဝန်ခံထားသည့်အသွင်ရှိသည်။ သူမတို့က ခါးတုတ်ပြီး ဖိုက်ထွက်နေသည့် မုတ်သုန်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် လေပူမှုတ်ထုတ်သည်။ သူမတို့လည်း ဘာပြောရမည်မှန်းမသိ ဖြစ်နေပုံရသည်။

"ကဲ… သူငယ်ချင်းတွေ စကားပြောကြဦး"

ဝင်းဥမ္မာက သူတို့တွေကိုပဲထားခဲ့ပြီး အိမ်ရှေ့ခန်း ထွက်သွားသည်။ သူတို့ချင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောနိုင်ရန် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် မည်သူကမှ မည်သည့်စကားကိုမှ မပြောဖြစ်ကြ။ မုတ်သုန်မှာသာ ငိုမြဲငိုလျက်…။

အတန်ကြာမှ ရီရီလွင်က…

"ကဲ… မုတ်သုန်။ ငိုနေရုံနဲ့ ဒီပြဿနာက ပြီးမသွားဘူး"

ယဉ်ကျေးကလည်း…

"ဟုတ်တယ်… ပြောပါဦး။ ငါတို့ကြားတာတွေ အမှန်ပဲလား။ ဒါမှ ငါတို့ နင့်ကို ကူညီလို့ရမှာ"

မုတ်သုန်က ရှိုက်သံတစ်ဝက်နှင့် ပြန်ဖြေသည်။

"နင်တို့ကြားထားတာတွေ မမှန်ဘူး"

"ကဲ…ထားပါတော့။ အဲဒါဆို ဒီဗိုက်က ဘယ်သူ့ဗိုက်လဲ။ ဘယ်သူနဲ့ ရတာလဲ"

"ငါ…ငါ မသိဘူး"

"ငါတို့ကို နင်ပြောပြသင့်ပါတယ်။ ငါတို့ကို နင်မခင်ဘူးလား။ မယုံဘူးလား"

"မဟုတ်ဘူး…။ ငါ တကယ်ကို မသိတာ"

"ကဲ… အဲဒါဆို ဦးတေးဝေပဲပေါ့။ ဒီလိုဆိုလိုတာလား"

"ဟယ်… မဟုတ်ရပါဘူးဟယ်။ ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေးပါ"

"ဒါဆို ကိုကိုကြီးလား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟုတ်ရပါဘူး"

"ဒါဆို ဦးတေးဝေပဲ ပြန်ဖြစ်နေတာပေါ့"

"ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"နင်… ဘယ်လို ကိုယ်ဝန်ရှိသွားမှန်း နင်မသိဘူးဆို"

"ငါ… တကယ်ကို မသိတာပါ"

"ဦးတေးဝေက နင့်ကို စိတ်ညို့ပြီး ကျူးလွန်လိုက်ပါတယ်ဆိုတဲ့သဘော သက်ရောက်နေတယ်။ သူပဲ တတ်နိုင်မှာ…"

"ဒုက္ခပါပဲဟယ်"

"ဘယ်သူနဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်လဲဆိုတာ နင်ဖွင့်မပြောရင် ပိုရှုပ်ကုန်မယ်နော် မှတ်သုန်"

သူတို့တွေ ထိုသို့ပြောဆိုနေကြဆဲမှပဲ ဝင်းဥမ္မာက သုတ်သီးသုတ်ပျာ ပြန်ရောက်လာသည်။

"ဟဲ့…ဟဲ့ လုပ်ကြပါဦး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီရဲ့"

"ကိုဇော်လွင်ဦး မရှိတော့ဘူး"

"စိတ်ညစ်ပြီး တစ်နေရာရာထွက်သွားတာနေမှာပေါ့"

"မဟုတ်ဘူးဟဲ့။ ဓား… ဓား… ပါသွားတယ်"

"ရှင်"

"ဓားကြီးပါယူပြီး ထွက်သွားတာ"

"ငါထွက်လာတော့ မရှိတော့ဘူးဟဲ့။ ငါလည်း သူ့ကို အိမ်အနှံ့လိုက်ရှာတာပဲ။ မတွေ့ဘူး။ နောက်တော့ စက်ဘီးမရှိမှန်းသိတယ်။ ငါ့စက်ဘီးပဲ ကျန်ခဲ့တယ်။ ငါ့စက်ဘီးကို လေလျှော့သွားတယ်။ ပြီးမှ ဓားလည်း မရှိမှန်း သတိထားမိတာ"

"ဒုက္ခပဲ…။ ဒါဆို ဘယ်ကိုသွားတာဖြစ်မလဲ"

"ကိုတေးဝေဆီကိုပဲ ဖြစ်မှာပေါ့"

"ဟာ...ပြဿနာကတော့ ကြီးတော့မယ်ထင်တာပဲ။ တစ်မြို့လုံး အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်"

"ဘာ...ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်"

"သတင်းတွေကြားကတည်းက အားလုံးက ဦးတေးဝေကို ဒေါသဖြစ်နေကြတာ။ အခု ဦးဇော်လွင်ဦးက ဓားဆွဲပြီး သွားပြီဆိုရင် တစ်မြို့လုံးကလည်း ဦးတေးဝေရဲ့အိမ်ကို လိုက်ဝိုင်းကြတော့မှာပဲ"

"အဲ...အဲဒါဆိုရင် တို့ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ"

"သမီးနဲ့ ရီရီနဲ့ လိုက်သွားပြီး အတင်းဝင်ဆွဲမယ်လေ။ တားရမှာပေါ့"

"ဟဲ့...ငါတို့ကကော"

"အန်တီက မုတ်သုန်ကို စောင့်ပြီးနေခဲ့။ သူက ကိုယ်ဝန်နဲ့ မဟုတ်လား။ ဒီလိုပွဲမျိုး မသွားသင့်ဘူး"

"သြော်... အေး... အေး။ ဒါဖြင့်လည်း လိုက် လိုက်ကြပါဦးဟယ်။ မြန်...မြန်"

ယဉ်ကျေးနှင့်ရီရီ စက်ဘီးကို အမြန်နင်းပြီး လိုက်သွားကြသည်။ စောင်တွေ၊ ခေါင်းအုံးတွေကို နံရံဆီပိတ်ပေါက်ရင်း မုတ်သုန်လည်း အရူးတစ်ပိုင်း ခံစားနေရတော့၏။ ဝင်းဥမ္မာက ငူငူကြီး ထိုင်နေသည်။

ရီရီလွင်နှင့် ယဉ်ကျေးမေက ဇော်လွင်ဦးကို မမီကြ။ လမ်းလွဲနေကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဇော်လွင်ဦးက သူတို့ထင်သလို တေးဝေဆီ သွားခြင်း မဟုတ်သေး၊ သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားဆီ သွားခြင်းဖြစ်သည်။

သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားက သူမတို့အိမ်ရှေ့ ဓာတ်တိုင်အောက်မှာ ရပ်လျက် လမ်းထဲမှ အမျိုးသမီးအချို့နှင့် စကားပြောနေဆဲ။ ညနေက အိုပြီဖြစ်သော်လည်း မမှောင်သေးသဖြင့် သူမတို့ကို အဝေးကြီးကတည်းက မြင်နေရသည်။ သူမတို့ ပြောနေသည်ကလည်း သူ့တူမ မုတ်သုန်နှင့် တေးဝေအကြောင်းပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

"သဇင်"

သူမတို့ ဘေးနားမှာ စက်ဘီးထိုးရပ်လိုက်တော့ အားလုံးလန့်သွားသည်။ ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်း ဝင်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည့်အပြင် ဇော်လွင်ဦးက ဓားကြီးကို လွယ်ထားသောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

"ရှင်...။ ဦး... ဦးဇော်လွင်ဦး"

"ငါ့တူမအကြောင်း နင်လျှောက်ပြောနေတာ အဟုတ်ပဲလား"

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့"

သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားက မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသည်။ သို့သော် ဇော်လွင်ဦးက ထိုသည်ကို အရေးမထားအား။ သူလိုချင်သည့် အကြောင်းအရာကိုသာ ဒဲ့ထိုးပြောသည်။

"ကဲ... ငါ အခု တေးဝေဆီသွားမယ်။ နင်လိုက်ခဲ့ပါ"

"ဘာ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ။ ဘာကိစ္စ လိုက်ရမှာလဲ"

"နင်က သက်သေပဲလေ။ နင့်ကို ခေါ်သွားတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့"

သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားက ပျာပျာသလဲ ငြင်းသည်။

"အို… ကျွန်မ မလိုက်ရဲဘူး။ မလိုက်ဘူး"

"တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပါ"

"မလိုက်နိုင်ဘူး၊ မလိုက်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မကြောက်တယ်"

စကား အဆုံးမှာ သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားက သူ့အိမ်ထဲကို တစ်ချိုးတည်း ပြေးဝင်သွားတော့၏။ ဇော်လွင်ဦး တက်ခေါက်ပြီး စက်ဘီးကို ပြန်နင်းထွက်လာသည်။ မြို့လည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေပါပြီ။ ကြားပြီးသားသတင်းများ၏ အခြေအနေအရလည်းကောင်း ဇော်လွင်ဦးက ဓားဆွဲပြီး မြို့စွန်နှင့် အိမ်မဲကြီးဆီ ဦးတည်သွားနေသည့် အတွက်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ တစ်မြို့လုံး ရုတ်ရုတ်ရက်ရက် ဖြစ်နေကြ၏။ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် စက်ဘီးကိုယ်စီ ဆွဲကာ ဇော်လွင်ဦး၏နောက်မှ လိုက်သွားကြလေသည်။

"အန်တီလေး"

မုတ်သုန်၏ခေါ်သံကြားမှ ဝင်းဥမ္မာလည်း အသက်ဝင်လာသလို ဖြစ်သွားသည်။

"ဟေ…"

"တော်ကြာ ခြေလွန်လက်လွန်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြရင် ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ သမီးက ကြားက ဝင်ရှင်းမှဖြစ်မှာ…။ အန်ကယ်လေးကိုလည်း အန်တီလေးက ဝင်တားရမှာ…"

"အေး…ဟုတ်တယ်။ ဒါ…ဟုတ်တယ်။ တို့လိုက်သွားကြရအောင်။ ဆိုက်ကားငှားသွားမယ်"

သူတို့ ထိုသို့စတင်လှုပ်ရှားချိန်မှာ တေးဝေ၏ အိမ်မဲကြီးရှေ့သို့ လူအမြောက်အများက ရုံးစုရောက်ရှိနေကြပြီ၊ ထပ်မံရောက်ရှိပြီး အိမ်ကို ဝိုင်းထားသူတွေကလည်း တဖွဲဖွဲ ညနေမှိုင်းရင့်ကလည်း အမှောင်နှင့်မို့ မည်းစပြုပြီ။

✥ ✥ ✥

ဘယ်သူ့မှ မသတ်ခင်မှာ ကိုယ့်ဘာသာ သေနှင့်ပါရစေ။

(၁၇)

“တေးဝေ…။ ဟော့… တေးဝေဆိုတဲ့လူ ထွက်လာခဲ့စမ်း”

ဓားကိုင်ပြီး ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်ခေါ်နေသော ဇော်လွင်ဦး၏ ပခုံးပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက် ကျရောက်လာသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဦးတင်ထွန်း။ သူ့အပေါင်းအပါတွေကလည်း နံဘေးမှာ ပါလာသည်။ ထို့အပြင် မြို့ခံလူများစွာလက်ထဲမှာ တုတ်ဓားလက်နက် ကိုင်ဆွဲလာသူတွေလည်း ပါသည်။ တေးဝေအနေနှင့် ထွက်ပြေးလို့ပင် လွတ်ကိန်းမမြင်တော့။

“ကိုဇော်လွင်ဦး…။ ခင်ဗျားဘာသာ အေးအေးဆေးဆေးနေပါ။ ဒီကောင့်ကို ကျွန်တော် ခေါ်ထုတ်ပေးမယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး ဦးတင်ထွန်းက သူ့လူတွေဘက်သို့ မေးဆတ်ပြီး အချက်ပြလိုက်သည်။ သူ့လူတွေက တေးဝေကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ခေါ်ထုတ်ကြတော့သည်။

“ဟော့… အောက်လမ်းဆရာ ထွက်လာခဲ့”

“ဟော့… အောက်လမ်းဆရာလိုလို၊ ဘီလူးလိုလိုကောင် ထွက်လာခဲ့စမ်း”

အိမ်ထဲမှ လူအရိပ်အခြည်ကို တွေ့ရပြီးနောက် တေးဝေ ထွက်လာသည်။ ညနေစာစားပြီး၍ နောက်ဖေးမှာ သွားတိုက်နေချိန်ဖြစ်ပုံရသည်။ ရေထည့်ထားသော ဖန်ခွက်တစ်ခွက်ကို ကိုင်လျက် သွားတိုက်ရင်းထွက်လာသည်။ လူအုပ်ကြီးကို တုတ်ဓားကိုင်လျက် တွေ့ရ၍ မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြုတ်သွားသော်လည်း ပျာယာမခတ်ချေ။

တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ပြန်မေးသည်။

“ဘာကိစ္စများလဲ”

“ဟော့ကောင်…။ မင်း မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့။ ကိုဇော်လွင်ဦး တူမရဲ့ ကိုယ်ဝန်ကိစ္စကို မင်းဘယ်လို ဖြေရှင်းမလဲ”

သူ့ဘက်မှ ကူညီဖြေရှင်းပေးသည့် စကားဖြစ်သော်လည်း ဇော်လွင်ဦးအဖို့ သည်းသည်းထန်ထန်ပင် ရှက်မိသည်နှင့် အမျှ နားလည်း ခါးလှလေသည်။ ဦးတင်ထွန်းက ဇော်လွင်ဦးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး အော်ပြောခြင်းဖြစ်၏။ တေးဝေက…

“သူ့ကို ကျွန်တော်မသိဘူး။ သူ့တူမဆိုတာက ဘယ်သူလဲ”

“မုတ်သုန်မိုးလေ…။ ရန်ကုန်က လာလည်တဲ့ သူ့တူမလေ”

“မုတ်သုန်က ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ် ဟုတ်သလား”

“မင်း… ဘာမသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလဲ”

“သိကို မသိတာ။ နားထဲမှာတောင် ထူးဆန်းသွားတယ်။ ဟုတ်ခဲ့ရင်တောင် ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီစိတ်တွေ မရှိဘူး။ မုတ်သုန်ကိုလည်း ကျွန်တော်က ကိုယ့်သမီးတစ်ယောက်၊ ကိုယ့်တူမတစ်ယောက်လို သဘောထားတာ။ ခင်ဗျားပြောသလို စိတ်ကူးမျိုး လုံးဝမရှိဘူး”

“မင်း ဘယ်လို သက်သေပြမလဲ။ အခုလို မင်းငြင်းတဲ့ကိစ္စကို”

“ကလေးမကို မေးကြည့်ပေါ့”

“ကလေးမကို မင်းက ဘာဆေးတွေကျွေးပြီး ဘယ်လို စီရင်ထားလဲမှ မသိတာ။ ကလေးမက ဘာမှ သတိမရဘူး။ မင်းအလိုကျပဲ ပြောမှာပဲ”

“နေစမ်းပါဦး ခင်ဗျားကချည်း ဝင်ပြောနေတယ်။ ကာယကံရှင်တွေနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ တိုက်ရိုက်စကားပြောမယ်။ ဘယ်မှာလည်း… အခု မုတ်သုန်ပါလား”

“ခေါ်လာလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ။ သူ့မှာ မပေါ့မပါးကြီးနဲ့”

သက်ပြင်းဆူဆူတစ်ချက်ကို ဇော်လွင်ဦးချလိုက်မိသည်။ တေးဝေကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကဲ… ကျွန်တော်က မုတ်သုန်ဦးရဲ့ ဦးလေးအရင်းခေါက်ခေါက်ပဲ။ ခင်ဗျား ဘာပြောမှာလဲ။ ပြော…”

“ပြောမယ်… ခဏနေဦး”

ထိုသို့ ဆိုပြီး တေးဝေက ဘာကိုမှ မပြောသေး။ လူအုပ်ကြီးကို လက်ကာပြကာ သွားကို ပြီးအောင်ဆက်တိုက်နေသည်။ ငြိမ်သက်အေးဆေးလှသော သူ့အနေအထားကြောင့် သူ့ကို ဝိုင်းထားသော လူများပင် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်ရသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဆရာမလေး ဝါဆိုဖူးသည် ဘုရားကျောင်းမှ သူမအတွက်ပေးထားသော အိမ်ကလေးဆီသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ လူတွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေသည်ကို သတိထားမိပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုသည်ကိုတော့ သူမ မသိသေး။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ဝင်ခါနီးကျမှ တေးဝေ၏အိမ်ကို လူတွေဝိုင်းထားတာ တွေ့ရသည်။ အိမ်ထဲမဝင်သေးဘဲ လူအုပ်ကြီးရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။ တေးဝေအိမ်ရှေ့မှာ သွားတိုက်နေသည်ကို လူအုပ်ကြီးက စောင့်ဆိုင်း ဝိုင်းကြည့်နေကြတာ သူမတွေ့ရ၏။ ဘာမှန်းလဲ မသိသေး။

တစ်ချို့လူတွေရဲ့လက်ထဲမှာ တုတ်တွေ ဓားတွေ။ အိုး… ဘာဖြစ်နေကြတာသလဲ။

"ဆရာမ"

ခပ်တိုးတိုးခေါ်သံကြောင့် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ယဉ်ကျေးနှင့်ရီရီကို တွေ့ရသည်။

"အေး… သမီးတို့က ဘယ်ကလှည့်လာကြတာလဲ။ ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေကြသလဲ မသိဘူး"

"ဆရာမ မသိသေးဘူးလား"

"ဟင့်အင်း…"

ရီရီလွင်က အဖြစ်အပျက်များကို အတိုချုံး၍ ရှင်းပြလိုက်သည်။ ဝါဆိုဖူးက နားဝေးသူမဟုတ်၍ ဖြစ်ပွားနေသောအခြေအနေကို ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွား၏။ ရင်ထဲမှာလည်း ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ရီရီလွင့်ကို မေးလိုက်သည်။

"မုတ်သုန်နဲ့ မဝင်းဥမ္မာ အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်။ သူတို့ကို ထားခဲ့ရတာပေါ့"

"ဟိုမှာ… လာနေကြပြီ"

"ရှင်"

ယဉ်ကျေးနဲ့ ရီရီတို့ ဝါဆိုဖူးညွှန်ပြရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဟုတ်လေသည်။ မဝင်းဥမ္မာနှင့် မုတ်သုန်တို့က ဆိုက်ကားတစ်စီးဖြင့် ရောက်ရှိလာလေပြီ။ သူမတို့ကလည်း ဝါဆိုဖူးဆီသို့ အလျှင်အမြန် ချည်းကပ်လာသည်။ ဝင်းဥမ္မာက…

"ဆရာမလေး… လုပ်ပါဦး။ ဘယ်လိုတားရမလဲ။ ကိစ္စက အရမ်းကြီးထွားနေပြီ"

ဝါဆိုဖူးက ခါးတုတ်ပြီး ဆူပုံ့နေသော မုတ်သုန်၏ ဝမ်းဗိုက်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက် ပင့်သက်ရှိုက်ကာ…

"ကဲ… ယဉ်ကျေးနဲ့ရီရီ"

"ရှင်"

"တာဝန်ရှိသူတွေကို အကြောင်းကြားလိုက်"

"ရဲစခန်းကိုလား"

"အေး…အားလုံးကိုပေါ့။ တာဝန်ရှိသူ အားလုံးကို အမြန်ဆုံးသွား အကြောင်းကြား။ သွား…"

"ဟုတ်ကဲ့"

ယဉ်ကျေးနှင့်ရီရီတို့ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် စက်ဘီးကို အမြန်နင်းပြီး ထွက်သွားကြသည်။ ဝါဆိုဖူးက မုတ်သုန်ကို…

"သမီး…။ သမီးရဲ့ ကိုယ်ဝန်ကိစ္စက ကိုတေးဝေနဲ့ ပတ်သက်သလား"

"ဆရာမရယ်…"

မုတ်သုန်က ငိုချင်စိတ်ကို ထိန်းပြီးဆက်ပြောသည်။

"ဒီမေးခွန်းကိုပဲ ဖြေနေရတာပဲ။ မဟုတ်ရပါဘူး"

"ဒါဆို ဘယ်သူနဲ့လဲ"

"ဘယ်သူနဲ့မှ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဘာသာ ဖိုက်ထွက်လာတာ။ သမီး အမှန်တကယ် သိကို မသိရပါဘူး"

"သမီး... ဒီအချိန်မှာ ကွယ်ဝှက်မနေနဲ့တော့လေ။ အရမ်း အရေးကြီးနေပြီ။ ခဏကြာရင် တုတ်တပြက် ဓားတပြက်နဲ့ သွေးထွက်သံယိုတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတော့မယ်။ ရုံးရောက် ဂတ်ရောက် ရောက်ကြတော့မယ်။ သမီး ပြတ်သားဖို့ လိုပြီ။ ခု... မပြောလည်း နောက်ပြောရမှာပဲ။ ခုမပေါ်လည်း နောက်ပေါ်မှာပဲ။ အားလုံးကို ဘုရားသခင်က သိတယ်နော်။ ညာလို့ မရဘူး"

မုတ်သုန်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငိုပြန်လေသည်။ ဝါဆိုဖူးခေါင်းကို ခါယမ်းနေ၏။ ဝင်းဥမ္မာကတော့ ကျိုးကြည့် ကြောင်ကြည့်နှင့် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားနေသည်။

လူအုပ်ကြီးထံမှ ဝေါခနဲ အသံထွက်လာသည်။ တေးဝေ သွားတိုက်ပြီး၍ စကားစပြောသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

"နေပါဦး။ ခင်ဗျားတို့က ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော်က တရားခံလို့ ဘာကိစ္စ စွပ်စွဲနေရတာလဲ။ အကြောင်းပြချက် ခိုင်လို့လား"

ဇော်လွင်ဦးက တုန်ပြန့်ပြောဆိုရန် ပြင်သော်လည်း ပြောခွင့်ပင်မရလိုက်။ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားသံတွေက ဟိုမှသည်မှ ထွက်လာပြန်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အဓိကအားဖြင့် ဦးတင်ထွန်း၏ အပေါင်းအပါများဆီမှ။

"ဟော့ကောင်။ မင်းအိမ်ပေါ်မှာ မုတ်သုန်တစ်ယောက်တည်း ရောက်နေခဲ့တာ ရှိတယ်ကွ"

"ဟုတ်တယ်...။ သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွားတစ်ယောက်လုံး သက်သေရှိတယ်"

"အဲဒီနေ့က မိုးတွေရွာနေတယ်လေကွာ။ ဟော့ကောင်"

တေးဝေက အေးအေးဆေးဆေးပင် ခေါင်းယမ်းပြီး ပြန်ပြောသည်။

"ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေက မခိုင်မာဘူး။ အဲဒီနေ့က မုတ်သုန်ရယ်၊ သဇင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရယ်၊ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ရယ် ကျွန်တော့်ဆီလာတယ်။ မိုးတွေရွာတယ်။ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်က မိုးရေထဲမှာပဲ ပြန်သွားတယ်။ သူတို့ ကလေးမနှစ်ယောက်က ကျွန်တော့် အိမ်ပေါ်တက်ထိုင်ပြီး မိုးအစဲကို စောင့်တယ်။ နောက်ပြီး သဇင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်အိမ်ပေါ် မနေချင်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ မိုးရေထဲမှာပဲ စက်ဘီးစီးပြီး ပြန်သွားတယ်။ မုတ်သုန်က မိုးအစဲကို စောင့်ရင်း ခဏအကြာ မိုးလည်းစဲရော ပြန်သွားတယ်။ အဲဒီအကြောင်းအချက်ကလေးနဲ့တော့ ကျွန်တော့်ကို တရားခံအဖြစ် စွပ်စွဲဖို့ မခိုင်မာဘူး။ နောင်အချိန်မှာ ဒီလို သမုတ်ဖို့ သဇင်က အကွက်ဆင်သွားသလားလို့တောင် ထင်ရတယ်"

"မင်းတို့ တောထဲမှာ ချိန်းချိန်းတွေ့နေတာကကော။ တွေ့တဲ့သူတွေ အများကြီးရှိတယ်"

တေးဝေက နှာခေါင်းပွတ်ပြီး ပြုံးသည်။

"ကျုပ်က ဒီမြို့ကို ရောက်ကတည်းက တောစပ်ကို သွားသွားနေလေ့ရှိတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ မုတ်သုန်က ကင်မရာရလာလို့ တောစပ်မှာ ဓာတ်ပုံလာရိုက်ရင်း ကျွန်တော်တို့ ဆုံတဲ့အခါ ဆုံတတ်တယ်။ စကားစမြည်ပြောတယ်။ ဒါပဲ...။ အဲဒီလောက်နဲ့လည်း ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်ကို တရားခံအဖြစ် သတ်မှတ်လို့ မရဘူး။ ဆိုင်မှ မဆိုင်၊ ခိုင်မှ မခိုင်တာ"

လူအုပ်ကြီးဘက်မှ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ တေးဝေက ဆက်ပြောသည်။

“တကယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ထင်သလို ကျွန်တော်က တရားခံအစစ်အမှန် ဖြစ်နေဦးတော့ ခင်ဗျားတို့ ဒီလိုလာဖို့ မကောင်းဘူး။ ကျွန်တော့်ကို အေးအေးဆေးဆေး လာဆွေးနွေးရမှာ။ ကျွန်တော့်ကို ထိုးနှက်သတ်ဖြတ်လိုက်လို့ ခင်ဗျားတို့ ဘာမှ အကျိုးမရှိဘူး။ ကျွန်တော်သေသွားတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့တွေ လူသတ်မှုနဲ့ အဖမ်းခံရမှာ။ ခုတောင် ခြိမ်းခြောက်စော်ကားမှုတွေ၊ အသရေဖျက်မှုတွေ၊ လက်နက်ပုဒ်မတွေနဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် တရားစွဲလို့ရတယ်”

လူအုပ်ကြီး နည်းနည်းတော့တွန့်သွားသည်။ တေးဝေကတော့ ခပ်တည်တည် ခပ်မာမာပဲဖြစ်၏။

“ကဲ… ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်တယ်ထင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို သတ်လိုက်တယ် ဆိုပါဦးတော့။ ဟိုကလေးမ မုတ်သုန်မှာကော ဘာအကျိုးရှိမလဲ။ သူ့ဗိုက်ထဲက ကလေးကကော ဘာအကျိုးရှိမလဲ။ ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားကြည့်ကြပါဦး။ ကျွန်တော်က တရားခံအစစ် မဟုတ်ခဲ့ရင်ကော တရားခံအစစ်က လွတ်နေမယ်။ ကိုယ့်လူကိုယ် သေသေချာချာ မေးကြည့်ပါဦး။ ခုံသမာဓိ လူကြီးမင်းတွေကတစ်ဆင့် စကားပြောပါ။ ဆေးကုသမှုမှတ်တမ်း စာရွက်တွေနဲ့ သေသေချာချာ စဉ်းစားပါ။ အဲဒါမှ အဖြေပေါ်မယ်။ စစ်စစ်မှန်မှန် အဖြေပေါ်လာလိမ့်မယ်။ မလိုတဲ့သူတွေကပြောတဲ့ အတင်းအဖျင်းစကား သက်သက်လောက်နဲ့တော့ ခင်ဗျားတို့က ဒေါသရှေ့ထားပြီး မမှားသင့်ဘူး”

အမှန်တော့ ဤ၍ဤမျှလူအုပ်နှင့်ဆိုလျှင် တေးဝေကို ဝိုင်းရိုက်လိုက်ကြရုံပဲဖြစ်သည်။ သို့သော် တေးဝေ၏ တည်ငြိမ်ရဲရင့်သော ရင်ဆိုင်မှုနှင့် ရှင်းလင်းပြတ်သားသော စကားများကြောင့် အားလုံး တွေဝေဝေဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ဒေါသအကြီးအကျယ်ထွက်နေသော ဖော်လွင်ဦးသည်ပင်လျှင် တေးဝေ၏ စကားများ မှန်ကန်နေကြောင်း သတိဝင်လာသည်။

“နေဦး…။ ဒီကိစ္စကို ကျုပ်တို့ ရှင်းပါ့မယ်။ ကျုပ်တို့ ရှင်းပါ့မယ်”

စကားသံနှင့်အတူ လူအုပ်ကြားထဲသို့ ရောက်ရှိလာသည်က ဒေါက်တာအောင်ကောင်းမြစ်။ သူ့နောက်မှာက သူ့ထက်ဝါရင့်သော ဒေါက်တာခင်ထွန်း။

အားလုံးအကြည့်က သူတို့ဆီ ရောက်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို တစ်မြို့လုံးက သိကြပါသည်။ ချစ်ခင်လေးစားကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ ဘာပြောမည်ဆိုတာကို နားထောင်ကြသည်။ တေးဝေ ငြင်းမရနိုင်အောင် ချုပ်ကိုင်ပြလိမ့်မည်ဟု ယူဆရသည်။ ဒေါက်တာအောင်ကောင်းမြစ်က လက်တစ်ထောင်၍အသံကို မြှင့်ပြီး အားလုံးကြားအောင် ပြောသည်။

“အားလုံး စိတ်အေးအေးထားကြပါခင်ဗျ။ ပြဿနာက အစကတည်းက မှားခဲ့တာပါ”

လူအားလုံးက သူ့စကားကို အာရုံစိုက်နားထောင်နေကြမှန်း ပေါ်လွင်ပြီးကာမှ…

“တကယ်တော့ မုတ်သုန်မိုးမှာ ဘာကိုယ်ဝန်မှ မရှိပါဘူးခင်ဗျ”

ဖော်လွင်ဦး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။ လူအုပ်ကြီးက ဟာခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဝင်းဥမ္မာနှင့်မုတ်သုန်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။ တေးဝေကတော့ မူလအတိုင်းပင် သူနှင့် ဘာမှ မပတ်သက်သလို…။

“မမုတ်သုန်မိုးကို ကျွန်တော် စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီးပါပြီ။ ဒီနေ့သူတို့ တူဝရီးလာရင် အဖြေမှန်ကို ပြောပြဖို့ ကျွန်တော် ဆေးခန်းကနေ စောင့်နေပါတယ်။ သူတို့ တူဝရီး ရောက်မလာပါဘူး။ ဒီလို ပြဿနာဖြစ်နေတယ်ကြားလို့ ကျွန်တော် အမြန်ဆုံးလိုက်လာတာပါ။ ဒီလိုပါ…။ မမုတ်သုန်မိုးမှာ ဘာကိုယ်ဝန်မှ မရှိပါဘူး။ သူ့ဘာသာ ရောဂါဖြစ်တာပါ။ သားဥအိမ်မှာ အလုံးတည်တာပါ။ ဆေးပညာအရ Ovarian Cyst လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဒေါက်တာအောင်ကောင်းမြစ်က စကားကို ခေတ္တနားပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

"အဲဒီရောဂါဖြစ်လို့ရှိရင် ကိုယ်ဝန်သည်တစ်ယောက်လို ဗိုက်ပူလာပါတယ်။ ကိုယ်ဝန်သည်နဲ့တူတဲ့ လက္ခဏာတွေလည်း ပြလာပါတယ်။ သတိကြီးကြီးနဲ့ ခွဲစိတ်ကုသမှု ခံယူရမှာ ဖြစ်ပါတယ်"

ထို့နောက် ဒေါက်တာအောင်ကောင်းမြစ်က ထိုရောဂါအကြောင်းကို ဆေးပညာရှုထောင့်မှ အတိုချုပ်ပြောကြား၏။ သူ့ပြောပြချက်ကို အားလုံးက ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ရှိကြပါသည်။ ဝင်းဥမ္မာဝိုရသည့် အလှည့်သို့ ရောက်လာ၏။ မုတ်သုန်ကို ဖက်၍ ငိုမိခြင်းဖြစ်သည်။

"တော်ပါသေးရဲ့ မုတ်သုန်ရယ်"

ဒေါက်တာအောင်ကောင်းမြစ်၏ ရှင်းလင်းချက်အဆုံးမှာ သက်ဆိုင်ရာမှ ပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း ရောက်ရှိလာသည်။ အနေအထားကို နားလည်သွားသော ယဉ်ကျေးမေနှင့်ရီရီလွင်တို့က မုတ်သုန်အပါးသို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရောက်လာကြသည်။ သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များက ဖျောင်းဖျညွှန်ကြားသဖြင့် လူအုပ်ကြီးကလည်း လူစုခွဲလိုက်ကြ၏။ စိတ်မောလူမော ဖြစ်ခဲ့ရပုံပေါ်သော ဇော်လွင်ဦးက မည်သူ့ကိုမှ စကားမပြောတော့ဘဲ စက်ဘီးနင်းထွက်သွားသည်။

"ဟဲ့... ဟဲ့။ တို့ ပြန်လိုက်သွားမယ်လေ။ ကျော်ဇော... နင်းပါဟဲ့။ အမြန်"

ဝင်းဥမ္မာနှင့် မုတ်သုန်က ဆိုက်ကားဖြင့် နောက်မှလိုက်သွားသည်။ ယဉ်ကျေးနှင့်ရီရီတို့ကလည်း ဝါဆိုဖူးကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူတို့နောက်မှ တစ်ခါလိုက်သွားကြပြန်သည်။ မကြာမီအချိန်အတွင်းမှာ တေးဝေ၏ အိမ်ရှေ့၌ မည်သူမျှမရှိတော့။ ဝါဆိုဖူးမှလွဲလျှင်...။

တေးဝေက အိမ်ရှေ့မှာရပ်နေသည်။ ဝါဆိုဖူးက သူ့အနီးသို့ လျှောက်သွားလိုက်ပြီး...

"ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်း ကိုတေးဝေ"

လက်ကမ်းပေးတော့လည်း တေးဝေက ပြန်လည် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

"ရှင့်ရဲ့ တည်ငြိမ်မှုကို ကျွန်မလေးစားပါတယ်"

"သြော်... ဒါကတော့ ဒီလိုပဲ ဖြေရှင်းရမှာပေါ့လေ"

ထိုညက ဝါဆိုဖူး ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်သည်။

✥ ✥ ✥

ဖာရာထေးရာတွေ တင်းတင်းရင်းရင်းပြန်ဖြစ်ရုံနဲ့တော့ အင်္ကျီက သစ်မသွားဘူး။

(၁၈)

တေးဝေတို့၏ အိမ်မဲကြီးရှေ့မှာ ထိုညက ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးသည့် နောက် မြို့ကလေးသည် ရုတ်ချည်း ဆိုသလိုပင် မသိမသာ ခြောက်ကပ်သွားသည်။ နောက်ပိုင်းရက်များမှာ အသံဗလံတွေကအစ တိတ်ဆိတ်လာသလို ခံစားရသည်။ လူတွေ၏ရင်ထဲမှ အခြေအနေကို ဝါဆိုဖူး နားလည်သလိုလို ရှိလာပါ၏။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ထိုအခြေအနေကို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်ရန် ဝါဆိုဖူး ကြိုးစားချင်ပါသည်။

ဦးတင်ထွန်းတို့အုပ်စုလည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မရှိလှတော့။ ပွဲကောင်းနေသူက ကိုကိုကြီးဖြစ်၏။ ဦးတင်ထွန်းနှင့် သူ့မွေးစားအဖေတို့၏ ကိစ္စမှ အစပြု၍ ယခု တေးဝေနှင့် မုတ်သုန်မိုးတို့ကိစ္စအထိ ဆက်စပ်တင်ပြကာ မြို့သူမြို့သားများကို ပညာပေးနေသည်။ တစ်မြို့လုံးမှာ တစ်ယောက်ထဲရှိသည့် ကမ္ဘာပတ်သင်္ဘောသားဖြစ်၍ အားလုံးကလည်း သူ့စကားကို အလေးအနက်ထား နားထောင်ပါသည်။

သူအမိက ရှင်းပြသည်ကတော့ စိတ်နယ်လွန်ပညာရပ်များ အကြောင်း...။

ပြီး... စိတ်စွမ်းအားရှင်များအကြောင်း။

နောက်ဆုံး ဦးအေးဆွေတို့ တေးဝေတို့လိုလူများ ရှိနေသည်မှာ မြို့ကလေးအတွက် အားကိုးဂုဏ်ယူဖွယ်ရာ ဖြစ်ကြောင်း...။

"ဦးပေါလု"

"ဗျာ... ဆရာမ"

"ဟိုမှာ... ဟိုလူ့ကို သွားခေါ်လိုက်စမ်းပါ"

ဘုရားကျောင်းရှေ့မှာ ဒိုက်စိုက်ဒိုက်စိုက် ဖြတ်သွားသော တေးဝေကို လိုက်ခေါ်ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ဤအခါတွင်တော့ ယခင်ကကဲ့သို့ တွန့်ဆုတ်မှုမရှိတော့ဘဲ ဦးပေါလုက လျှောလျှောလျူလျူ သွားခေါ်ပေးသည်။

တေးဝေက ဂျာကင်အိတ်ထဲ လက်နှစ်ဘက်ထည့်ကာ ရောက်လာသည်။

"ဆရာမ ခေါ်တာလား"

"ဟုတ်တယ်...။ ခဏထိုင်ပါဦး"

တေးဝေက ခုံတန်းတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ဝါဆိုဖူးကလည်း သူ့ရှေ့ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ပြီး... အပြုံးမြမြနှင့် ချိုလွင်သောစကားကို ဆိုရသည်။

"ရှင့်မွေးနေ့ပွဲတုန်းက ကျွန်မ လာခဲ့တယ်နော်"

"ဟုတ်တယ်လေ... မှတ်ထားစရာတောင် မလိုပါဘူး။ မှတ်မိပါတယ်"

"ရှေ့အပတ် စနေနေ့ဟာ ကျွန်မရဲ့ မွေးနေ့ရှင့်"

"သြော်... ဟုတ်လား"

"ကျွန်မရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကိုလည်း ရှင်လာရမယ်နော်"

"တေးဝေက ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ ဝါဆိုဖူး၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသဖြင့် ဝါဆိုဖူးကပဲ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

"ကျွန်မရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကတော့ ရှင့်လို သုံးလေးယောက်ကိုပဲ ဖိတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်မြို့လုံးကို ဖိတ်ရမှာ။ မလာမယ့်လူ သုံးလေးယောက်ပဲ ရှိမှာ"

"ကျွန်တော် လာလို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

တေးဝေက ဘာမှ ပြန်မဖြေပြန်။ ဝါဆိုဖူးက သဘောပေါက်စွာပြန်ပြောလိုက်သည်။

"မြို့ကလူတွေရဲ့ ရှင့်အပေါ်အမြင်က အရင်လို မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ကောင်းသွားပါပြီ"

"ဟုတ်ရင်လဲ ဟုတ်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်လာရင် သူတို့ အနေကြပ်နိုင်တယ်"

"ဒီအခြေအနေမျိုး မရောက်ပါဘူး။ ကျွန်မတစ်ယောက်လုံး ရှိတာပဲ"

တေးဝေက နံရံဆီ ငေးကြည့်နေသည်။

"ခုနက ကျွန်မပြောခဲ့တယ်။ ကျွန်မက တစ်မြို့လုံးကို ဖိတ်မှာပဲ။ မလာမဲ့သူ သုံးလေးယောက် ပဲရှိမယ်။ အဲ့ဒီလူတွေက ဘယ်သူတွေလည်းဆိုတာ မသိချင်ဘူးလား"

"ဟင့်အင်း မသိချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင် နားထောင်နေပါတယ်"

"ပြောတာကတော့ ပြောရမှာပေါ့။ နံပါတ်(၁) သဇင်သိမ့်သိမ့်ထွား"

"အင်း"

"သူ့အတင်းအဖျင်းစကားကြောင့် မဟုတ်မမှန်တဲ့ကိစ္စနဲ့ တစ်မြို့လုံး ယောက်ယက်ခတ်သွားရတဲ့ ဒဏ်ကို သူပြန်ခံနေရတယ်။ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်တောင် မထွက်တော့ဘူး"

"အင်း"

"နံပါတ်(၂) ဦးတင်ထွန်းတို့အုပ်စု"

"အင်း"

"သူတို့လည်း ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ဗီလိန်ကြီး ဖြစ်သွားပြီ။ မျက်နှာ ထားရခက်နေတယ်။ အသံတောင် သိပ်မထွက်တော့ဘူး။ ကျွန်မနဲ့ရင်းနှီးထားမှန်းသိတော့ ဒီပွဲကို သူလာရဲမှာ မဟုတ်ဘူး"

"အင်း"

"နံပါတ်(၃)က မုတ်သုန်။ သူကတော့ နေမကောင်းလို့။ ဆေးကုနေလို့ မလာနိုင်ဘူး။ သူ့ဦးလေးနဲ့ အဒေါ်ကလည်း သူ့တူမကိစ္စနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေလို့ လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး မုတ်သုန်ကို ရန်ကုန်ပြန်ပို့ကြမယ်လေ။ မွေးနေ့ပွဲက ရထားချိန်နဲ့ တိုက်နေတယ်"

"အင်း"

"ရှင်... လာခဲ့ပါ"

"လာတဲ့သူတွေကတောင် ကျွန်တော်လာမှ ထပြန်သွားရင်ကော"

"မပြန်ပါဘူးဆို...။ ရှင်လာရင် သူတို့ကတောင် စိတ်သက်သာရာရသွားဦးမယ်။ သူတို့က အခု ရှင့်ကို အားနာနေကြတယ်။ ရှင့်ကို အရင်လို ပယ်ထားတဲ့သဘောလည်း မလုပ်ကြတော့ဘူး။ မယုံရင် အဲဒီမွေးနေ့ပွဲကို ရှင်လာတော့ တွေ့ရမယ်"

"ဘယ်မှာလုပ်မှာလဲ"

"ကျွန်မအိမ်က ကျဉ်းတယ်။ ဒီဘုရားကျောင်းရှေ့ မြက်ခင်းပြင်မှာပဲ လုပ်မယ်"

"ဘယ်အချိန်လဲ"

"ညနေ ၆နာရီကနေ ည၈နာရီ"

"ကောင်းပြီလေ..."

"ကောင်းပြီလေ ဆိုတာက ဘာလဲ...။ လာမှာလား"

"အင်း"

ဝါဆိုဖူး ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်သွားသည်။ ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ပြုံးရယ်ရင်း...

"အိုကေ... အိုကေ...။ ကျွန်မက အဲဒါကို ခေါ်ပြောတာ။ ဒါ့ထက်ရှင်က မီးလွတ်စားတယ်ဆို။ ကျွန်မရှင့် အတွက် အသီးအနှံတွေ စပယ်ရှယ်လုပ်ထားလိုက်မယ်"

"ကျေးဇူးပါပဲ။ ဒါဖြင့် ကျွန်တော် သွားလိုက်ဦးမယ်"

တေးဝေက နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွား၏။ ဝါဆိုဖူးက...

"ဦးပေါလု"

"ခင်ဗျာ"

"မွေးနေ့ပွဲဖိတ်ဖို့ ဘယ်သူတွေ ကျန်သေးလဲ။ ကျန်တဲ့သူတွေကို သွားဖိတ်ပေးပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့"

ထိုသို့ဖြင့်...

ဆရာမလေးဝါဆိုဖူး၏ မွေးနေ့ညနေခင်းသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ တစ်မြို့လုံးက ချစ်မြတ်နိုးလေးစားသော ဆရာမလေး၏ မွေးနေ့ပွဲဖြစ်၍ လူသူစည်ကားလှ၏။ ကျယ်ပြန့်လှသော ဘုရားကျောင်းရှေ့ မြက်ခင်းပြင်သည် ပြည့်ကျပ်သွားသည်။ စားသောက်ဖွယ်ရာများကလည်း မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ရှိသဖြင့် အားလုံးခံတွင်းတွေ့ကြသည်။ အားလုံးရွှင်လန်းတက်ကြွနေကြသည်။

ကျောင်းတော်မှ အသင်းသူအသင်းသားများက သူတို့၏ ဆရာမလေးအတွက် ဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်းပေးကြသည်။ ဓမ္မတေးများ မွေးနေ့မင်္ဂလာသီချင်းများကို သီဆိုပေးကြသည်။ ဝါဆိုဖူးကလည်း ပုဝါဖြူကလေးခြုံလျက် ကျက်သရေရှိစွာ ကြည်လင်လှပနေသည်။ မွေးနေ့ပွဲ စတင်ကျင်းပချိန် နာရီဝက်ကျော်ကာမှ တေးဝေ ရောက်ရှိလာလေသည်။ ခပ်မှိုင်းမှိုင်းအရောင်ရှိသော အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်လာသည်။

ဆရာမလေးက လှိုက်လှက်လှဲလှဲ ကြိုဆိုသည်။

"လာ... လာ...။ ဝိုင်းတွေကတော့ လူပြည့်နေပြီ။ ရီရီတို့ ဝိုင်းမှာ ထိုင်လိုက်"

ယဉ်ကျေးနှင့်ရီရီတို့ ထိုင်နေသော ထောင့်စားပွဲကလေးမှာ တေးဝေကို နေရာပေးလိုက်၏။ ယဉ်ကျေးနှင့်ရီရီက ကိုယ်ဟန်ပြင်ထိုင်ကြပြီး...

"လာ...ဦး...ထိုင်"

ဟု ဖိတ်မန္တကပြုကြ၏။ တေးဝေက နေသားတကျ ဝင်ထိုင်ပြီးသောအခါ ရီရီက...

"မုတ်သုန် ဒီနေ့ညပဲ ရန်ကုန်ပြန်တော့မှာ...။ ရန်ကုန်မှာ ဆေးသွားကုရမယ်။ သူ့ဦးလေးနဲ့ အဒေါ်က ပြန်လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်။ ဒီမွေးနေ့ပွဲအချိန်နဲ့ ရထားဆိုက်မယ့်အချိန်က ကန့်လန့်တိုက်နေလို့ မလာဖြစ်တော့ဘူး။ လက်ဆောင်ကို သမီးတို့နဲ့ ပေးလိုက်တယ်"

"သြော်... ရထားက အချိန်သိပ်မမှန်ဘူး မဟုတ်လား။ အခုလောက်ဆို သူတို့တွေ ဘူတာရောက် နေကြမှာပေါ့ကွယ်။ ဒီကပဲ ရထားဥသြဆွဲသံကို နားထောင်ကြတာပေါ့"

မီးသင်းစာမစားသော တေးဝေအတွက် ဝါဆိုဖူးက သစ်သီးပန်းကန်များ လာချပေးသည်။

"အင်း... ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေပြီ"

"ဘာမှ ဒုက္ခမရောက်ပါဘူး၊ ကုသိုလ်တောင် ရသေးတယ်။ ကဲ... စားနော်။ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ဦး။ ကျွန်မတခြား ဧည့်သည်တွေကို လိုက်နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့...။ ဒါနဲ့ ဒီမှာ ကျွန်တော့်လက်ဆောင်။ ဆရာမရဲ့ မွေးနေ့အတွက်"

တေးဝေ ကမ်းပေးသည်က ပန်းချီကားလိပ်တစ်လိပ်။ ထုပ်ပိုးထားခြင်းမရှိသည့်အတွက် ဝါဆိုဖူးက ချက်ချင်းပဲ ဖြည်ကြည့်လိုက်သည်။ လှပသော ဆီဆေး ပန်းချီကားတစ်ချပ်ဖြစ်ပေသည်။

"အို... အရမ်းကောင်းတဲ့ လက်ရာပါလား"

ဘီလူးတစ်ကောင်က ပန်းတစ်ပွင့်ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးငုံ့ကြည့်နေပုံ။ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော ဘီလူးမျက်နှာ၊ ဘီလူးမျက်လုံးကို မေတ္တာဓာတ်နှင့် ဤသို့ ပြုံးတမြေ့မြေ့အေးချမ်းနေအောင်ဆွဲနိုင်ဖို့ရာ လွယ်သည်မဟုတ်ပါ။ အံ့သြခြင်းကြီးစွာဖြင့် ဝါဆိုဖူးက...

"ကိုတေးဝေ ဆွဲတာလား"

"မဟုတ်ဘူး…။ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ ပန်းချီကားတွေထဲက တစ်ချပ်ပါ"

"တကယ့် အနုပညာလက်ရာပါပဲရှင်။ ကျွန်မ သေသေချာချာ သိမ်းထားပါ့မယ်"

ထို့နောက် ဝါဆိုဖူးက ပန်းချီကားကို တမြတ်တနိုးကိုင်ကာ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ယဉ်ကျေးက တေးဝေကို…

"မုတ်သုန်ရဲ့ ရောဂါက အသက်အန္တရာယ်တောင် ရှိနိုင်တယ်တဲ့ ဦးရဲ့ သိလား"

"ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်…။ အဲဒါကြောင့် လိုအပ်တာလေးတွေ လုပ်ပြီး ရန်ကုန်အမြန်ဆုံး ခေါ်သွားကြတယ်။ အသက်ငယ်သေးပြီး အသိလည်း စောလို့ တော်သေးတာတဲ့။ ရန်ကုန်မှာ ကုကြည့်မယ် မရနိုင်ရင် နိုင်ငံခြားကို ပို့ပြီး ကုမယ်တဲ့။ ရန်ကုန်က သူ့မိဘတွေလည်း သိသွားကြပြီလေ။ သူတို့က ငွေကြေးပြည့်စုံတော့ တတ်နိုင်ပါတယ်။ မုတ်သုန်ရောဂါက ပြန်ကောင်းသွားမှာပါ"

"အေးကွယ် ပြန်ကောင်းသွားမယ်ဆိုရင် ဝမ်းသာပါတယ်"

"ဦးကို… နှုတ်ဆက်သွားတယ်လို့ ပြောပေးပါတဲ့"

"သြော်… အေးအေး"

"ဒါထက်… ဦးကို သမီး မေးချင်တာ ရှိတယ်"

"ဘာလဲ"

"ဟိုနေ့ညက လူတွေအများကြီး ဓားတွေတုတ်တွေ အုတ်ခဲကျိုးတွေနဲ့ ဦးရှေ့ကိုရောက်တော့ ဦးမကြောက်ဘူးလားဟင်"

တေးဝေက ခပ်တိုးတိုးရယ်သည်။ ပြီးမှ…

"ဦးကြောက်တာကို သမီးတွေ့လို့လား"

"မတွေ့ဘူး။ အဲဒါကြောင့်မေးတာ"

"ဦးက ဘဝမှာ ဘာကိုမှ သိပ်မကြောက်တတ်ဘူး။ မတုန်လှုပ်တတ်ဘူးလို့ ပြောရင် ပိုမှန်လိမ့်မယ်"

"သူတို့က ဦးကို အတင်းဝင်ပြီး အန္တရာယ်ပြုရင်ကော"

"ဦးက လူရိုင်းမဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ အေးအေးဆေးဆေး ဘာသိဘာသာနဲ့ စကားနည်းတတ်ပေမဲ့ ယဉ်ကျေးမှု ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မလွဲသာတဲ့အခါကျတော့လည်း မလွှဲသာသလို တုန့်ပြန်ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတိုတွေ ဦးကို ဘာမှ မလုပ်ရဲဘူးဆိုတာ ဦးသိပါတယ်"

"အခုတော့ အားလုံးက ဦးကို လေးစားနေကြပါပြီ"

"အဲဒါကလည်း ဦးအတွက် မလိုအပ်ပါဘူးကွယ်"

"ဦးက ဘယ်လို လူစားမျိုးလဲဟင်"

"မသိဘူး။ သကြားပွင့်တွေနဲ့စာရင်တော့ ကိုယ်က နည်းနည်းချဉ်တယ်"

ယဉ်ကျေး ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့်…

"ဦး… သစ်သီးတွေ စားဦးလေ"

တေးဝေက သစ်သီးတစ်လုံး ယူစားနေတုန်းမှာ ရီရီကမေးသည်။

"ဦး…တက္ကသိုလ်မှာ အကြာကြီးနေခဲ့တာပဲ။ အဲဒီမှာ ရည်းစားလေးဘာလေး မရခဲ့ဘူးလား"

"ဒီကလေးမတွေနဲ့တော့ ခက်နေပါပြီ"

တေးဝေက ထိုသို့ရေရွတ်ပြီး ရီရီ့ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ…

"သမီးရဲ့ ဆံပင်ကို ဖဲကြိုးနဲ့ ချည်ဖူးလား"

"ချည်ဖူးတာပေါ့"

"သေသေချာချာချည်တာလား"

BURMESE CLASSIC .com

"သေသေချာချာ ချည်တာပေါ့"

"ပြည်ကျဖူးလား"

"အင်း…ပြည်ကျသွားတာမျိုး ကြုံဖူးတယ်"

"သေသေချာချာချည်ထားတဲ့ ဖဲကြိုးတောင် ပြည်ကျတတ်သေးတာပဲကွယ်။ ဦးလည်း ချော်လဲဖူးပါတယ်"

သူ့စကားကို သူမတို့ သိပ်မရှင်းချေ။ သို့သော် နားလည်သလိုတော့ရှိသည်။ တေးဝေက ဘာမှဆက်မပြောတော့ပဲ သစ်သီးကိုသာ ဣန္ဒြေရရ ဆက်ဝါးနေသဖြင့် သူမတို့လည်း အလိုက်တသိ ငြိမ်ပေးလိုက်ကြသည်။

ဝါဆိုဖူးတို့၏ မဟာမိတ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများဆီမှ တေးဆိုအဖွဲ့များ ရောက်လာသည်။ ဝါဆိုဖူးက စန္ဒယားကို မြက်ခင်းပြင်ဆီ ထုတ်ထားသဖြင့် ဂစ်တာသမားများအပြင် စန္ဒယားဆရာ ဆရာမများကလည်း လက်စွမ်းပြနိုင်လေသည်။ တစ်ဖွဲ့ပြီးတစ်ဖွဲ့ ဝါဆိုဖူးအတွက် ဆုတောင်းဖျော်ဖြေပေးကြသည်။ မွေးနေ့ပွဲလေးသည် ဂီတသံချိုချိုဖြင့် စိုပြည်နေသည်။ ညဥ့်ဦးယံလေညှင်းကလည်း ဝေ့သင်းနေသည်။

အစီအစဉ်ကြေငြာသူ၏ နေရာသို့ ဝါဆိုဖူးရောက်သွားသည်။ ဧည့်သည်များကို စကားဆို၏။

"ကျွန်မရဲ့မွေးနေ့ပွဲကို ကြွရောက်ချီးမြင့်ပေးတဲ့ ဧည့်သည်များကို အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ရည်ရွယ်ကြိုးစားထားတဲ့ အထူးအစီအစဉ်တရပ်နဲ့ ပြန်လည်တုန့်ပြန်ပါရစေ…"

ဧည့်သည်အားလုံး ငြိမ်ကျသွားသည်။ ဝါဆိုဖူး၏ စကားကို စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။

"ကျွန်မရဲ့မွေးနေ့ပွဲကို ကြွရောက်လာတဲ့ အထူးဧည့်သည်တော် ကိုတေးဝေက ကျန်တဲ့ဧည့်သည်အားလုံးကို သူဆန်းသစ်တီထွင်ထားတဲ့ စန္ဒယားလက်သံနဲ့ ဖျော်ဖြေပါ့မယ်"

မွေးနေ့ပွဲဧည့်ခံပွဲတစ်ခုလုံး အပ်ကျသံမကြားရအောင် တိတ်သွား၏။ မျက်လုံးများက တေးဝေဆီသို့ ရောက်လာကြသည်။ တေးဝေက မသိမသာ မျက်မှောင်ကြုတ်ထားသည်။ သို့သော် မည်သည့် စောဒကကိုမှ မတက်ချင်သည့် အသွင်ဖြင့် စန္ဒယားရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားသည်။ အားလုံးကလည်း စက်ရုပ်များသဖွယ် သူ့ကို ငေးကြည့်ပုံ…။

စန္ဒယားခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သူ့လက်ချောင်းများက စန္ဒယားပေါ်မှာ ကချေသည်၏ ခြေထောက်များလို ဖြတ်ပြေးသည်။

ညှော်သည်များထံမှ ဝေါခနဲ အသံကြီး ထွက်လာသည်။ စန္ဒယားလက်သံက ချိုလွန်းသောကြောင့် ပြုမိသည့် အာမေဋိတ်သံများ ဖြစ်သည်။ နားထဲသို့ ပန်းဝတ်မှုန်များ အနုပညာဆန်ဆန် စီးမျောဝင်ရောက်လာသလို ခံစားလိုက်ကြရသည်။ တေးဝေက စန္ဒယားကိုသာ မမိုတ်မသုန် ဆက်တီးသည်။ လှုပဆန်းပြားသည့် သူ့စန္ဒယားလက်သံ အလူးအလိမ့်များကြားမှာ တငြိမ့်ငြိမ့်မောဟိုက်ပြီး အားလုံးမျောပါနေကြသည်။ အိမ်မက်ထဲမှာ ကြားရသော ဂီတသံများပမာ နတ်ဘုံ၊ နတ်နန်းမှ ပြုတ်ကျလာသော တေးများပမာ တရှိုက်မက်မက် သူတို့ကို ပြုစားခေါ်ယူနေသည့် စန္ဒယားလက်သံ…။

သက်ပြင်းချသံများ…၊
ပင့်သက်ရှိုက်သံများ…၊
သတိလက်လွတ်မြည်တမ်းမိသူများ ဝိုးဝါးလွင့်ပျံနေသည်။

ထို့နောက်…

စန္ဒယားသံစဉ်က ပြောင်းသွားသည်။ ရေလှိုင်းမာန်ဖီသံ၊ မီးတောင်ပေါက်ကွဲသံ၊ မိုးကြိုးပစ်သံများနှင့် အတူ ဘီလူးတစ်ကောင်၏ ကြုံးဝါးသံများကို ကြားလိုက်ရသလို နားထဲမှတဆင့် နှလုံးသားထဲကို ထိုးစိုက်ဆင်းသွားသလို ပွင့်အန်မောက်ကြွလာသော သံစဉ် အရုတ်အသိမ်းများကြားမှာ အချို့တွေ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထကြသည်။ အချို့တွေ တံတွေးမျိုချမိသည်။ အချို့တွေက စိတ်ညှို့ခံထားရသည့်နှယ် ရှိကြ၏။

ကြောက်ခမန်းလိလိ ကောင်းမွန်သည့် စန္ဒယားလက်သံ…။

တစ်ခေတ်…တစ်ခါ…ကောင်းကင်ဘုံမှပေးပို့သော ကဗျာ…။

ဝါဆိုဖူး ကျောက်ဆစ်ရုပ်လို တောင့်တောင့်ကလေးရပ်နေမိ၏။ ယဉ်ကျေးနှင့် ရီရီက တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လျက်။ ကျန်သောညှော်သည်အပေါင်းတို့သည်လည်း ရင်ခွင်နှင့်မဆံသော ဂီတသံအတွက် အပြုံပြုံအလဲလဲ…။

ထိုအချိန်မှာပဲ…

တစ်ယောက်သောသူက ထိုင်ရာမှထ၏။

မှော်ဝင်သည်တစ်ဦးလို ဘဝကိုမေ့ပြီး စန္ဒယားငုံ့တီးနေသည့် တေးဝေအား…

လက်ထဲမှာကိုင်ထားသည့် ခက်ရင်းဖြင့် ထိုးစိုက်ချလိုက်၏။

"အောင်း…ဝါး…"

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အသံနက်ကြီးကို ကြားရပြီး သွေးတပွက်ပွက် လျှံထွက်လျက် စန္ဒယားပေါ် တေးဝေ မှောက်လျက်ကျသွားသည်။ ခဏကြာသည်အထိ အားလုံးသည် အသက်မဲ့သလို တန့်ငြိမ်နေမိကြ၏။

စန္ဒယားသံက တိတ်သွားပြီ…။

အသတ်ခံရသဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်သည့် အောင်း…ဝေါင်း… ဆိုသည့် ဘီလူးဟိန်းသံကြီး။ ထိုအသံကြီးသည် တေးဝေ၏နှုတ်မှ အော်သွားခြင်းမဟုတ်…။ တေးဝေ၏လက်ဖျားက စန္ဒယားခလုတ်များမှ တဆင့် ရင့်ကျူးသွားခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်မှ အားလုံး သတိပြန်ဝင်လာပြီး…

"ဝုန်း…ဝရုန်း"

ကစဉ့်ကလျား ထွက်ပြေးသွားကြတော့၏။ စားပွဲကုလားထိုင်တွေ ဂျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။ ဝါဆိုဖူးက တောင့်တောင့်ကလေး ရပ်နေမြဲ…။ သူမ… သိလိုက်ပြီ။ တေးဝေ ရှာဖွေဆန်းသစ်နေသည်က…

ဘီလူးဂီတ၊ ဘီလူးသံစဉ်။ အပြည့်အစုံပြောရလျှင် ဘီလူးကို သတ်သောသံစဉ်…။

"အား"

ခုမှ… အိပ်မက်မှ နိုးထလာသူတစ်ယောက်လို ကိုကိုကြီး လက်ထဲမှ သွေးစွန်းနေသော ခက်ရင်းကို ပစ်ချပြီး ကမူးရှူးထိုး ပြေးထွက်သွားသည်။ ဧည့်ခံပွဲမှာ ဘယ်သူမှ မကျန်ရစ်တော့…။

သူမတစ်ယောက်တည်း။ ဝါဆိုဖူး တစ်ယောက်တည်း…။ ပြီး…သွေးအိုင်ထဲမှာ တေးဝေ။ စန္ဒယားအသေ…။

နိုးကပ်လာသော ရဲကားဥသြဆွဲသံနှင့် အတူ…

မြို့ပြင်ဆီမှ ရထားဥသြဆွဲသံကို ဝေးတညို့ညို့ ကြားလိုက်ရလေသည်။

✥ ✥ ✥

(၁၉)

ငါ့ကို... ဘာမှမပေးခင်မှာ
လှမ်းယူနိုင်မယ့် အင်အားကလေး
အ. . . ရင် . . . ပေး . . . ပါ . . .။

တာရာမင်းဝေ

၂၄-၁၂-၂၀၀၃

(ခရစ်စမတ်အကြိုနေ့)

တာရာမင်းဝေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ယန္တရားအစေခံနှင့်လူ